

La terra que ens ha vist néixer, créixer, que ens ha sentit plorar, inclús que ha vist morir gent per defensar-la, aquesta terra és nostra i de tot aquell que l'estimi.

NO PERMETREM QUE ENS LA PRENGUIN!!

agusti@llibertat.com

!!*!!

L'ESTEL

Amb el suport de:

GOVERN DE LES ILLES BALEARS
Conselleria d'Educació i Cultura
Direcció General de Política Lingüística

A.P.P.E.C.
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

paisoscatalans.org/estel
E MAIL focifum@teleline.es

ANY XX. NÚMERO 467

15 DE SETEMBRE DEL 2001

PREU: 300 PTS - 1,80 euros

SON FERRER

Fa 2 anys que en Joan Oliver va obrir la Perruqueria Oliver a son Ferrer. Ara fa 2 mesos que ha ampliat la perruqueria, la convertint en unisex i ha posat més personal. Tel. 971 231 305

Fa un més que n'Aina Berenguer de Muro ha obert la Perruqueria Unisex Capritx a son Ferrer. Tel. 971 230 023

Fa 2 mesos que les germanes Suarez de l'Argentina han obert la botiga Mirra a Magalluf. Tel. 636 821 988

Fa 15 anys que en Francesc Bosch de la Soledat va obrir el Laboratori Fotogràfic Mercuri a Magalluf. Tel. 971 68 681

Inauguració de la Fundació Planet Mallorca a l'Hotel Dorin de Camp de Mar amb en Boris Bequer i na Clàudia Schieffer.

El germà de na Schieffer juga a golf.

FOTO: MITCHEL

FOTO: MITCHEL

**Especial dedicat als
TERMES D'ANDRATX
i CALVIÀ**

Si vos ha agradat, telefonau al
971 26 50 05
i el vos enviarem cada quinze dies

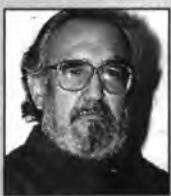
**LA
REVISTA
DELS
EMPRESARIS**

**La gran mentida del Mil·leni:
Cristòfor Colom, Cristóbal Colón
o Christopher Columbus?**

Gran serial a la pàg. 4 i 5

L'andalús a l'escola

Pàg. 9

Foc i Fum

MATEU MARIÓ DE SANT JOAN

Segons estimacions fiables, s'Arenal de Mallorca dividit pel torrent dels Jueus i pertanyent als municipis de Ciutat i Llucmajor, amb les seves urbanitzacions plenes d'hotels, xalets i pisos, a l'estiu és la segona ciutat de les illes Balears i Pitiüses amb uns cent vint mil habitants. Tanmateix, a s'Arenal de Mallorca, de dos en dos no fan filera i per això estam dividits i comandats per uns municipis que estan a una dotzena de quilòmetres del poble. En això, en Rabasco hi podria posar remei, però com que ell és un dependent tant de Llucmajor com d'Espanya, segur que no en vol sentir ni parlar. I, és que els dependents, viuen tranquils i segurs amb un sou mínim dins el seu piset, petit i bonic, amb dificultats per arribar a final de mes, mentre que els senyors —els independents— viuen dins els seus xalets amb piscina, fan creuers amb els seus iots i se passen la gran vida sense estar obligats a horaris ni altres servituds dels dependents. I encara tenen temps per dimonitzar i criminilitzar als independents que al cap i a la fi, no volem altra cosa que aquesta cosa tan elemental que és "comandar a ca nostra".

Ens ha arribat aquest magnífic setmanari satíric i que diu la veritat El Triangle, tel. 934 586 410 —per això no te més publicitat que la de Kalegorria,

la revista de periodisme compromès d'investigació i denuncia d'Euskadi, apartat de correus 472. Eibar 20600 (Guipuzkoa). I és que tan els empresaris com les institucions passen de les publicacions que diuen la veritat i res més que la veritat, que demanen els jutges que se digui. El Triangle del 6 d'agost està dedicat a les Balears amb titulars com que **Els poders fàctics sabotegen el Govern de Francesc Antic**, aclarint que *hotellers, constructors i terratinents s'han aliat per fer la feina bruta al PP i posar pals a les rodes als projectes del Consolat de Mar. Que en José Maria Aznar no ha paït que a les Balears, un feu tradicional del PP, hi governi una coalició de partits d'esquerra i nacionalistes. El recurs contra l'ecotassa és l'últim exemple de les hostilitats. Els hotellers exporten al Carib el seu model trinxerai-re*, explicant que mentre 50.000 persones malviuen a les Illes amb menys del salari mínim interprofessional, noms com Gabriel Escarrer, Gabriel Barceló, Miquel Fluxà d'Iberhotel, gestionen amb la família Matutes, els Piñeiro o els Moll, la majoria d'establiments hotelers de les Balears i que després de saturar la costa de les Illes amb els seus establiments turístics, ara exporten al Carib la balearització sens cap tipus de respecte al territori, al medi ambient i a l'explotació i a la precarietat laboral dels seus treballadors. Ω

La porta dels somnis, de Joaquim Soler i Ferret

PER MARINA FERRÀ HAMELYNCK

Un dia plujós

La casa al fons... La casa i el camí sota la pluja... Quina íntima languidesa que es dissol en el paisatge... I el trepitgen els fangueigs... M'agrada aquesta exagerada malenconia... I fins i tot trobo una certa agrador, en la humitat que s'infiltra per les sabates... I grimpa, amunt, a poc, a poc... Com sol fer la fredor... Perquè se que la començaré, a perdre tan a bon punt travessi el portal del casalot... Amb les roderes que els carros del temps immemorial han esmussat damunt la pedra... I un poc acomodat a la sala de dalt, aniré guanyant fragments de l'escalforeta, que des de bon matí, amb el cel encara fosc, s'ha anat acumulant dins la casa... D'ençà... que he encès

lar... Al de milions de batecs similars... Que en aquest instant poblen la terra..."

En aquesta ocasió esmentam a un autor que ha transmès els seus versos a través de la ràdio. Amb una ambientació molt aconseguida psicològicament, el poeta ens revetlla tots els sentiments de melangia i tristor que li venen, durant un dia de pluja a un mas. El programa en qüestió se deia "La porta dels somnis". S'emiteix per "Catalunya Ràdio" a partir del 23 de setembre de 1985. El mateix autor deia sobre les intencions de son espai radiofònic: "...En aquest espai radiofònic ens endinsem en uns terrenys en què les possibilitats creatives i els marges d'acció són força amplis, cosa que aprofitem per introduir-nos en l'univers de la imaginació més lliure. Els textos que forneixen els guions sem-

Dos canvis dinàstics il·legals: els Trastàmars i els Borbons

FLORIDASIMPSON@YAHOO.ES

Quan la guerra civil catalana del s. XV, la Generalitat nomenà successivament rei constitucional català: primer el rei de Castella, el qual hi renuncià per un acord amb Joan II Trastàmara (el pare del Catòlic); després el conestable de Portugal, descendent directe de Jaume d'Urgell, el qual morí; i en tercer lloc un Anjou de provença, darrer del qual hi havia França.

Quan el darrer rei del Casal de Barcelona, el cagadubtes Martí l'Humà, morí sense descendència directa, podria haver legitimat un net bord, però no ho féu pas.

Fernando d'Antequera, el primer Trastàmara, era descendent per part de mare del Casal de Barcelona (si bé comprà la Corona catalanoaragonesa el 1412 al Compromís de Casp, amb tripijocs amb el Papa Lúnia i Vicent Ferrer i amb una forta pressió militar). Per acords previs, un descendent del Casal de Barcelona emparentat amb la Casa reial castellana no tenia dret legal a heretar la nostra Corona, però el poder es passa aquestes coses per sota cama.

Curiosament la mateixa jugada es repetí quan els Borbons, i també després d'una guerra de Catalunya contra Castella (la guerra dels dos Peres al s. XIV i la Guerra dels Segadors al s. XVII): Pel tractat dels Pirineus, una princesa castellana es casava amb el rei Sol, però renunciava explícitament al tron de les Espanyes. Però evidentment l'Oligarquia cas-

tellana era conscient de la pròpia decadència i del poder francès i pressionà a Carles II per a saltar-se aquests acords i nomenar un Borbó com a hereu de l'Imperi castellà.

De tal manera l'Oligarquia castellana pactava en la figura dels reis Borbons un pacte directe amb el gran comerç francès per repartir-se guanys a costa de les oprimides classes populars hispàniques, mantingudes en el terror inquisitorial i en la ignorància.

També val la pena de dir que Jaume d'Urgell tenia molts enemics arreu i per això no va poder ser nomenat rei (els Ferrer, per ex., temien una guerra civil a causa dels molts enemics que tenia). També cometé l'errada (com després les Corts catalanes al 1701) de jurar fidelitat a la nova Dinastia (Trastàmara i Borbona, respectivament) i després desdir-se'n. Es rebel·là sense tenir massa partidaris i fou ràpidament derrotat per Fernando d'Antequera, el qual era de les famílies més riques i poderoses de tota la Península.

El tancà al castell de Xàtiva per vida, fins que, ja vell, els fills de Fernando d'Antequera entraren dins la presó i, seguint el costum Trastàmara, el mataren amb les pròpies mans, insultant-lo ("modorricó catalán"...).

Gran part de les cases reials europees han de dur necessàriament sang del Casal de Barcelona, entre les quals els Borbons —si bé legalment la successió dels Borbons era il·legal, el 1700, per acords previs. Ω

el foc... I després poder-me fer meu el paisatge... A través dels vidres mig entelats... Amb el cementiri al fons, tan blanc per fora...

I sentir la grapada de vida que el cos s'obstina a retenir... El suqueig intern dels musclos i la sang... I els budells tan càlids... I intentar de treure'n emocions de tot això... Aquesta mena d'emoció que me fa sentir... Com una cosa excepcional... Un simple horitzó agrisat contra un cel de núvols espessos... A un dematí qualsevol... D'un dia qualsevol... D'una vida qualsevol... En un llogarret qualsevol... Del nostre país qualsevol... Un batec simi-

pre són matèria estrictament literària, ja sigui de collita pròpia o bé combinats amb materials (prosa i poesia) d'autors diversos, nacionals i forans, sempre traduïts al català. Els textos d'enllaç dels blocs del guió són llegits pel conductor del programa, amb alternança d'una veu masculina i/o femenina per als textos de creació literària aliena (bàsicament poesia). Si bé es pot dir que els protagonistes de "La porta dels somnis" són els llibres, la estrella invitada n'és el text i el plaer que aquest pot arribar a transmetre... qualsevol temàtica pot ser metamorfoseada en matèria literària i difosa per les antenes." Ω

Eines per a la construcció • Estanteries industrials

C/. Antoni Torrandell, 94 - Tel. 971 50 00 44 - Fax 971 88 03 11
07300 INCA (Mallorca)

HI HA GENT
A QUI LI
MOLESTA QUE
ES PARLE,
ES PENSE I
S'ESCRIGA
EN CATALÀ

ÉS LA MATEIXA
GENT A QUI LI
MOLESTA
QUE ES
PARLE ES
PENSE I
S'ESCRIGA

Per que els portuguesos es deixen bigoti?

PER QUIM GIBERT

Viatjar és una de les coses que més m'agrada. Fa anys vaig ingressar en una associació internacional que et facilita contactes amb famílies d'altres punts del planeta. I, amb un xic de sort, pots conèixer uns dies amb elles i conèixer el país a partir de les seves recomanacions. En gairebé la majoria dels estats occidentals funciona aquest sistema econòmic d'intercanvi. Ser-ne membre tant et permet estar-te a casa dels seus amfitrions com rebre viatgers a la teva. Amb l'excusa de compartir un mateix àmbit peninsular i com una forma d'agilitat organitzativa, els representants espanyols de l'esmentada associació proposaren als portuguesos de funcionar plegats. La resposta lusa fou taxativa: de cap manera. Amb una possible fusió amb Espanya, els portuguesos són conscients que la seva identitat corre un risc molt alt de quedar anul·lada en un espai ibèric, que en el fons seria de tarannà castellà.

I és que és molt fàcil quedar diluït en la identitat nacional dels veïns si la fortalesa d'aquests és molt superior. Aquest és un dels aprenentatges que han fet els lusos per a la seva supervivència al llarg de la història. És a dir, han après a marcar distàncies, a desenvolupar habilitats i recursos per tal de defensar-se.

Els reiterats intents històrics dels castellans per annexionar Portugal han quedat enregistrats en la memòria popular lusa, com si de quelcom instintiu es tractés. Amb el títol, per exemple, de Decadència política i econòmica els llibres escolars aborden la lliçó de la invasió protagonitzada per l'exèrcit del duc d'Alba, el 1580, i la posterior proclamació de Felip II de Castella com a rei dels portuguesos. La dependència de Portugal s'allargarà 60 anys, els quals «os reis espanhóis procuram transformar Portugal numa província espanhola (...) O domínio espanhol leva Portugal à ruína: os impostos aumentam; a agricultura, o comércio e a indústria estão paralizados», escriu l'historiador Figueiredo Lopes. Les exigències felipistes de disposar de tropes portugueses per combatre els catalans arran la guerra dels Segadors, el 1640, serà un dels detonants que impulsarà els lusos a engegar a dida els castellans. «Al cap i a la fi, Portugal deu la seva independència d'Espanya a la dependència de Catalunya», comentava l'actriu lisboeta Maria de Medeiros (La Vanguardia, 5.5.01).

Els quaderns d'història de Portugal poden expressar-se en els termes que determinen els seus experts, i fins i tot deixar com un drap brut la presència castellana en el seu país, perquè cap ministra de cultura del govern de Madrid ni cap acadèmic espanyol hi podrà fer massa res. Que els governs dels Països Catalans puguin explicar la pròpia història amb les seves paraules és gairebé impossible a hores d'ara. Les ingerències ministerials i mediàtiques tenen tons empalagosos i amenaçadors.

Tant, que creen una pressió conformadora i submissa entre la classe dirigent catalana.

Les nacions sense estat que no poden disposar de «l'autonomia de Portugal», tal com canta en Celdoni Fonoll, fa que tampoc puguin disposar del seu futur. I això també provoca que els ancestres dels portuguesos, els gallecs, parlin una llengua cada cop més castellanitzada. Mentre que aquesta mateixa llengua a Portugal gaudeix d'una salut de ferro. Castella no anava malfixat quan va manifestar que «a nossa língua floresce em Portugal». És així com la llengua que sempre han compartit portuguesos i gallecs pateix un distanciament contranatura. «Fent zigzag per la frontera lusogallega, hom té la sensació que s'ha volatilitzat la gradualitat de les isoglosses (línia imaginària que assenyala els límits d'un tret lingüístic) perquè en trobar un pagès hom sap perfectament si és portuguès o gallec, just per l'entonació nasal», apunta en Lluís Garcia Sevilla, membre de l'Institut d'Estudis Catalans.

No poder ser els portuguesos de la Mediterrània és altament castrador. El que encara no sé és per què n'hi ha tants que es deixen bigoti. Ω

Quim Gibert, ensenyant

Països Catalans en bombolla

BERNAT JOAN I MARÍ

Fa uns dies que ha acabat la Universitat Catalana d'Estiu, en la qual, un any més, he tengut l'ocasió de poder participar com a professor. Enguany, especialment a l'àmbit dels mitjans de comunicació, la UCE ha estat considerablement polèmica, especialment pel que fa a model a seguir. S'han enfrontat una facció dels organitzadors, que consideren que cal elevar el to estrictament acadèmic de l'esdeveniment universitari estival, i una altra que considera que cal mantenir l'esperit actual, en què s'intenta combinar la qualitat científica amb les característiques pròpies d'una universitat popular.

La Universitat Catalana d'Estiu va néixer ara fa trenta-tres anys, després del mític Maig del 68, a redós del Canigó, dins l'Estat francès, en un moment en què baix de la frontera, en plena dictadura franquista, hauria estat del tot impossible. La intenció dels fundadors de la UCE era convertir aquella universitat d'estiu en un espai de llibertat, en què es posassin sobre la taula els primers avanços científics, en què s'hi desenvolupassin les humanitats i en què s'hi fessin els debats i plantejaments necessaris per a l'organització d'un futur país lliure i democràtic. En definitiva, s'anà gestant a la població de Prada de Conflent una mena de bombolla d'allò que podrien ser uns Països Catalans que regissin els seus propis destins.

A ningú dels que hi participam no se'ns escapa que la UCE constitueix una ficció de país. Existeix una gran complicitat entre les persones que hi participam, perquè compartim els consensos fonamentals (i això ocorre molt rarament). Els consensos fonamentals, a qualsevol lloc del món, són dos: un patriotisme compartit i una llengua comuna. Ni en el conjunt de la societat eivissenca, ni a les Balears, ni als Països Catalans, ni als estats espanyol o francès no existeixen aquests consensos. No tenim tots els ciutadans ni un patriotisme compartit ni una llengua consensuada per a usar-la entre tots. A Prada, aquests dos consensos són

indiscutibles, i la veritat és que això facilita moltíssim unes determinades coses.

Ser una bombolla té un perill fonamental, que és l'autocontemplació. És molt important que aquest espai fictici que hem creat serveixi, entre d'altres coses, per establir propostes per al conjunt de la nostra societat, per expandir aquest tipus d'espai a tots els Països Catalans. No s'ha d'estar contents perquè vivim durant deu dies una ficció de normalitat, sinó que hem d'esperar a aconseguir-nos que aquesta normalitzat s'hagi generalitzat arreu del nostre país.

En aquests trenta-tres anys, a la UCE hi ha hagut reunions de cara a establir projectes que avui dia a molta gent li poden semblar autènticament utòpics, però que en el seu moment semblaven perfectament factibles (entre altres coses, perquè ho eren i ho són). Pensem, per exemple, en la reunió entre els partits socialistes de Catalunya, del País Valencià i de Mallorca, de cara a establir un futur Partit Socialista dels Països Catalans. L'esdeveniment es produí poc abans que els partits socialistes de Catalunya i del País Valencià es federassin amb el PSOE (només el PSM va mantenir la seua independència, però la solidaritat principatino-valenciana no va impedir que el PSOE fos el seu referent a les illes Balears!). Si aquell projecte pradenç hagués tirat endavant, probablement ara el mapa polític dels nostres països (i potser fins i tot la nostra realitat institucional) seria prou diferent a l'actual. M'atreveiria a dir, a través de la meua visió estrictament individual de les coses, que seria prou millor que el d'ara. Però va quedar en una mena elucubració feta en el marc de la Universitat Catalana d'Estiu, i no va transcendir més.

La UCE ideal, per mi, seria la que sapigués compaginar el seu esperit fundacional (al servei de la ciència, de l'art i de la nació catalana), amb una capacitat real de projecció dins la nostra societat.

BERNAT JOAN I MARÍ

President d'ERC-Balears i Pitiüses

La justícia a Catalunya:

Volem viure plenament
EN CATALÀ

PLATA
FORMA
PER LA
LLENGUA

prou agressions
dels estats espanyol i francès
a la nostra llengua

Volem viure plenament
EN CATALÀ

PLATA
FORMA
PER LA
LLENGUA

M a l l o r q u í
La llengua catalana, pròpia de les Illes Balears,
és oficial a Mallorca. Els teus fills tenen el dret i
el deure de saber-la. Exigeix escoles catalanes
al teu poble o barriada

La gran mentida del Mil·lenni:

Cristòfor Colom, Cristobal Colon o Christopher Columbus? (I)

"No hi ha terceres vies en la Història dels pobles, o els pobles són sobirans, o són dependents, i només els pobles sobirans poden assumir els reptes del futur"

PRÒLEG

Vull avisar-vos. La lectura d'aquest document, esborrona. Confesso que jo mateix vaig ser víctima del desconcert quan se'm va exposar el que jo ara us narraré. I es que costa de creure, us ho asseguro!. Això sí, i ho vull deixar ben clar des de bon principi: totes i cadascuna de les proves, troballes i demostracions històriques que aquí exposo, són obra d'en Jordi Bilbeny. La meua única intenció amb aquest document és intentar difondre les seves idees arreu del planeta aprofitant la meua experiència en les noves tecnologies internàutiques de mega-difusió, com ara el World Wide Web, l'e-mail, etc... De fet, la feina que aquí plasmo, és la d'haver arreplegat i ordenat tot el seguit de proves històrico-científiques que en Bilbeny relata en els seus llibres referents a la falsificació de la descoberta d'Amèrica. Sempre m'ha agradat demostrar les coses (sóc de ciències) i no hi ha millor demostració que aquella que compleix una genuïna frase anglesa que diu: "A proof, should be as simple as possible, but no simpler". Vaig conèixer a en Bilbeny ara fa dos anys, a la Universitat Catalana d'Estiu, a Prada de Conflent, i he de reconèixer que les exposicions que em va fer sobre la seva tesis doctoral em van deixar atònit. Aquell mateix dia em vaig dir a mi mateix que l'ajudaria en aquesta tasca esgotadora de difondre

la veritable veritat d'aquesta gran mentida que portem anys i panys creient-nos. El nou mil·lenni s'ha de començar amb la consciència neta i tranquil·la. De fet, la recerca de la veritat ha estat sempre un dels objectius de l'home, i tard o d'hora els enigmes i les mentides es van resolent i desenmascarant. El que ha descobert en Bilbeny és una bomba. Històricament parlant, no hi ha cap altra descoberta que desmunti tantes teories (falses) com ho fa la seva. I no solament això, el seu estudi té, a més a més, una segona lectura: la del dit acusador contra els qui escriuen la Història. Ja ho diu la dita: la Història la fan els vencedors. I els segles que van precedir la descoberta d'Amèrica van veure una Castella en auge vers una corona Catalano-Aragonesa en absoluta decadència. Per tant, és fàcilment deduïble que la Història la van fer els espanyols. Un pot pensar que el més senzill per rescriure la Història hauria sigut eliminant tota prova de la Descoberta. Ara bé, amb aquesta opció, Castella, s'hauria quedat sense Història. Segurament hi ha encara moltes mentides històriques per desemmascarar, però gràcies a en Bilbeny, ara n'hi ha una menys.

JORDI PUIGNERÓ I FERRER

SANT CUGAT DEL VALLÈS, OCTUBRE DE 1999

EL FALS "BARTOLOMÉ DE LAS CASAS" I LA SEVA OBRA

D'ençà de primeries del segle XVI, la història del llibre, la de la seva confecció, impressió i venda, és indestruïble de la història de la censura. De fet, d'aquella època són conegudes les lleis censores, que obligaven a supervisar els llibres abans que s'imprimissin i que atorgaven facultat plena als censors perquè els arreglessin al seu antull i d'acord amb els interessos polítics i religiosos de la Corona Espanyola. Aquest va ser el cas de tots els llibres que tractaven el tema d'Amèrica:

Reial Cèdula del 21 de Setembre de 1556 ---> Se prohibe explícitamente la impresión de libros que traten de América sin licencia especial del Consejo del Reino; así mismo se ordena la recogida de los que ya circulen y se castiga duramente a los libreros que los continuen vendiendo.

Reial Cèdula del 9 d'Octubre de 1556 ---> Se ordena a los oficiales reales de los puertos americanos que reconozcan e identifiquen los libros llegados en los barcos y que no dejen pasar ninguno, siempre y cuando se encuentren en los índices expurgatorios de la Santa Inquisición.

Si ens fixem detingudament en aquestes dates i les dates en que en Bartolomé de las Casas estableix les seves voluntats, observarem fàcilment una relació de casualitat entre les prohibicions censores i les precaucions preses pel cronista. És just després de cada una de les Reials Cèdules de 1556, 1558 i 1560 que en Bartolomé de las Casas estableix les primeres mesures per la salvaguarda de la seva obra. I és quatre anys després de la Reial Cèdula de 1560, que acaba postposant-ne indefinidament l'edició. Per ser més exactes, el Novembre de 1559, en Bartolomé de las Casas signava una mena de carta amb valor d'última voluntat, per la qual fixava el destí de la seva obra capital: la "Història General de les Índies". Mitjançant aquell document llegava el manuscrit d'aquesta obra a un ordre religiós i expressava el seu voler inflexible que no es publicqués fins que no haguessin transcorregut almenys quaranta anys, a partir de la data de la seva mort: «Passats aquests quaranta anys, si veïessin que convé pel bé dels Indis i d'Espanya, poden manar que s'imprimeixi per a glòria de Déu i manifestació de la veritat principalment». I al cap de cinc anys, al seu testament del 17 de Març de 1564, insistia encara: «Així mateix vaig fer la donació al dit col·legi de Sant Gregori de totes les meves escriptures en llatí i en romanç que es trobessin escrites de la meua lletra, tocants a la matèria d'indis, i a la "Història General de les Índies", que tinc també escrita en romanç, de la meua

mà. I fou la meua intenció que de cap manera no sortís del col·legi, si no fos per imprimir-la quan Déu n'oferís el temps, sempre que quedin els originals al col·legi; la qual cosa demano i prego al molt reverend Rector i als pares conciliaris que aleshores i hagi, que així ho facin a fi de bé; sobre la qual cosa, encara els encarrego la consciència, que en el col·legi es guardin i defensin».

Hi ha encara una altra raó que evidencia que en Bartolomé de las Casas decideix guardar la seva obra per temor a la censura: el fet que només fa guardar les seves escriptures tocants a la matèria d'indis i a la "Història General de les Índies".

I, per acabar, potser la més rotunda de totes les evidències és que, talment com totes les altres cròniques censurades, la "Història General de les Índies" restà completament inèdita un bon grapat d'anys. I no pas al monestir on ell la féu tancar. Car sabem que per la Reial Ordre del 3 de novembre de 1571, al cap de cinc anys de la seva mort, el manuscrit original d'aquesta obra, a petició d'en Juan de Ovando, fou manllevat del monestir i dut a Madrid, i posada sota la custòdia del censor del Consell d'Índies, en Juan López de Velasco, fins al 1597.

Per la correspondència que tenim d'en López de Velasco referent a la seva activitat censora, sabem que era un home d'Estat, on l'interès del país primava sobre la conveniència de fer pública la veritat. I és així com l'obra d'en Bartolomé de las Casas, a mans dels censors reials s'ha conservat: servint l'interès de l'estat castellà, per sobre de la veritat històrica, i en contraposició oberta amb els interessos dels estats de la Corona d'Aragó.

La mostra més clara d'aquesta censura és la dilatadíssima quantitat de retocs, afegits i contradiccions que trobem a la "Història General de les Índies", fet mencionat ja per molts altres historiadors de relleu internacional.

Un altre fet destacat és que el manuscrit original va romandre ocult durant tres segles, encara que, de tant en tant, algú en fes referència:

L'historiador i bibliògraf Antonio de Leon Pinelo en el seu llibre "Epítome de la Biblioteca Oriental y Occidental" (editat a Madrid 1629), ens diu que veié el Manuscrit, format per dos volums, a l'arxiu de Simancas, on hi anà el 1626 per examinar la "Història General de les Índies" d'en Bartolomé de las Casas per manament del Consell d'Índies. També ens exposa que aquests volums comprenien els anys de 1492 a 1552. Així mateix, esmenta unes altres dues còpies existents, aquestes però en tres volums, una a la biblioteca del Comte de Villa-Umbrosa i l'altra a la d'en Jacob Krisius (a Amsterdam). Però, per tal que com la "Història General de les Índies" que ens ha pervingut s'acaba el 1520,

és obvi que els censors feren desaparèixer els esdeveniments dels 32 anys finals, cosa que, conseqüentment, explicaria la reducció dels tres volums als dos que ell ja descriví a Simancas.

D'idèntica manera, a la "Memoria de Antonio Herrera de los libros y papeles de Casas que se trajeron del Colegio de San Gregorio de Valladolid y están en poder de Juan López de Velasco", hom diu que l'obra es composava de tres volums units, i que el primer tenia 624 pàgines. Però, de fet, el primer volum del manuscrit autògraf que es conserva, segons en Lewis Hanke, només té 496 folis.

Un altre aspecte que evidencia novament la mà de la censura i la seva intencionalitat política, se'ns posa de manifest quan analitzem la pretesament autògrafa "Carta-pròleg" d'en Colom del "Diari de Bord".

D'aquesta carta en tenim un extracte que en Bartolomé de las Casas publica al seu volum I de la "Història General de les Índies" (pàgines 47 i 48), i un text íntegre incorporat, de forma estranya, al còdex del "Llibre de les Profecies". Ara bé, al manuscrit original (retocat) d'en Bartolomé de las Casas de la "Història General de les Índies" que hom troba a la Biblioteca Nacional de Madrid, en el passatge de la Carta-pròleg, s'hi poden veure guixades, retocs i coses que denuncien que el que s'hi llegeix no és pas una transcripció.

El fet que estigui incorporat al còdex esmentat ens autoritza si més no a sospitar de frau. Així ho han advertit ja molts estudiosos, com per exemple en Gallardo en el seu "Ensayo de una biblioteca", i de fet es pot comprovar, que no només es tracta d'una cosa afegida a posteriori al llibre sinó que, fins i tot, no hi té res a veure. Veiem els següents exemples: La carta que es desenganxa del conjunt del "Llibre", comença en el foli 4 front i arriba al 6 front.

D'aquests folis, els que porten el número 4 corresponen a un mateix plec, però no pas els del 5, que semblen adherits al conjunt amb aiguacuita. Els del número 6, finalment, són semblants en tot als del 4.

La lletra del manuscrit és la mateixa des del foli 4 al 5v, però diferent a partir del 6. El paper del full afegit, difereix del tot del que té el plec dins del qual se l'ha inserit. Observant metículosament les línies del reticulat, veurem que no tenen res d'igual entre un i l'altre. La lletra que correspon al full afegit, no torna a sortir a la resta del còdex. La carta presenta blancs, afegits i senyals d'un poliment, realitzat a posteriori, que és francament sospitos.

Conclusió: el "Llibre de les profecies" fou retocat perquè concordés amb la "Carta-pròleg" de la "Història General de les

Índies". Per no dir que a la mateixa "Història General de les Índies" ja no hi quedava un pam de net quan es dugué a terme la superxeria del "Llibre de les profecies".

Si en Colom és la figura més important en el tema del descobriment d'Amèrica, n'hi ha un altre que ho és tant, o més, ja que el seu valuós llegat literari ha sigut capdal alhora d'entendre molts dels fets de la Descoberta. Aquest personatge no és cap altre que en Bartolomé de las Casas, frare missioner, natural d'Andalusia segons la historiografia colombina espanyola tot i que no hi hagi ni un sol document que acrediti la seva naturalesa andalusa.

Doncs bé, ara dic i a continuació demostraré, que aquest frare era català i es deia Bartomeu Casaus.

Si analitzem les còpies dels textos originals perduts d'aquella època que parlen del descobriment d'Amèrica, veurem que el nostre personatge és anomenat «Bartolomé de las Casas», però també veurem, que la pràctica totalitat de les còpies van ser editades a Castella. Sabent tot això de la manipulació, qualsevol se'n fia doncs. De fet, s'ha trobat una traducció llatina de la "Brevíssima Relació de la Destrucció de les Índies" editada a Frankfurt el 1598, on l'autor és anomenat «Bartolamaeum Casau». També sabem, gràcies a en Girolami Benzoni a la "Història del Nou Món", que el pare del sobredit religiós es deia de cognom «Casaos». I si algú encara falta per convèncer, la prova definitiva, la signatura de dit personatge quan entre 1543 i 1550 exercí el càrrec de Bisbe de Chiapa:

Després d'això, no fa mal de concloure que el bisbe va ser, també, un altre dels molts personatges catalans desnaturalitzats en profit de Castella, com més endavant veurem.

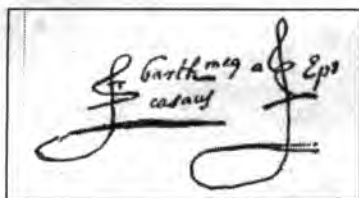
Nota: Informar als lectors que, amb coherència amb lo demostrat, em referiré, a partir d'ara, al mal anomenat Bartolomé de las Casas, pel seu veritable nom: Bartomeu Casaus.

QUO VADIS COLOM?

Les sobredites contradiccions de la "Carta-pròleg", són una mera troballa accidental que afecten tan sols i únicament aquesta part del text, o s'escampen arreu del llibre com un fet palpable, indefugible, i inescorrible del que ha estat l'actuació dels censors per travessar els fets i capgirar el sentit de la història? En els següents exemples ho evidenciaré un xic més.

Dins la mateixa "Història General de les Índies" tant es parla de «descoberta» de noves terres, com d'anar a l'Índia asiàtica, contrasentit que palesa que el llibre ha estat obertament retocat.

També es troben contradiccions en el fet que Cuba sigui illa o terra ferma. La visió que dona en Casaus sobre el que en Colom cregué de Cuba es contradiu completament, no només al llarg de la "Història General de les Índies" sinó amb el que l'Almirall ens diu a la "Lletra" amb la qual anuncia la Descoberta, on queda palès que Cuba és certament una illa. Tots els muntatges posteriors que els censors

han fet servir per evidenciar que Cuba era terra ferma, o el Japó, i que la terra ferma era l'Àsia, no s'han de comprendre pas com una argücia literària o un travament mental d'en Casaus, sinó com una jugada política de molt alta transcendència. I per què? - Perquè si en Colom no va descobrir ni terres ni illes per voluntat i treball propis, tal i com així plasmaren més tard les "Capitulacions", sinó que s'ho va trobar per pur atzar, sense saber ben bé on anava i confonent tot el que veia amb altres llocs geogràfics, la Corona anul·lava el contracte i li expropiava les terres, els guanys que n'extreia i els títols concedits. Com és sabut, finalment els Colom foren expropiats. Amb la qual

induir a en Colom a anar a buscar el Nou Món, no hi ha ni una sola referència a aquest tal Toscanelli; segons l'Herrera, l'home que va ser l'inductor d'en Colom de la Descoberta, no era cap altre que en Martí de Bohèmia.

Com que ara ja sabem com actuaven els censors, vistes les coses sota aquesta òptica de la retallada seca i l'afegit gratuït, és molt més versemblant opinar que els qui retocaren els llibres de l'Herrera i d'en Ferran Colom, ho fessin sobre un original, avui desaparegut, i que contenia un nom diferent del que ens han llegat tan manipulats crònicons. Però quin?

Les úniques coses que sabem del cert és que era amic d'en Colom i que de cosmografia n'havia de saber un munt. Dóna la casualitat que l'única carta adreçada a en Colom per un cosmògraf, i que els crítics encara no han desestimat per apòcrifa (o sigui no autèntica, no original) és la d'en Jaume Ferrer de Blanes. Aques-

Portada de la *Història General de los Hechos de los Castellanos*, de 1601 (1 i 2), on es comprova nítidament que Palos és la vila empordanesa de Pals (3).

cosa es fa encara més clara la importància extrema de la incorporació d'aquest passatge a l'obra d'en Casaus.

EN JAUME FERRER DE BLANES, DESAPAREGUT EN COMBAT

Un tema molt relacionat amb la Descoberta és el de la correspondència que en Colom va tenir amb un cosmògraf rellevant de l'època, el qual, segons certes fonts, seria una de les causes principals que mourien el Descobridor a llançar-se a la conquesta del Nou Món. Doncs bé, en Casaus ens diu en els seus llibres que aquest cosmògraf fou un tal Paulo, físic florentí, identificat posteriorment per la crítica colombina com en Paolo dal Pozzo Toscanelli.

Un altre fet que ens fa dubtar de l'existència d'aquest tal Toscanelli, és el fet que un historiador del segle XV, anomenat Herrera, en un dels seus estudis sobre l'obra d'en Casaus, i més concretament en l'apartat en el que fa referència l'home que va

ta carta, un cop més, és una traducció apanyada d'un original català perdut. Tot i així no hi manquen indicis que ens mostren una pertinença geogràfica comuna (amb frases com «...d'aquesta nostra Espanya...») i la compartició d'uns mateixos monarques («...els nostres senyors...»).

A més a més, tenim present que en Ferrer, en una carta als reis, data el 27 de gener de 1494, deia que «...sempre em referiré a la correcció dels que saben i entenen més que jo, especialment de l'Almirall de les Índies, el qual, tempore existente, en sap més que ningú en aquesta matèria», lo qual ens evidencia que ambdós personatges es coneixien i a més a més tenien una bona relació.

Que en Ferrer era un cosmògraf d'élite mundial ho testifiquen molts historiadors, entre ells en Roselly de Lorgues, i així s'explica la seva participació en la comissió que fixarà la divisió de l'oceà Atlàntic entre els reis d'Espanya i els de Portugal, un cop legalitzat el descobriment de les noves terres. De fet, d'en Ferrer és

el primer mapamundi (amb Amèrica inclosa) que serà retramés als reis el 1495.

Dit tot això no és difícil d'imaginar que fou en Ferrer de Blanes (un català) qui orienta, aconsella i indueix a en Colom a la Descoberta del Nou Món. En Colom (un altre català) organitza l'expedició i la duu a terme victoriosament. Després en Ferrer supervisa els detalls i fixa els límits de les Espanyes i Portugal a l'Atlàntic. O sigui, que "...por Castilla y León descubrió América Colón", oi? I un be negre amb potes rosses !!

Tot això desmunta novament el prejudici que la descoberta d'Amèrica fou un fet reservat només als castellans. I es que si els catalans haguessin estat exclosos de les Índies, tampoc no tindria cap sentit que el rei Ferran, el 15 d'Agost de 1494, escrivís als lloctinents de Catalunya i Mallorca, i al Virrei de Sicília, per notificar-los l'acord amb Portugal i

parèixer que no pas perquè concorressin els noms improvisats de la substitució.

Doncs bé, en Bilbeny ha demostrat que en Colom no va salpar de Palos, sinó del port de Pals a l'Empordà. Per més que els documents ens parlin de Palos com d'una fortalesa militar, la veritat és que mai no ho fou. Ni avui dia s'hi conserva cap rastre arqueològic que ho pugui certificar. Cosa que no passa amb Pals, que encara manté totes les traces de la vila fortificada medieval. Una imatge val més que mil paraules:

Una altra evidència rau en el fet que certs cronistes, com per exemple en Piri Reis (1513) i n'Alfonso Garcia de Matamoros ("De Academia et Doctis Viris Hispaniae", 1553), ens exposen que la primera expedició de la Descoberta «...en arribar a l'estret de Ceuta, havent recollit quatre mil milles...». Segurament a la Santa Maria se li deuria espatllar el compte-kilometres, ja que ni de bon

La vila empordanesa de Pals vers el 1940.

encarregar-los de cercar mariners, cosmògrafs i astròlegs experts, perquè donessin llur parer per escrit sobre la dita divisió atlàntica.

Per tancar aquest tema dir doncs que el cosmògraf que els censors fan desaparèixer dels llibres d'en Casaus, d'en Ferran Colom i de l'Herrera, no podia ser cap més altre que en Jaume Ferrer de Blanes. I que, si justament l'obliteren, és per la seva promesa i inevitable condició de català, per la seva antiquíssima relació amb els reis dels diferents Estats de la Corona d'Aragó i per la seva provada i vella amistat amb l'Almirall.

PALOS DE MOGUER, EL GRAN PORT DEL MEDITERRANI

Per una banda, en Casaus recull les paraules d'en Colom «...vaig venir a la vila de Palos, que és port de mar, on jo vaig armar tres naus molt aptes per a un fet semblant, i vaig sortir del dit port molt proveït de moltíssims manteniments i de molta gent de mar...», d'una altra, comenta que «...va sortir del riu i barra que s'anomena Saltes, perquè es diu així aquell riu de Palos...». Doncs bé, Saltes era ja aleshores, i des de feia dos segles, una illa desahabitada. A més a més, «aquell riu de Palos» de que parla en Casaus no ha estat mai esmentat amb anterioritat.

Altrament, hi ha un gran nombre de cronistes de l'època que no el fan salpar ni de Palos ni de Saltes, sinó de Cadis. Vegeu text annex. Aquesta gran quantitat de possibilitats torna a mostrar que els censors, han tapat el nom del port originari, i que estaven més preocupats per fer-lo desa-

tros hi ha 4000 milles desde Palos de Moguer a l'estret de Gibraltar. En canvi, sí que hi ha unes 4000 milles desde Pals fins a dit estret.

I ja per rematar-la, si aneu algun dia a Palos de Moguer, veureu que el riu des d'on suposadament van salpar les tres caravel·les no arriba ni a l'estatus de rierol, i això si hi baixa aigua !

Bé, i per si no fos prou, la tornada també es diu que va ser a Palos de Moguer, des d'on després en Colom aniria a Barcelona per ser rebut pels Reis. Doncs bé, molts cronistes recullen el fet que en Colom va anar des del lloc on va desembarcar fins a Barcelona, a peu, en tornant de descobrir el Nou Món. Cosa que féu en 3 dies, donat que els reis, per carta datada el 30 de Març, li ordenaren d'anar a Barcelona, on arribà el dia 3 d'Abril. La qual cosa donaria sentit a la rebuda que els Reis Catòlics feren a en Colom al monestir de Sant Jeroni de la Murtra, a Badalona, si es que verament provenia de Pals i no de Palos. A més a més, si hagués sortit caminant de Palos a peu per arribar a Barcelona al cap de tres dies (el que vol dir una mitjana de 14Km/h) o bé era superman o bé és que veritablement va sortir de Pals.

Fou també al Mas Sunyol, una casa pròxima al monestir, on, segons els cronistes, s'estatjà i dormí en Colom. L'any 1990, l'historiador colombista Francesc Albardané, furgant a l'Arxiu Notarial de la ciutat comtal, trobà un document en que constava que aquesta casa pertanyia a la família dels Colom barcelonins. S'entén doncs que el Descobridor no va fer res més que no fos dormir a ca seva.

Campanyes racistes contra Catalunya

Els mitjans espanyols utilitzen sistemàticament tota una sèrie de sofisticades tècniques i tàctiques de disseny, elaborades per especialistes de màrqueting i comunicació, per a les fites polítiques de l'oligarquia i del seu actual gestor, el PP.

Cal dir que aquestes tàctiques exigeixen que el PP no faci veure que s'emmerda directament en res, perquè ha de donar sempre un perfil «de centre». Les campanyes racistes i intimidatòries contra Catalunya, el treball brut de manipular, intoxicar i atiar odis atàvics és treball dels mitjans de comunicació. Mentre, el PP ha de presentar-se sempre repentinat i perdonant-nos la vida amb indulgència, arplegant els fruits madurs de les campanyes d'intoxicació sota forma de vots.

Són les dues cares de la mateixa moneda, com el policia «bo» i el «nerviós» dels interrogatoris del temps de Franco.

Els uns (Anson, COPE, ABC, Las Provincias...) són el puny de ferro, i es dediquen a fer safaris contra els catalans en exercici i a atiar la catalanofòbia més racial, ens presenten com a monstres o com a Neanderthalencs a parlar llengües extingides en llurs coves paleolítiques. Mentrestant, els altres (el PP suposadament de centre), amb guants de seda, es presenten com a magnànims-solidaris-equilibrats

que, com a membres joves i dinàmics d'una moderna ONG, ens tendeixen generosament la mà i ens perdonen la vida (i de quan en quan, per a fer la gràcia a llurs incondicionals de sempre, fan com que senten els mèdia -i, clar, si ho diuen "todos" és perquè tenen raó-, i n'a-mollen alguna atacant-nos i menyspreant-nos "porque nos lo merecemos").

A nosaltres ens presenten com a monstres o com a neanderthalencs (com ara, un curt i inusual cop d'ull a un castell humà a les notícies de TVE1, amb aquest comentari: "...para luego dejarse caer intentando no romperse la crisma", sols els hi faltava afegir: "en fin, como de costumbre, gilipollices de catalinos, paciencia con ellos porque somos demócratas!", que era la continuació implícita del que hi havien presentat) i ells es presenten com a magnànims solidaris equilibrats que ens tendeixen la mà.

Com que no tenen cap partit important a la seva dreta, arramben tots els vots: els de la dreta de sempre (que saben que és anticalalana a morir, com ells) i els del centre (que han acabat empassant-se que «los catalanes son muy malos»). «Too p'a ellos», com quan feien les amèriques, assassinant més de 100 milions d'indis. «Ellos» se la saben llarga, per qualque raó foren «espada de infieles, martillo de herejes y forja de impe-

rios».

“No hi ha problema jueu, sinó de la natura humana. Un govern ha d'unir les passions dels governats i, com que les passions humanes més fortes són més d'odis que no pas d'amor, el Govern ha de seguir la malícia dels governats i donar-los la raó. Val més que odiïn i matin el jueu que no pas que es revoltin contra l'autoritat” (D'una pel·lícula sobre els pogroms jueus a Rússia).

"No hi havia prou jueus a Espanya com perquè llur persecució interessàs la Falange en la mesura que sí l'interessava la persecució dels catalans, dels bascs i d'unes altres minories regionals". "L'antisemitisme ocasional del

règim de Franco...no constituí mai una base doctrinal, com sí, en canvi, ho foren l'anticatalanisme, l'antibasquisme i l'antigalleguisme". (Herbert R. Southworth, en parlar de l'antisemitisme del feixisme espanyol d'avantguerra).

Vegem ara alguns exemples quotidians d'aquestes tàctiques subliminals:

-En les comèdies espanyoles («Manolo y compañía», Lina Morgan, etc.) els personatges són preferentment castellano-andalusos de classe treballadora o popular vivint a Madrid, o sia, elaborats prototipus de majoria social a fi que gran part dels televidents s'hi identifiquin directament o indirecta i de donar-los així no sols «exemples de normalitat» (ser madrileny,

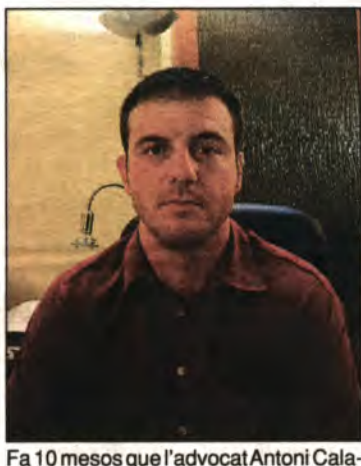
etc.) sinó també frases fetes, bromes, tòpics, facècies, etc. que després la gent pugui repetir ingènument (en castellà, evidentment) en la seva vida quotidiana. En definitiva, allò que en anglès hom diu "patterns", però en versió, diguem-ne, "only Spanish". D'aquesta manera, els dissenyadors del genocidi cultural pretenen enviar la cultura viva, la quotidianitat de les cultures no-castellanes, al museu paleontològic. O sia, una tàctica cultural genocida administrada en petites dosis, com feia la Vídua Negra.

-La informació esportiva sol tractar de molt diferent manera segons quins equips, així, quan parlen del Barça sempre ressalten tot allò polèmic i callen les voltes que els àrbitres el perjudiquen. Quan el Barça juga, sol haver-hi algun "reportaje" al club més o menys modest que espera "el milagro" para derrotar al "todopoderoso Barcelona" (als modestos que s'enfronten als equips madrilenys no fan aquests reportajes). En canvi, del R.Madrid en parlen quasi sempre amb un to càlid, de proximitat, per a fer-lo simpàtic. Sovint tenen la barra d'entremesclar-hi cròniques rosa del fill de Raúl o de la núvia d'en tal, cosa que no solen fer amb cap altre equip. No debades els programes esportius solen fer-los seguidors del R.Madrid o del «Aletí», a «Prado del Reir». Però

A N D R A T X

Fa 15 anys que en Paco Collado i sa filla Maria del Mar regenten el Forn Can Paco a Andratx. Tel. 971 136 2043

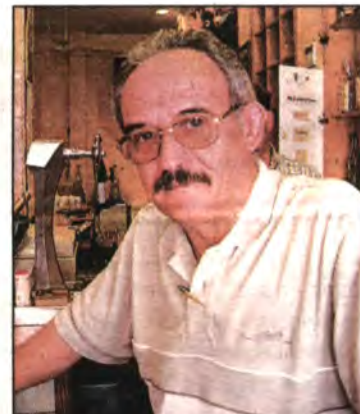
Fa 10 mesos que l'advocat Antoni Calafell ha obert l'Assessoria Fiscal i Tributària AC a Andratx. També accepta plets civils i mercantils. Tel. 971 137 701

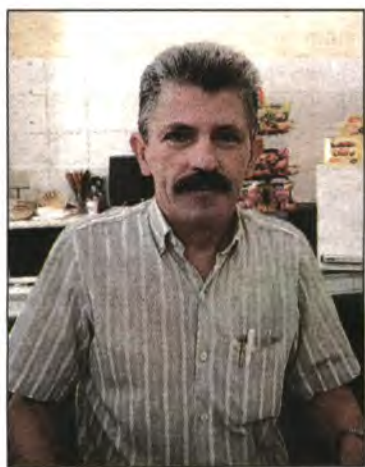
Fa 5 anys que na Margarida Porcel regenta el Taller escola de Ceràmica a Andratx. Abans fou professora de l'APA del Col·legi Públic es Vinyet del Poble. Tel. 971 235 747

Fa 2 anys que la metgessa Bàrbara Rinke de Bonn te consulta oberta a Andratx.. Fa medicina familiar i comunitària. També toc la medicina natural. Tel. 971 137 576

Fa 2 anys que en Pep Capó regenta la Cafeteria Can Miquel a Andratx. Despatxa els plats combinats, els eltrepens i les tapes. Tel. 971 136 708

Fa 15 dies que en Jesús González regenta el Bar Martín a Andratx. Despatxa els entrepans i les tapes. Tel. 971 137 100

A un any que na Maria Teresa Millán ha obert l'estudi Fotogràfic Mirall a la barriada de son Mas d'Andratx. Tel. 971 236 308

Fa 32 anys que n'Antonina Coll va obrir l'Esparteria Es Sarrió a Andratx. Tel. 971 136 188

Fa 4 anys que n'Helena Marty, amb n'Emilia Fuentespina obriren l'Assessoria Fiscal i Laboral Ponent a Andratx. Tel. 971 235 902

Fa un any que en Paul Alemany ha obert el Gimnàs Artsport a la barriada de sa Taulera d'Andratx. Tel. 971 235 902

també en empreses privades de telefonia com ONO que trau titulars a Internet com ara "Figo de nuevo insultado en tierras catalanas" (30-8-01) perquè pel carrer a Barcelona algú li crida qualque insult (com si això pogués ser mai una notícia per a un titular!!) o que, subliminalment, en els anuncis de programació trauen una escena del Betis casualment marcant-li un gol al Barça.

Quan juga la Seleccion, la cosa és ben acurada i sistemàtica: les banderes espanyoles hi són repetidament ressaltades, "en una clima de" joia i entusiasme sano y deportivo.

Els presentadors llogats (que parlen en castellà exclusivament, of course) solen tenir un to de veu especialment vibrant, que traspua una seguretat no pas insultant però sí exclusivista -per la seva gran claredat i rodonesa- i implícitament menyspreadora de qualsevol altra llengua que no sia la que estan usant en aquell moment, casualment el castellà. No oblidem pas que Franco tenia sociolingüistes per a millor planificar el complet genocidi lingüístic contra les llengües no castellanes. O el dictat del Consejo de Castilla de quan Felip V als Corregidores de Catalunya sobre la imposició del castellà ("que se procure el efecto sin que se note el cuidado"). Si això ho feien en aquella època, què no seran capaços de fer, subliminalment, en l'actual! A tall d'exemple: una entrevista a TVE a una dona que acull en sa casa jovent francès que venia a Barcelona en un aplec de Taizè: "Sí, claro, nos podemos entender gracias a que hablamos castellano" (resumen de toda la información posible del tal encuentro, caldria dir-ne!)

-El folklore queda monopolitzat pel pseudoflameco (una versió embastardida de l'autèntic flamenco, on primen

les facetes més individualistes, agressives i histèriques sobre el "cante hondo" i tot allò més líric i poètic), "elevat" oficialment des del seu origen purament andalus a una mena de folklore oficial espanyol. El 90% del folklore que trauen les TV espanyoles (també les valencianes) és pseudoflamec. Quasi el 10% restant se'l reparteixen "jotas" i xotis madrilenys. El folklore base o català (o valencià, o mallorquí...) no hi apareix ni per casualitat: "El peor desprecio es no hacer aprecio". "Castilla...que desprecia cuanto ignora..." (Machado). No hi apareixen cançons en català, basc, gallec, etc. ni per casualitat, poden passar anys i anys abans de sentir-ne una, tot i que també paguem impostos i som ciutadans espanyols. Oficialment no existim: és el total "apartheid" cultural. Cal que els partits democràtics denunciïn aquest "apartheid", que no callin més i que n'exiguesquin la total dissolució.

-En els concursos, les preguntes de geografia, història, etc. solen referir-se quasi sistemàticament a poblacions i fets de l'Espanya més profunda, preferentment l'Altiplà. «Pueblos recios y buenos españoles». La perifèria quasi ni apareixem, devem ser «no normals». El missatge inconscient que hi transmeten és: «los periféricos (nacionalistas y malos appañoles) no son gente culta y normal y por eso ni los sacamos, lo normal es ser de Cáceres y español hasta las cachas». O sia: «Sé culto, sé español. Sé normal, sé español. Sé solidario, sé español. Sé ciudadano del mundo, sé español» i «No españoles, a la basura (sean negros, judíos, moros o catalanes)». «Hay que sé appañol, que é güenooo!, uii!».

-Etc.etc.

Com deia aquell analfabet, tot convençut, que una volta tragueren per TV3: «Tooh tendrían k'hablah appañol. Tor mundo tendría que sé Appaña. Tor mundo p' Appaña».

Veient-lo, hom comprèn tots els genocidis de l'Imperi espanyol i totes les seves «eñes». En el fons, aquest és el retrat robot del fons ideològic, cultural i vital de l'espanyolisme. Absolutament brutal però amb tàctiques molt subtils i refinades. Feixisme modern, subliminal i tecnològic sobre panderetes antigues i entranyables.

Tal com explicava Hitler, que és d'on "ellos", en definitiva, han après: "Qualsevol acció de propaganda ha d'ésser necessàriament popular i adaptar el seu nivell intel·lectual a la capacitat respectiva del més limitat dels destinataris naturals d'aquesta. Per tant, el grau intel·lectual d'aquesta propaganda haurà d'ésser més baix com major sia el conjunt de la massa humana que vulguin atènyer. Però quan maldes per atreure't tota una nació, com exigeixen les circumstàncies...no podràs ésser mai prou prudent a l'hora de mirar perquè les formes intel·lectuals sien simples en grau màxim."

"La capacitat de la gran massa és summament limitada i també la seva facultat de comprensió, i enorme la seva manca de memòria. Per tant, tota propaganda eficaç ha de concretar-se en molt pocs punts i saber-los explotar com a apotegmes fins que el darrer fill del poble pugui formar-se una idea del que volem..." (Mein Kampf, Adolf Hitler, dictador terrorista, però genial propagandista, 1889-1945).

Estimats conciutadans que ens saludem amb un «Bon dia!»: ens estan portant a les cambres de gas. Aquestes cambres de gas són els mass mèdia espanyols.

LA BRUNETE MEDIÀTICA: LA PREMSA DEL PODER QUE FA DE LA CALÚMNIA UN ART CANÍBAL

Transcripció una miqueta lliure de fragments d'un llibre editat en 1978. Si observem què fa la premsa progobernamental possiblement aclarirem encara més coses.

...A continuacion señalamos algunas de las tecnicas mas concretas utilizadas en la propaganda. Se notará que algunas de ellas siguen caminos muy trillados y comunes para la mente humana normal. Por ejemplo: la mayoría de la gente quiere creer que los problemas son sencillos en vez de complejos, quiere que se confirmen sus prejuicios, quiere creer que no está marginada

lo que implica que otros si lo están y necesitan señalar a un enemigo que cargue con sus frustraciones.

Siendo esto así el propagandista verá que su mensaje ha caído en terreno fértil siempre que lance su mensaje sin perder de vista las actitudes existentes y el nivel intelectual del publico.

Esta tecnicas pueden ser:

• Empleo de estereotipos: Es una tendencia natural el tipificar. Con el tiempo esa imagen puede convertirse en una impresion fija casi impermeable a la experiencia real. Pensemos en negro, judio, comu-

nista, capitalista, etc.

• Substitucion de nombres: Sustitucion de terminos neutrales por otros con una connotacion emocional: defensa-guerra, capitalismo-economía de mercado, destruccion-neutralizacion, dictadura-autoridad, etc.

• Selecccion: La censura es una forma de seleccion de las ideas y de la informacion.

• Mentira descarada: Siempre ha formado parte de la propaganda politica.

• Repeticion: Si se repite suficientemente una declaracion llega

a ser aceptada por el publico (nacionalismo insolidario, violentos, aprofitats, etc)

• Afirmacion: Sin argumentar nada, es la esencia de la propaganda mostrar un solo aspecto.

• Señalar al enemigo: Es utilizar un mensaje en contra de algo que supuestamente frustra los deseos del auditorio.

• Alusion a la autoridad: Forma parte de la naturaleza de la sugestion. Los científicos afirman que..., los entendidos aconsejan queetc., Otra forma de alusion a la autoridad consiste en recurrir a la masa (tecnica de la moda, bandwagon technique), que implica el "todo el mundo lo hace y quien no

lo hace queda marginado".

• etc.etc.

...../.....

Ya hemos mencionado algunas limitaciones psicologicas de la propaganda pero hemos visto que lo mas importante es que todo el mundo desarrolla en los primeros años de su vida un sistema mas o menos rigido de creencias y actitudes y, salvo en los asuntos mas triviales, el unico camino abierto que le queda al propagandista es el de seguir la corriente de las tendencias que ya existen y tratar de demostrar que su sistema no tiene porqué entrar en conflicto con los de su público y que incluso los complementa.

SANTA PONÇA

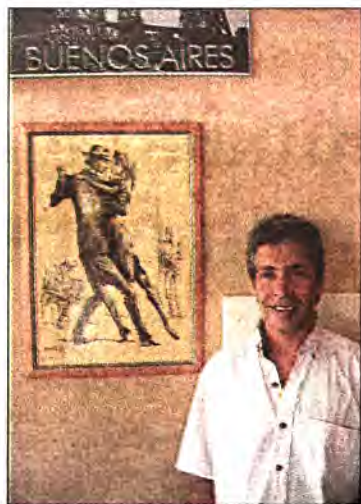

Fa 2 anys que en Josep Mª Ruiz ha obert la botiga d'informàtica W MEGA a Santa Ponça. Tel. 971 699595

Fa 7 anys que en Bernard Weidolann d'Alsàcia va obrir el Forn Les Delícies de França a Santa Ponsa. En Bernard, malgrat tenir el nom alemany i semblar un alemany, no entén aquest idioma, només parla francès. I és que els estats jacobins tenen un poder total sobre la ment dels seus súbdits. A la foto, el seu fill Nicolau. Tel. 971 695 053

EL TORO

Només fa una setmana que en Carles Castro d'Astúries que ha viscut 30 anys a Bons Aires ha obert la botiga de regals Es Far a la Plaça del Migdia del Toro. Tel. 971 232 041

Layn

Restaurant

Port d'Andratx
Almirall Riera Alemany, 20
Tel: 971 67 18 55
www.layn.net

L'Àfrica negra massa a prop

CECILIA BUELE I RAMIS.

Alguna política illenca està desplegant una rara habilitat: escampar l'opinió generalitzada que "lo millor" per Mallorca és justament allò que resulta "lo més nefast", almanco des de perspectives polítiques distintes.

L'arribada del darrer negre africà a la nostra illa, - el darrer que hi ha arribat avui mateix -, no té res a veure amb el fet curiós que representà l'arribada del primer, ara fa més de 70 anys.

Fins al punt que qualcú s'atreveix a analitzar-lo com un fet molt perillós; Duim la mala sort de tenir l'Àfrica negra massa a prop de

Mallorca!

Amb això, s'està oblidant que una societat illenca, cada cop més benestant, ha de tenir ben present que cap d'aquests negres africans que s'acosten a nosaltres no decideix venir cap dret a Mallorca, si pot aconseguir viure molt millor al seu país d'origen.

Per contribuir a millorar les condicions de vida al continent africà, s'ha intensificat molt la cooperació internacional en aquests darrers anys.

Tot i amb això, la simple cooperació social ha esdevengut del tot insuficient. Es fa necessari estendre-hi també d'altres formes de cooperació política més inten-

sa. S'hi han d'aplicar nous estils de cooperació econòmica que, a marxes forçades i de manera imparabla, transformin l'alarmant misèria africana en benestar col·lectiu.

De fer-ho o no, ens hi jugam també el nostre benestar aquí, a Mallorca.

Així ho assenyalen molt encertadament els moviments "antiglobalització limitada", que van prenent molta de força arreu del món. Proposen noves polítiques econòmiques mundials que, lamentablement, són rebutjades pels Estats de l'Europa benestant.

Les conseqüències i els efectes no es fan esperar. Els efectes més perversos de la globalització capi-

talista mundial, un dia o un altre, afectaran de ple Mallorca. A hores d'ara, només ens n'arriben els inicis.

Molt trist i lamentable resulta comprovar que no ens hi preparam de debò. No arribam a percebre l'abast d'una manca d'atenció pública acurada a les problemàtiques socials que van amarat cada cop més el nostre entorn.

I sense el desplegament d'una eficient xarxa sociocultural pública d'atenció als sectors més marginals de la nostra societat - com reclamen des de fa dècades entitats i associacions ciutadanes -, les onades immigratòries que ens arriben contribuiran a ampliar encara

molt més la gamma de problemàtiques socials, les preexistents i les de nova fornada.

És la manca d'una xarxa eficient de centres socioculturals públics, destinats a acollir i atendre els sectors més marginals de la societat mallorquina, on s'apregui i es practiqui la convivència i el civisme democràtics, la que va afavorint el rebrot dels efectes més nefasts de la globalització a Mallorca.

Davant d'això que està passant a l'illa, qualcú reclama: "Calma, molta calma. Seny, molt de seny. Solidaritat possible". Qualcú, més agosaradament, s'atreveix a manifestar-ho així de cru: "Si no hi caben els més pobres, a Mallorca, que se'n vagin els més rics".

Aquests, en definitiva, ho tenen molt més bo de fer. **Ω**

Cecili Buele i Ramis

Diputat del PSM-Entesa

Nacionalista al Parlament de les Illes Balears

Els obscurs interessos d'Espanya

PERE FELIP I BUADES

Quatre de cada deu ocupacions creades enguany han estat ocupats per estrangers". "Som la Comunitat Autònoma espanyola amb més estrangers", digué el director general d'Economia, Antoni Montserrat, que assenyalava que la majoria pertany a països que tenen una renda superior a la nostra. No és una immigració de subsistència, sinó que ve arrossegada pel motor de la economia de les illes, el turisme. (diari de Mallorca, 22-08-01).

"Uns deu mil comunitaris venen a les Illes a fer feina en temporada alta, per llavor retornar al seus països. (Ultima Hora, 22-08-01).

A aquests xifres, cal afegir-hi les que corresponen a treballadors immigrants procedents de la Península Ibèrica que, al ser espanyols, no contenen com a estrangers, el nombre dels quals és de sis de cada deu llocs de feina creats enguany i que ve arrossegat pel motor de la economia que és el turisme. O sia, que el turisme està creant nous llocs de feina per els estrangers i per els espanyols, però no per els illencs. Aquests ja fa molts d'any que el tenen... Fins aquí arriba l'enfocament que dediquen els diaris de Ciutat, del 22-08-01 a la potència de creació d'ocupació que genera el turisme i que, com queda demostrat, per a res afavoreix als illencs i sí molt als arribistes, aprofitats i explotadors que, a onades, van arribant a les illes, atrets pel cants se sirena

d'aquest nou "El Dorado" creat pels medis informatius per obscurs interessos espanyolistes, igual que succeí en aquelles ciutats que se muntaren de manera artificial per la febre de l'or i al quedar explotada ràpidament per la gran aflluència de cercadors, aventurers i explotadors de tota la casta i fauna humana que existeix avui, igual que aleshores, acabaren per depredar-ho tot, exterminant, amb el temps, qualsevol vestigi de vida. És probable que això passi també a les Illes. És probable que aquí, igual que va passar a El Dorado, quan ja res quedí per explotar, quan la vaca no doni més, llavors mos la menjarem. I això ho faran els mateixos que ara se'n beneficien, sucant-la de manera salvatge per el seu profit i el profit de l'imperialisme de n'Aznar.

I nosaltres, que mos passarà a nosaltres, als qui a més de fer feina a aquesta terra l'estimam i respectam? I doncs, res que no ens estigui passant ja. Al cap i a la fi, fa anys que som els pagans "banyuts i a pagar el beure" que, amb el nostre estúpid sacrifici i generositat de mula, consentim que això passi. Consentim en perdre el territori que ens deixaren els nostres avantpassats. Consentim que ens robin la nostra personalitat com a poble. Consentim que ens llevin la nostra cultura i la nostra llengua. Ho consentim tot. Fins i tot n'hi ha que consentin que els donin pel ... "Todo per la patria", fartaria maz!, la pàtria hispana per suposat.

Per començar, consentim en pagar uns impostos exagerats per poder mantenir els serveis necessaris per mantenir als sis de cada deu nous negocis que produeix el turisme que, al tenir domicilis fiscals fora de les Illes, no paguen cap classe d'impostos.

Per començar, consentim a pagar les sumes mil milionaries que destinen les institucions a promocionar un turisme que degut a la sobre explotació que estam patint, la gallina deixarà de pondre i llavors només quedarà la merda i la misèria. La misèria amb la que ens deixaren a nosaltres i la merda que deixaran aquell amb el seu exèrcit de desarrelats i aventurers que cada vegada amb més quantitat, van arribant atrets per la lluminositat dels aparells de propaganda de l'espanyolisme d'estat, amb l'única pretensió d'explotar la colònia i així enriquir-se ràpidament.

Per tot això exposat, una vegada més, proclam com a solució a tots els atacs que estam patint, que el camí a seguir, per tots aquells que estem conscienciats, és el de la independència política, però per començar hem de començar per la independència individual respecte als forasters que ens envolten. Si ells fan gala dels seus espanyolisme, nosaltres m'hem de fer dels nostre catalanisme. Si ells volen fer us de la seva llengua, nosaltres, en cap cas hem de renunciar a la nostra. En altres paraules, Siau qui sou, i procurau ser ho en tota ocasió. **Ω**

TEMES DE LA QUINZENA

Espanya proporciona armes a cinc països que violen sistemàticament els drets humans

REDACCIÓ 26/08/2001

Cinc països denunciats reiteradament per violacions dels drets humans o sumits en conflictes interns, Turquia, Àrabia Saudita, Marroc, Índia i Israel es troben a la llista dels deu principals receptors d'armament espanyol, segons l'informe anual sobre les exportacions de material de defensa i doble ús remès per la Secretaria d'Estat de Comerç al Parlament.

L'informe, citat per Efe, assegura que el total de les expor-

tacions d'armes espanyola van sumar el 2000 els 23.007 milions de pessetes (138 milions d'euros), xifra lleugerament inferior a la de l'any anterior. El 34% de les vendes van ser destinades a altres països de la Unió Europea, mentre la llista dels cinc països l'expedient dels quals en matèria de drets humans és qüestionable suma el 31,5%, amb 7.252 milions de pessetes (43,6 milions d'euros). Alguns d'aquests països no compleixen els criteris de la Unió Europea sobre Comerç d'Armament, segons la Càtedra UNESCO de la Universitat Autònoma de Barcelona.

Segons l'informe del govern, "Espanya s'ha situat entre els països més transparents de l'entorn europeu" en matèria de venda d'armes. ONG's com Amnistia Internacional no estan d'acord i criticaven fa dos mesos, entre altres aspectes, com l'Executiu eludeix el control parlamentari necessari presentant l'informe amb enorme retard. El document també afirma que s'ha realitzat una investigació "exhaustiva" sobre les denúncies de les ONG's en relació a la venda de material de tortures a països que violen els drets humans. **Ω**

2001 E-cristians.net

MIREU-ME ELS ULLS

(cantat per les corals infantils dels països catalans,
poema de Miquel Martí i Pol)

Mireu-me els ulls per creure
en el demà que teniu als dits,
sense la llum
dels meus ulls clars
no hi haurà per ningú
cap demà.

Penseu en mi per créixer
en l'esperança d'uns anys millors.
La llibertat que ens heu negat
brilla al fons dels meus ulls
encisats.

Sols el poder us tempta
i per poder us veneu el cor.
Però la clau d'or
del temps que fuig
la tinc jo i és la veu
del futur.

Mireu-me els ulls per créixer, per créixer... Ω

Cada any un 70% dels escolars andalusos acaben l'ensenyament obligatori amb un baixíssim domini de la lectura i escriptura.

Més que un fracàs escolar caldria parlar d'un autèntic naufragi de tot el "Sistema Educatiu".

Des del poder s'ha dissenyat un sistema educatiu, el qual no respon a les necessitats d'Andalusia.

Alguns pedagogs i lingüistes comencen a parlar ja d'un greu problema de "Diglòssia". Però des del poder polític s'entesten en negar la realitat lingüística i cultural d'Andalusia.

Qualsevol estudiant de Filosofia i Lletres sap que no pot existir un problema de "Diglòssia", si no conviuen almenys dues llengües en un mateix territori.

Si una de les llengües és el Castellà, quina és l'altra? L'altra llengua no és no més ni manco que la "Modalitat Lingüística Andalusina".

En "un cas de Diglòssia de tipus Ortogràfic", la llengua A (el Castellà), es superposa a la llengua B (l'Andalusí), impeding el seu desenvolupament i normalització.

La llengua B és la llengua materna de la pagesia i de les classes populars. I la llengua A la de la cultura, els mitjans de comunicació i les classes dirigents. El Castellà és esmerçat pel poder colonial per subordinar Andalusia, des d'un punt de vista econòmic, polític, social i cultural a altres territoris de l'Estat Espanyol.

Es produeix amb diferents graus de fet un "bilingüisme" en la majoria de la població no reconegut. (Un trilingüis-

me en el cas del Camp de Gibraltar).

El resultat d'allò és un evident "fracàs escolar", i un endarreriment notable en el maneig de la lectura i l'escriptura.

Allò anterior s'evitaria si els alumnes aprengueren conjuntament les dues llengües.

El model actual ocasiona una sèrie de problemes com:

- a) Manca d'autoestima.
- b) Baix nivell acadèmic.
- c) Trastorns en l'aprenentatge.
- d) Manca d'una identitat personal clara.
- e) Baixa capacitat laboral.
- f) Etc.

Existeix per tant una necessitat apressant de crear un "model" propi que respongui a les necessitats econòmiques, lingüístiques i culturals d'Andalusia.

L'ensenyament de l'Andalusí aconseguiria acabar amb els anteriors problemes, aconseguint que a la fi del "cicle bàsic educatiu", els nostres joves aconseguïssin uns millors coneixements en totes les matèries.

L'actual model ignora l'existència mateixa de l'Anda-

VULL SOMIAR EL DEMÀ

(cantat per les corals infantils dels països catalans,
poema de Miquel Martí i Pol)

Vull somiar el demà
sense la nosa ni el pes
d'un vent caduc
que entela els ulls
i els lleva força i delit per lluitar.

Tot el que m'heu donat
és un espai de foscor
i el meu anhel
és clar i encès
com el desig que m'empeny a cantar.

No em vull negar
a cap demà
per una almoïna
de llum del passat.

Crec en qui creu en mi
i en la promesa d'un temps
tan lluminós
com els colors
que dibuixen l'arc que em tensa
tant el temps com l'esperança.

No vull cantar i fugir
sóc el que sóc, i la por
mai no em farà
recular un pas
perquè amb les mans em vaig fent el destí.

L'arbre del meu desig
creix allunyat dels horrors
i estimo tant
el seu fullam

que la seva ombra m'acull dia i nit.

Cap vell encís
no m'és precís
per fer que vibrin
els llavis i els dits.

Vull compartir el recer
dels anys que tinc davant meu
amb gent de pau
vora del mar
perquè em gronxi tots els somnis
i em mantingui sempre el cor viu.

Cap vent no estimaré
com el gran vent que m'empeny
vers l'horitzó
ple de claror
que jo mateix amb esforç traçaré.

Pobres atribolats
plens de desfici i d'"estrés"
on anireu quan arribeu
al trist enlloc que entre tots heu creat.

Canto i cantant
vaig caminant
que amb la cançó
sempre miro endavant.

Vull somiar
el meu demà
ple de la força
i el goig d'estimar. Ω

L'andalús a l'escola

lús". En l'assignatura de Llengua Castellana es continua donant-li un tractament poc respectuós a la "Modalitat Lingüística Andalusina o Andalusí", presentant-la com una forma de parlar malament el Castellà, i denominant-la "parlars andalusos", amb la intenció de negar la seva existència i unitat.

A la L.O.S.E. s'imparteix com assignatura optativa "Patrimoni Cultural Andalusí", en el qual es tracta d'una forma molt superficial el tema de la "Llengua Andalusina".

A l'actual "model educatiu" la elecció de "Patrimoni Cultural Andalusí" com assignatura optativa és una fal·làcia, els alumnes desconeixen fins i tot l'existència mateixa d'aquella assignatura, donant en molts casos dues vegades Llengua Castellana i Matemàtiques, una com assignatura obligatòria (Matemàtiques i Llengua Castellana), i una altra com assignatura optativa (Taller de Matemàtiques i Taller de Llengua Castellana), el que és absurd.

Per tot això és urgent que l'assignatura de Patrimoni Cultural Andalusí passi d'optativa a "obligatòria". I que dediqui almenys tres lliçons a la "Modalitat Lingüística Andalusina":

- a) Una a la Fonologia Andalusina.
- b) Una altra al Lèxic Andalusí.
- c) I una tercera a la Literatura Dialectal.

La solució a aquests problemes passa inexorablement pel reconeixement de la realitat "lingüística i cultural d'Andalusia". Ω

Libero Ubeyá

Un jove denuncia que quatre skins l'agrediren per ser català

Sant Vicenç de Castellet. Anna Vilajosana. LA VANGUARDIA.

Un jove de St. Vicenç de Castellet, de 28 anys, el nom del qual respon a les inicials D.C.G., ha presentat una denúncia davant la Guàrdia Civil contra quatre skins de la localitat, d'edat compreses entre els 16 i els 22 anys. Segons el denunciante, l'agrediren el pas-

sat dia 3 d'octubre (2000) per ser català.

El denunciante ha explicat que els fets succeïren de matinada, a prop de l'estació del tren quan estava amb uns amics. Segons informa Regió 7 el denunciante es creuà amb una colla de joves d'estètica skin que feien ostentació de banderes espanyoles a la roba. Aquests començaren a insultar-lo, a ell i als seus amics pel sol fet de ser catalans.

Fou llavors que l'agredit els plantà cara, això desencadenà la ira dels agressors i fou copejat per quatre joves per tot el cos sense que els seus companys poguessin fer res per impedir-ho. Assegura que digueren: Que ganas tenemos de matar a un maldito catalán.

El jove denunciante va haver de ser atès al Centre Hospitalari i Cardiològic de Manresa d'algunes contusions al costat dret del cos i diversos hematomes. Ω

Fe i l'ateisme -4ª part

PER RICARD COLOM -

Colomtaube@hotmail.com

2.1.1.1.1.-No vols dir que exageres?

Et molesten els meus sofismes -segons tú- i que discrimino greument fets constatables (?), i per acabar dius que demostro ser incoherent amb el que dic creure (o pensar) i que tinc un subconscient "creient". No em cuadra res, la veritat. Pot-seres degut a la diferència d'argumentacions, els teus molt documentats i els meus més espontanis -o per lliure-. Et veig obsessionat per dues coses, el catolicisme i el comunisme -o més que a les doctrines als seus adeptes-, doctrines que no he defensat, si acabo amb un Salutj em ve de les meves primeres incursions en territoris virtuals francòfons. No em considero de dretes, això si (clar que aquí també entrem en els conceptes bé/mal Dreta/esquerra igual de difícils de limitar) No t'entenc quan dones carta de naturalesa a Déu recolzant-te en les -donem-ho per segur- inevitables desigualtats. Suposo que tindràs clar que gran part de les matèries primeres que alimenten la nostra societat provenen d'aquest països tant oprimits. Això vol dir que la nostra exuberància té molt a veure amb la seva situació, i que reequilibrar això -suposant que ho volguessin industrials financers i consumidors- significa reduir això que s'anomena capacitat adquisitiva (i no el 0.7 precisament). I no sols els tentacles de l'economia creuen els mars i els continents, ara ja venen directament a treballar de peons, senyores de companyia (ambdues accepcions) o captaires. Una fàbrica de xips, la pots muntar (mes o menys) arreu, però el coure, el magnesi, o el petroli estan on estan. La colonització europea (protestants també per cert) es la que va causar això, no Déu, i no en sóc responsable per què jo no hi era, ni el meu subconscient tampoc. Del que passi (o es deixi de fer) avui dia si que me'n sento (en el grau que em correspon) Te n'hi sents tu?, o tens prou amb netejar-te la consciència amb entre el 5 i el 10% del sou net (a quina organització? Portes Obertes?) No col·laboro amb cap ONG; Em converteix això en un ser menyspreable? Però suposem que pogués fer-ho, a quan tocaria? a cinc cèntims per organització? No es clar, hauria de decidir, de donar prioritats, de mirar l'oferta més temptadora o el que faci millor campanya. Massa mercantilista ho trob, massa "occidentalitzat", però de tota manera alguna cosa faria no ho dubtis. El mal menor? també es cert, però es correcte mantenir-lo?. Si volem ser justos hem de renunciar a les injustícies en les que ens arrepenjam, sense això serà anar tirant milles. Els joves es queixen dels preus dels pisos o de com els exploten al "curro". Amb el temps esdevenen vils especuladors i amos "terribles". No penso que sigui precisament jo qui hagi de replantejar-me gaires coses, ni eixugar els pecats del món, no es cap irreverència. Sis plau et demano que no em matxakis, per què temo que sóc el xai expiatori de no sé ben bé què, i considero que no m'ho mereixo -diguem cregut si vols- i també si pots signar d'alguna manera per reconèixer-te. Tornant sobre Catalunya -un dels punts en que devem coincidir entre d'altres-. No serà millor per el seu futur si deixem de tirar-nos rocs? No ha estat això també el que l'ha portada a la situació actual -no tot seran els ateus sociates o els convergents catòlics, sinó que no acostumem a polir diferències amb una visió més ample i mentre discutim ens foten els carros? Salut j

2.1.1.1.1.- Independentisme d'amateurs de diumenge.

Amb gent que de vegades fila tan poc prim com tu és difícil aclarir-se perquè et dic una cosa i la descertes, per ex., jo no dic que tinguis un subconscient "creient" (jo no vull "batejar cap moro"), sinó una barreja d'idees molt contradictòries per explicar els mals del món. Si documento a fons el que dic és per respecte al que dic i a qui m'escolta. En aquest país l'independentisme sol ser d'amateurs de diumenge, que ni saben d'història ni tenen nocions de sociologia, sovint ni escriuen bé el català, ni volen saber de política real (de l'única que existeix i que va d'aliances, diners i xantatges, més que no pas d'ideologies i nacionalismes),

ni -molt menys- de propaganda-marketing, ni de geoesstratègia..., ni molt menys relacionar totes aquestes àrees (una visió interdisciplinària és condició sine qua non per a qualsevol Renaixement). En general es tracta de jovenalla que posa en un totum revolutum: immigrants feminismes gais ecologies drogues i rock'n'roll revolucions socialistes i dissolució dels Estats "per un somni de futur millor", de tal manera que el resultat és totalment infumable per al catalanet normalet (sols se'l poden fumar els jovenets progressos de les manis independentistes mesclat amb marihuana).

En fi, queda tot com una mena d'arrevat poètic jovenívol a la terra i als bons sentiments que també el fan servir els paleorojos més carrosses en pla qué tiempos aquellos, però que té molt d'eixorcament sentimental i no res de real ni de pràctic. A la dura realitat ("els durs fets" que en deia Lenin) i en la pràctica tot queda inviable i embossat, perquè són propostes totalment poètiques i sovint ni tan sols de bona poesia, sinó quasi més aviat rebles, un culebró repetitiu (a les manis bramen el primer que els sembla, el cas és dir alguna cosa i bramar, encara que espantin tothom). Però clar, encara que molts no tinguin idea de molts temes, el cas és fer de poeta i dir-ne... política independentista. És com els blavers que, sense tenir idea de filologia, tots n'hi diuen la seva: "todos somos blaveros i todos podemos decir cosas contra los catalanes". Estudiar processos reals independentistes? Qui ho fa? Qui el vol, el seny? Els catalansindependentistesdesquerres som ja molt resabuts -i a més, estem tan bé i tan a prop de la llibertat gràcies al nostre insuperable cofoisme panxacontent- que, amb mirar-nos el llombrícol ja en tenim prou per a entendre el camí de la nostra independència. Vas i dius: "Et veig obsessionat per dues coses, el catolicisme i el comunisme -o més que a les doctrines als seus adeptes". Ah, sí? I doncs, què he dit jo contra els catòlics? Que jo sàpiga res de res. En fi, jo ni comentaré en què et veig obsessionat a tu. I això que dius de salut em sembla molt bé i molt saludable.

Però sabut és que els ateus solen ser generalment gent de les utopies futuristes indemostrables (comunisme i anarquisme), que tanta fe requereixen, i molt triomfalisme sobre la natura humana (cosa que la Història desmenteix a bastament: millorem tecnològicament, en hominització, però en humanització sempre estem dissortadament prou igual i, a més, tecnologia, més capacitat de matar massivament, per tant). La majoria de coses que dius en el teu escrit d'adés no les entenc: no entenc per ex. el que dius de "No t'entenc quan dones carta de naturalesa a Déu recolzant-te en les -donem-ho per segur- inevitables desigualtats". Per cert que també podries millorar el teu català, si no et sap greu que t'ho digui, perquè fas un munt de faltes: per ex. no és recolçar sinó recolzar, no és suposso sinó suposo, etc. Què si em sent responsable jo de la globalització? Potser col·lateralment sí, el que no vull és contaminar-me'n massa, per això no tinc ni cotxe, jo vaig en bici, per ex., o faig jornada reduïda per poder dedicar-me més a afers més humanitzadors. No pretenc ser exemple, perquè no sóc ningú, però ho faig per consciència i perquè visc millor així, més segons el que crec, el que penso i el que sento.

No solc donar directament els meus diners a ONGs, els reparteixo prou: presoners en camps de concentració, famílies nombroses pobres de l'ex-CEI, ONGs d'ajut al tercer Món i cristianes... I en temps passat a gent molt més diversa, fins i tot he tingut molta gent marginada acollida en ma casa. M'he gastat milions -com d'altres, per la gent pobre i per Catalunya, però he vist que Déu m'ha donat una felicitat profunda que no té preu i que generalment la gent desconex. I més que diners -que normalment no en dono massa de cop a ningú- la gent fretura que els escriguis, que els compreguis, que els escoltis i que els estimis una mica. Això la gent que ho necessita realment, que no sol ser l'autosuficient i enaltida gent d'Occident, de la qual, en general passo prou perquè és perdre el temps: a mi no solen servir-me ni com a amics, perquè un amic és algú que et necessita, i, mentre el patiment genera persones honrades i humils,

la prosperitat injusta genera molts monstres. Amb Portes Obertes no col·laboro amb diners, però m'agradaria: parlen d'Holocausts actuals que normalment els mèdia silencien totalment, per ex. el del Sudan (amb milions de morts!!). És una ONG que econòmicament és sòlida i normalment no col·laboro amb ONGs així. Jo no et dic el que has de fer perquè no sóc la teva mainadera ni el teu pare espiritual, tu veuràs. És un afer de la teva llibertat, de la teva responsabilitat i de la teva consciència. Però el que dius fa olor a excuseta per no gastar-te diners. Ja t'apanyaràs: no és problema meu, a mi no em contes excuses, conta-te-les a tu mateix. I tu et penses que jo em dedico a mirar ofertes d'hipermercat en ONGs? Vinga, home, d'entrada me n'informo, i sé que algunes són del poder i del PPPsoE (podeu veure els anuncis que sovintegen a la premsa esbirra amb què ens bombardegen i sabreu quines són les ONGs dels nostres enemics). En general prefereixo el tracte directe amb gent concreta, sense ONGs per enmig. I faig el que tinc a mà, les coses fàcils. Però sovint la gent agafa el pretext que no poden fer les grans coses per no fer tampoc les petites. La peresa i el panxacontentisme intel·lectual és d'un oportunisme tragicòmic. Desconeixen les ONGs, diuen que no arribaran els diners al destí, naturalment ni es molesten a comprovar-ho, i així tenen l'excusa per a despendre'ls en un viatge a Cancun o jugant tots els dies a "santa" Primitiva. Alguns de vosaltres, amb la història que el mal menor està també mal, us dediqueu a atacar sols el mal menor i, aleshores, feu créixer el mal major que, finalment, per falta de seny vostre, us aixafarà. Però com la lògica no funciona bé, no hi ha més remei que esperar que arribin aquests desastres. Jo no pretenc matxacar-te, sols contestar coses que dius que trobo desenfocades (potser no ho estiguin tant com jo les veig, però de moment les veig així). Igual això t'és útil, vés tu a saber. Tinc per norma no encetar jo les discussions ni insultar, però sí respondre sempre, ser clar i fer-me entendre, perquè la gent ja no sol voler entendre-ho, si a sobre no ets una mica clar més val que t'estalviïs la feinada. De boc expiatori, no cap, però qui digui alguna cosa pot rebre respostes. Jo també en rebo i no passa res, les contesto i au.

Les discussions poden ser enèrgiques (ho faig per fer-me entendre), però han de ser respectuoses i tolerants, i altrament defensar Catalunya des del pluralisme i el seny comú, amb raonaments.

2.1.1.1.1.-Fets demostrables i no pas teories en l'aire.

Allí on hi ha clergat i gent devota fidel al país, hi ha indefectiblement un nacionalisme arrelat i equilibrat: Euskalherria, més o menys el Principat... Polònia, o Irlanda, Lituània..., abans d'independitzar-se. Fins i tot a Mallorca. Al l'Aragó i a la ciutat de València, el regionalisme també naix a les parròquies. I això és perquè la religió és arreu, ací com a la Xina, un substrat sovint molt profund i una argamassa elemental i de fiar per bastir una societat. Voler crear un nacionalisme de laboratori alegrament contraposat a un ecosistema mil·lenari, la nostra civilització (que Arnold Toynbee anomena cristiana-occidental) és, senzillament, un disbarat històric, cultural i polític i, per més raó que tinguem tècnicament en temes com la unitat de la llengua, la necessitat de monolingüisme i plena normalització, la reivindicació de la nostra sobirania nacional, la cosa s'esdevé impossible perquè no està empeltada a l'arrel de tota societat: la fe en la seva civilització mil·lenària que ha creat costums, idiosincràsia, tics, prejudicis, tradicions... en fi, un substrat psíquic molt més important del que la gent sospita i uns deutes espirituals dels quals no ens en podem desentendre sense ferides fatals. No es tracta de cap discurs clerical sinó d'una profunda i tossuda realitat en la qual podem trobar indefinidament i que pot fer trontollar els nostres projectes sobiranistes. Crear de la imaginació del nostre melic un model de nacionalisme enfrontat al model de civilització de la qual és deutor sols pot generar allò que tan clarament veiem en el nostre cas: un desballestament profund, una societat que no es creu el discurs dels nostres models, incongruències i desfasaments pertot, dilemes insolubles. Si ens vatem de ser racionals, siguem també realistes i eficaços, més enllà de la nostra paradeta mental. Els independentistes irlandesos eren molt majoritàriament catòlics devots, fins i tot els de l'IRA. Mahatma Gandhi deia que creia en Déu "més encara que en la mateixa realitat", Martin Luther King era un

pastor evangèlic, Malcolm X un reformador moral musulmà, els independentistes iberoamericans del s.XIX solien llegir la Bíblia i la van usar amplament per alfabetitzar llurs països. A ca nostra no comença la Renaixença (1833) fins a l'any següent que comença a distribuir-se "Lo Nou Testament" en català, tot just després de tres segles de repressió inquisitorial contra els textos bíblics. L'independentisme grec s'enfortí arran dels màrtirs que tornaven al cristianisme i eren morts pels turcs per aquesta causa. Etc. Igualment, l'època d'esplendor de l'Imperi Britànic coincidí amb els revivals (reviscolaments espirituals de caràcter metanoic) a Gal·les, Anglaterra, Àfrica, etc. A la Castella de Felip II diuen que un de cada quatre súbdits eren clergues o religiosos. A hores d'ara als Estats Units més del 90% de la població es declaren cristians, i majoritàriament són practicants. En el cas català podem dir el mateix: quan els països de parla catalana tenien un arquebisbat propi (el de Tarragona) que els englobava i un fort component cristià van ser sobirans, mentre que en els moments de més descristianització (com la II República) vénen les catàstrofes. Els pobles expansius que marxen cap a la victòria tenen fe: en la pròpia sobirania -defensada amb coratge- com en Déu, i la raó els ve contrapesada i refrescada per al fe: la fe no desdiu la raó, ans li dona ales i futur; de la mateixa manera com la raó és una útil eina per comprendre. Sense l'energia i el coratge de la fe, la raó sola s'ha demostrat repetidament obtusa, inútil i eixorca. "No hem tingut sort" perquè no hem anat a cercar-la on tocava i on n'hi ha, perquè no hem cercat arrelar on devia arrelar si volia realment vèncer i guanyar-se la societat: les tiesmaries, el jovent, la immigració... Amb incerts voluntarismes hem ensopegat en interminables conflictes, obstinacions, dilemes cruels i àdhuc catàstrofes. Ha sobrat supèrbia i ha mancat aprendre de casos REALS. Potser perquè gent que s'omplia la boca de llengua i cultura catalana, de normalització lingüística, de sobirania, a l'hora de la veritat, no pensaven arromangar-se realment i sols ho deien per obtenir bons càrrecs, poder i diners, no pas per salvar realment la llengua ni el país.

2.1.1.1.1.1.-I no pot haver-hi un racó per els ateus?

Ja he reconegut, adhoc per a mi mateix, la influència que la cultura judeo-cristiana té en la nostra societat "occidental". Però aquesta no es sols la única, ni tot es concentra en la Fe. Ens vestim, som monògams, tenim cases pròpies, menjem amb regularitat, dispoem de jutges... altres aspectes del comportament ens venen d'abans de les creences cristianes. Quan la Fe religiosa ha format part de l'ésser humà al nivell que ha estat; quan els seus sacerdots han esdevingut dictadors de normes i criteris, d'interprets i representants del poder diví, i s'han empeltat en les estructures de poder (Lleis i força, quan no han encarnat el poder directament), no em sorprèn que científics i literats es considerin membres d'una "Creació", i es comprensible que fins i tot un Voltaire pregui a Déu davant la mort. Jo mateix puc acabar igual, com també puc acabar cedint a la pressió del "stablishment" i abraçar els seus postulats freds i cruels siguin mals menors o no. Sé que es difícil parlar així amb algú que es creient. El meu no es un ateisme combatiu, no "odio" als creients, sols els considero equivocats, però no greument equivocats, igual que ho sóc jo per a ells. L'ateisme no forma part de mi, el fan aparèixer els creients quan hem miren. Però a banda de la creença en Déu, trobarem moltes altres qüestions irreconciliables per què son oposades. La diferència es la "importància" que per la persona religiosa té la Fe, perquè la defensa que en fa es la mateixa (arguments i alternatives inclosos) quan un empresari defensa les seves plus values, o la que jo mateix puc fer si es consideren vàlids els meus arguments- quan defenso quelcom que considero important. Cadascun tenim les nostres coses, que no son una dotzena, sinó milers de diferents aspectes entre tots plegats. No n'hi ha dos ben bé iguals, ja ho sabem. No veus possible que l'independentisme pugui ser aconfessional i/o que sols es possible des de una confessionalitat (determinada o no). Per a mi la confessionalitat no es un obstacle, per què entenc la Independència com un estat natural que ens correspon, i que ens afecta com a poble característic -a l'hora que mantenim altres caracteritzacions internes, inclòs a nivell d'una vila en concret si es vol-. Si del que es tracta es de promoure un sentiment de relació amb la Història i el territori (barreja de passat i present que es la base de la continuïtat), si es aquesta la

consciència que es vol despertar, jo veig que creients o no hi podem accedir sense renúncies ni interferències. Que temis, fins i tot fonamentadament, que els sectors esquerranos son incapaces de dirigir o preparar el país en aquesta tasca no sé si es motiu suficient per bandejar a qualsevol sols per el fet de ser-ho, i a més declarat no creient. Necessitem tots el braços i tots els caps, entre altres motius per que els qui volem la Independència l'hem de voler per a tots -una mica de egoisme s'amaga darrera d'aquesta frase, però-. Les societats no s'han mogut mai al 100% ni quan han estat dividides ho han estat al 50%. acaben imposant-se tendències que en la majoria de casos son com a mínim tolerades; els canvis s'acaben produint quan hi ha la proporció suficient (que mai es un nombre fix, i que a banda de quantitatiu es un efecte qualitatiu). Avui dia, el control dels mitjans econòmics i mediàtics permet als qui els posseeixen fer feina amb poc esforç, resulta gairebé matemàtic que es reforcin a cada dia que passa. A casa nostre estem com estem; alguns intentem salvar el que es pugui amb les condicions que ens toquen, i si pot ser arribar més lluny. No recordo jo cap lloc on la heterogeneïtat de la població, i les condicions que s'han donat permetessin la consolidació d'un sentiment de reconeixement propi, i menys amb una sortida democràtica.

Però son les regles, i segons elles cal trobar el camí. Podem discutir creients contra no creients, i el fruit pot ser-ne positiu, però no podem deixar de mirar endavant si es que volem assolir el mateix objectiu. Jo no em considero ni comunista ni socialista ni anarquista, encara que de tot -inclòs els pensaments religiosos- s'en pot treure profit, o això es el que he fet jo que no m'he alienat amb cap ni els he tingut -ni tinc- com a res definitiu; l'únic que em considero es català, i veig que sóc un poc europeu (degradat o no) i un poc mediterrani en un cercle més ampli i al final humà. I em sento d'esquerres per que no m'agraden les dominacions ni les diferències que la Dreta fomenta interessadament. I aquest sentir-me català ha esdevingut militant de veure com s'anava esvaint Catalunya entre la deixadesa d'uns i la persistència d'altres, sovint arrogant i maliciosa. Potser no sóc res, i a més no em sabré explicar, però sóc. Salut; Joan S.

2.1.1.1.1.1.-El cristianisme català no és confessionalista, l'ateisme català més aviat sí.

Estimat Joan: Que jo sàpiga, els cristians catalans som ben poc confessionalistes políticament (a diferència, per ex., dels espanyols, que ho són molt més, perquè tenen una Església Catòlica maridada amb el poder polític, la qual cosa, evangèlicament, pot ser considerat abominable). Jo veig que els ateus, agnòstics, anticlericals, antireligiosos, etc. soleu anar terriblement confosos en aquest punt perquè, com els cristians catalans parlem poc i damunt som marginats tant des de l'Església espanyola/oficial com d'un independentisme molt antireligiós, aleshores ni sentiu el que diem ni -sovint- voleu sentir-ho tampoc. Així que us inventeu "qui som", ens atribuiu trets feixistes i espanyols que no són pas els nostres, en fi, "us inventeu un enemic"

en nosaltres, i ens margineu i combatem follament i sense pietat. Això ho he vist tantes vegades -si bé no podria pas dir que sigui la tònica totalment dominant dins l'independentisme català- que tinc la sensació que, com a la República i la Guerra Civil, d'existir un nou Carrasco i Formiguera, ERC i independentistes d'esquerra el tornarien a marginar i a estigmatitzar, els anarcostalinistes el tornarien a perseguir i els feixistes el tornarien a afusellar. I crec que no m'enganyo pas. Sovint ens tracteu tan malament i amb tant prejudici com els espanyols tracten els catalans o l'independentisme i jo, certament, n'estic ja atipat, de tant prejudici i calúnnia: tant per part dels espanyols com per part dels ateus-integristes. Per això parlo, no em callo ni encara que m'ataquin i em calumniïn. Per desfer tant malentès com veig: per ignorància (sovint viciosa: voluntària).

Els cristians catalans som crec que quasi tots aconfessionalistes políticament (separació Església-Estat, a l'estil nord-americà, car l'estil europeu no sol haver-hi separació dràstica entre Estat i Església estatal -la catòlica, l'anglicana, la luterana...), ni a Anglaterra, ni a Alemanya ni molt menys a l'Estat espanyol, que és pura comèdia). Ara bé, el que jo estic molt convençut, perquè ho he vist manta vegades i ho he resseguit històricament és que moviments liderats per ateus i agnòstics solen acabar molt malament i que els que reeixen solen ser liderats molt sovint per cristians. Si fa no fa és històricament així. Ja m'imagino que no us deu agradar la cosa, però és la realitat, i la realitat és així encara que us sembli il·lògica, injusta, etc. etc. Però el que aleshores feu és "culpar la calculadora" quan no us quadren els comptes sense plantejar-vos que potser vosaltres també us hi podeu equivocar i, si no us ix és perquè ho plantegeu incorrectament. Però, en fi, ja us les arreglareu, si voleu i podeu... El pensament dèbil no sap de matemàtiques (dels durs fets).

Ara bé, evidentment que el nacionalisme és, per definició, de TOTA la nació, és a dir, de totes les classes socials, de totes les ideologies i de totes les creences. Qui no entengui això, ni tan sols pot dir-se nacionalista (ho dic pels d'extrema esquerra que volen fer una mena d'independentisme estrictament bolxevic i proletari i acusar tota la resta d'independentistes catalans de feixistes o col·laboracionistes i també pels ateus-integristes que volen marginar i de fet marginen i censuren les opinions dels creients).

Jo no crec que hi hagi a penes cap cristià català que vulgui fer una nacionalisme confessionalista políticament, però em fa la sensació que hi ha prou ateus independentistes "més papistes que el Papa" que voldrien una República catalana en la pràctica confessionalment atea on els cristians fóssim uns ciutadans de tercera als quals satiritzar per TV3 -com ja sovint passa: contra els musulmans no tenen pas pebrots de fer-ho, potser per si algun integrista islàmic posés preu al cap dels "graciosos"-, deixar-nos muts i marginats, escriure deu amb minúscula i sense accent -com fa alguna revista "nacionalista" a fi d'ensenyar-nos la veritat de l'ateisme- i objecte de calúnnies i escopinades. I, en fi, simplement no ho veig just ni tan sols ho trobo "nacionalista", ni molt menys integrador ni tolerant. És a dir: sense cap futur. Ω

La globalització trepitja els drets dels treballadors

En aquest canvi de mil·leni, veig un abisme obert entre rics i pobres. La globalització mostra que en allò essencial, el capitalisme no ha canviat. Al contrari, la globalització de les relacions capitalistes trepitja els drets dels treballadors. La globalització és un procés de distribució desigual de la riquesa. És un instrument de la carrera iniciada pels Estats Units per la hegemonia econòmica mundial. L'anterior president americà, Clinton, diu que la globalització és el desplegament econòmic més ample de la història dels Estats Units.

A causa de la privatització global, de la desreglamentació i de l'agreujament de les contradiccions de la economia capitalista, esclaten guerres. La globalització ataca els drets dels treballadors. Lluitant pels seus drets, els obrers de molts països han aconseguit reconquistar garanties progressives de defensa dels interessos dels treballadors. La globalització integra la legislació laboral en un codi de bona conducta. El Fons Monetari Internacional i el Banc Mundial, encapçalen els processos de globalització que, en nombrosos països del món, en nom de les "reformes capitalistes", destrueixen les garanties dels treballadors i els drets dels obrers. És el símbol de la burgesia, que ho vol controlar tot. Ω

Pere Felip

L'antifranquisme a Mallorca. VIII LLIBRE (Les lluites del segle XXI)

Per la independència de Catalunya!

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

L'històric òrgan de l'independentisme marxista dels Països Catalans recomana aquesta nova aportació a la història del segle XX de l'escriptor de sa Pobla.

La prestigiosa revista independentista i socialista *Lluita* portaveu d'una de les més importants organitzacions independentistes d'esquerra dels Països Catalans, el Partit Socialista d'Alliberament Nacional (PSAN), recomana en el seu número 218 el meu llibre *No era això: memòria política de la transició* (Edicions El Jonc).

L'històric òrgan de l'independentisme marxista dels Països Catalans recomana aquesta nova aportació a la història del segle XX. Cal recordar que en el Consell de Redacció d'aquesta important organització revolucionària hi són presents alguns dels homes i dones més prestigiosos del nacionalisme d'esquerra català, ja que hi ha Josep Guia, Núria Cadenas, Miquel Alonso, Marc Candela, Pau Caparrós, Sergi Franch, Toni Gisbert, Màrius Martínez i Alicia Toledo.

En la pàgina 8 la revista reproduceix un article del psicòleg per la UAB i membre destacat del III Congrés de Cultura Catalana, Quim Guibert. L'article que publica *Lluita* (PSAN) diu així:

"L'únic que volíem fer era ajudar, ser l'avantguarda, els guardians de la memòria col·lectiva del moviment obrer, els transmissors a les noves generacions de les experiències històriques de la classe obrera que eren sistemàticament silenciades pels epígons del carrillisme, la burgesia i la socialdemocràcia". D'aquesta manera recorda Miquel López Crespí els anys 70 a *No era això: memòria política de la transició* (Edicions El Jonc).

No és la primera vegada ni serà la darrera que López Crespí fa immersions en l'antifranquisme des de l'OEC, un dels partits comunistes de l'esquerra revolucionària d'aquells anys en el qual militava. Miquel López és avui un escriptor empenyat. Un escriptor que duu clavada una espina d'un temps de detencions i tortures, d'assalts feixistes, de pactes i renúncies de l'esquerra oficial, de vivències intensíssimes: "Xiularem amb totes les nostres forces els representants del franquisme reformat -i servils- que hipotecaven la lluita per l'autogovern... 1978 va ser un any d'un activisme frenètic".

Aquest assagista de sa Pobla dedica els primers capítols a homanetjar la memòria de Jaume Compte, de Joaquim Maurín, dels maquis i de tants d'altres dones i homes anònims que lluitaren a favor dels valors republicans, revolucionaris i d'alliberament nacional: "Fins i tot hi hagué anti-feixistes catalans i espanyols fent costat als nord-americans a les Illes del Pacífic! (...) A la regió de Barcelona era important, entre d'altres, la unitat de guerrillers comandada per Massana (cap al 1947), que feien fins i tot 'controls' a les carreteres de Castelldefels i del Garraf". En paral·lel, en Miquel López Crespí no dubta a denunciar tant la desactivació, en temps roig, de les experiències col·lectivistes i llibertàries de l'Aragó com els sicaris de Santiago Carrillo en el seu intent per executar Joan Comorera (PSUC) els anys 40 a l'exili.

Amb aquesta atractiva posada en escena, el lector copiarà més fàcilment els ets i uts de la transició espanyola.

En aquest sentit, López Crespí no s'està de fer compa-

racions: "Vet aquí la 'clarividència' de la direcció carrillista illenca en considerar la CNT de Frederica Montseny, Duruti, Ascaso, la LCR i l'OEC, continuadors de moltes idees i tradicions revolucionàries de les internacionals obreres, del disset soviètic, del POUM o del BOC... com a 'feixistes'! Qui es pot estranyar que l'any 1937, amb les mateixes 'argumentacions' assassinessin el gran dirigent català Andreu Nin, i en els Fets de Maig més de cinc-cents poumistes i anarquistes, tan sols a Barcelona?".

No era això: memòria política de la transició també és un repàs crític dels darrers assassinats de Franco, del procés reformista dels hereus de la dictadura de comú acord amb la burgesia, de la implantació de la monarquia borbònica sense cap tipus de referèndum, de les lluites sindicals a favor d'una democràcia autèntica amb la creació de consells de fàbrica, barri o facultat: "...a nivell pràctic el Consell de Fàbrica seria l'òrgan de democràcia directa de tots els treballadors, estiguessin sindicats o no". Així com subratlla el paper formatiu de l'Editorial Ruedo Ibérico com a difusora d'unes lectures que van marcar època entre els joves d'aleshores, un dels quals era Miquel López Crespí.

Avoltes les pàgines de *No era això* són tan autobiogràfiques com descriptives de com el PSOE i PCE i d'altres signants dels Pactes de la Moncloa faran la feina bruta de dividir la classe obrera, desmobilitzar el proletariat combatiu, convidar a la participació passiva en les conteses electorals: "Era demencial comprovar, en la pràctica de cada dia, aquesta venda dels estalinistes espanyols de les més grans tradicions democràtiques del poble treballador al franquisme pel plat de lleties d'uns seients al Parlament, per poder trepitjar les catifes dels salons de la burgesia, prendre cafè amb els botxins de la guerra civil i de la llarga postguerra".

No era això: memòria política de la transició s'ha convertit en una espècie de "manual per la lluita nacionalista" per a les joves generacions de patriotes i militants antisistema de Catalunya.

No era això: memòria política de la transició (Edicions El Jonc) és el darrer llibre d'un escriptor i poeta mallorquí que no es resigna ni a l'oblit ni a la manipulació. Perquè, en aquest cas, conservar una ràbia sana és símptoma d'una autoestima equilibrada.

Cal dir que l'assaig *No era això: memòria política de la transició* després de les crítiques extremadament favorables que ha merescut de part de la majoria de forces polítiques revolucionàries i nacionalistes d'esquerra dels Països Catalans s'ha convertit en una espècie de "manual per la lluita nacionalista" per a les joves generacions de patriotes i militants antisistema de Catalunya. A Mallorca, i el dia de la presentació de l'assaig, recomanaren el llibre, tot ressaltant la seva importància per a servir la memòria històrica del nostre poble Mateu Morro, secretari general del PSM i Consell d'Agricultura del Govern Balears, Llorenç Buades, màxim responsable de la secretaria d'Acció Social de la CGT-Illes, Tomeu Martí d'Alternativa per Mallorca, l'escriptor Jaume Santandreu i la dirigent de l'Organització Socialista d'Alliberament Nacional (Endavant) Anna Violeta Jiménez. Igualment la històrica formació independentista "Maulets" ha encoratjat -mitjançant una recomanació en la seva publicació- la lectura d'un llibre que ja comença a ser conside-

rat eina d'importància cabdal en la tasca del nostre alliberament nacional i social.

Ja fa unes setmanes que la premsa independentista s'encarregà de remarcar la importància de l'aparició a les llibreries de *No era això: memòria política de la transició* dient:

"Tres generacions de lluitadors antifeixistes mallorquins en un important acte cultural en el Centre de Cultura.

L'historiador i Conseller d'Agricultura del Govern Balear Mateu Morro, l'escriptor Jaume Santandreu, el també escriptor i membre d'Alternativa per Mallorca Tomeu Martí, la dirigent d'una de les principals organitzacions independentistes i d'esquerra dels Països Catalans (Endavant) Anna Violeta Jiménez i el dirigent de la CGT Llorenç Buades s'encarregaren de presentar, amb gran èxit de públic, el darrer assaig de Miquel López Crespí *No era això: memòria política de la transició* que acaba d'editar El Jonc.

La presentació tengué lloc en el Centre de Cultura Sa Nostra i l'avantguarda cultural i política mallorquina que parla de la nova aportació a la història del guardonat autor pobler s'encarregà de remarcar en tot moment la importància de llibres com el d'en Miquel López Crespí, eina utilíssima per ajudar a servir la memòria revolucionària del nostre poble. En el fons, aquest emotiu i ferm acte cultural (presidit per la bandera la Commune de París en el dia del seu cent-trenta aniversari) serví per a constatar la importància de la lluita per anar recuperant aquests aspectes oblidats de la nostra història més recent. Tant el Conseller d'Agricultura del Govern Balear, com els escriptors Jaume Santandreu i Tomeu Martí o els dirigents polítics Llorenç Buades (CGT) i Anna Violeta Jiménez (Endavant) recomanaren l'assaig de l'autor de sa Pobla i parlaren d'aquests trenta-cinc anys de lluita permanent en defensa de les llibertats nacionals del nostre poble per part de Miquel López Crespí.

Anna Violeta Jiménez, de l'Organització Socialista d'Alliberament Nacional (Endavant) digué en la seva intervenció:

"Qui controla el passat controla també el futur. Qui controla el present, controla el passat. (de la novel·la de George Orwell 1984)"

Orwell ja ens advertia (en el seu cèlebre llibre 1984) dels perills que comporta el control de la història. Precisament *No era això: memòria política de la transició* de Miquel López Crespí reivindica uns fets, la resistència popular al franquisme, des d'una òptica veritablement d'esquerra i revolucionària, és a dir, ben diferent del que ens mostren els principals mitjans de comunicació.

Avui, vint-i-cinc anys després de la mort de Francisco Franco, tenim una visió parcial del que realment va succeir durant la dictadura, especialment d'aquell període obscur en la nostra història, la mal anomenada transició. La transició no fou més que un canvi formal, una operació continuïsta emparada per la constitució i pels estatuts d'autonomia. Un canvi legitimat per la política del consens entre l'esquerra oficial i el franquisme. Entre una colla d'oportunistes que s'apropriaren dels mots "comunisme" i "socialisme", utilitzant-los per al seu benefici personal, i els neofranquistes, als quals interessa ocultar el passat i ignorar un debat plural.

En aquest marc, els autoanomenats "demòcrates de tota la vida" han estat erigits pels mitjans de comunicació com els protagonistes que possibilitaren la caiguda del règim,

L'ANTIFRANQUISME A MALLORCA VIII LLIBRE

de M. López Crespí

Cada quinze dies a L'ESTEL (d'agost de 2001 fins a l'agost de l'any 2002)
Per demanar números endarrerits, telefona al 971 26 50 05

E P I !

**PARES, EDUCAU-ME EN
CATALÀ, A MALLORCA HI HA
EL MEU FUTUR**

obviant les organitzacions i les persones anònimes que lluitaren aferrissadament per un canvi real.

'Són necessàries més que mai veus crítiques que ens donin una visió del que va passar en aquesta etapa tan recent de la nostra història. Si no, estam abocats a l'oblit i a l'amnèsia col·lectiva.

'Per això són tan necessàries iniciatives com la d'en Miquel López Crespí en escriure No era això: memòria política de la transició. Per conèixer de primera mà el que ha estat la lluita popular contra el feixisme i els seus aliats. Aquests deixaren el poble sense coneixença del que realment havia passat, de la seva memòria històrica, i així impossibilitaren que el poble sàpiga que s'hauria pogut guanyar molt més en l'anomenada transició de no haver pactat amb el franquisme reciclat i amb la burgesia. Al poble se li negà tota oportunitat de decidir el seu futur (pactes secrets per les "altures"). Per tant, feren impossible que el poble estigui concienciat, que consideri que la lluita ha de continuar, pel simple fet que no s'ha assolit allò pel

La majoria de partits i organitzacions nacionalistes i independentistes d'esquerra han recomanat el llibre "No era això" (PSAN, MAULETS, PSM, ENDAVAN, Organització Socialista d'Alliberament Nacional, Alternativa per Mallorca...). En la fotografia tre històrics de la lluita nacional i social: Tomeu Martí d'Alternativa per Mallorca, l'escriptor Miquel López i Mateu Morro (PSM).

que lluitarem.

'Esperem que llibres com aquest serveixin per conscienciar al poble de la traïció que li feren els diferents poders. Perquè només així podrem lluitar i aconseguir allò que ens va ser negat: el poder de decidir. Per tant s'ha de dotar el poble d'òrgans de participació i decisió i aconseguir així una democràcia directa on el poder romangui al poble, creant, per això, un conglomerat d'associacions i col·lectius de nivell local i comarcal. Essent aquests els òrgans de decisió (poder d'avall cap amunt). Òrgans que s'han de consolidar en un poder unitari popular. No podem deixar de pensar que en Miquel López Crespí diu precisament això: hi havia, en temps de la transició, moltes organitzacions afins, però cap de referent, prou sòlida, per fer front al franquisme renovat i l'esquerra pactista. Està clara la necessitat de crear un poder popular fort i no caure en errors del passat. Recordar, reflexionar, sobre el passat és l'única manera d'arribar a un futur just per al poble".

PROPAGANDA SUBLIMINAL RACISTA A LES TELEVISIONS ESPANYOLES

(o Tàctiques per al genocidi de la llengua i l'estructura mental catalana)

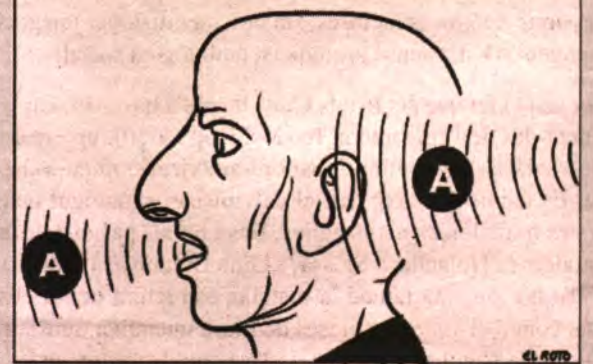
La nova estratègia militar (dels "imperis") passarà per regular, controlar i manipular els mitjans de comunicació. (Alvin Toffler, científic nord-americà de Prospectiva).

La tirania d'un príncep en una oligarquia no és tan perillosa per al benestar públic com l'apatia d'un ciutadà en una democràcia. (Montesquieu).

Raonar i convèncer, què difícil, llarg i costós! Suggestionar? Què n'és de fàcil, ràpid i senzill! (Santiago Ramon i Cajal, premi Nobel de Filosofia i Medicina, 1852-1934).

L'agència de publicitat "Ruthrauff and Ryan" es vantava de l'èxit obtingut en seguir l'exemple d'editors i directors de cinema, i dels "best sellers", i instruïa el seu personal perquè ajustassin les seves redaccions segons una denigrant però inderfugible realitat: "Després de tot, els homes i dones de la massa es caracteritzen per una increïble estretor mental. Durant la infantesa se senten atrets per les colorines vives, la lluentor i el soroll. I en l'edat adulta mantenen unes reaccions bàsiques sorprenentment semblants". (Tomás López, Aproximación a la telenovela).

LA OPINIÓN PÚBLICA

S'ARENAL DE MALLORCA

En Juanjo Fernández de Granada acaba d'obrir El Restaurant de dues forquetes Sa Tafona a la Plaça del Consultori de s'Arenal on abans hi havia el Restaurant Jamaica. Recomana la porcella rostida en forn de llenya i la graellada argentina. Extensa carta de cuina mallorquina. Se menja per una mitjana de 2500 ptes a la carta. A la foto amb el seu personal. Tel. 971 266 149

P E G U E R A

Fa 6 anys que na Maria dels Àngels Rodríguez és la dependenta de la Floristeria López a Peguera. Tel. 971 687 773

Fa 13 anys que en Frederic Abril fa de mecànic al Taller d'Autos Rafel a Peguera. Tel. 971 230 836

Fa 15 anys que en Rafel Muntaner regenta el Souvenir Maragda a Peguera. Son pare, en Jaume Muntaner va obrir aquest establiment l'any 1959, -el mateix any que l'amo de l'Estel va vendre es mul i se'n va anar a fer feina a l'Hotel Caravel·la de Peguera-, a la foto amb el seu fill Jaume. Tel. 971 686 096

Com l'època franquista. Estem tornant o mai s'en havien anat?

ANDREU.PURROI@TERRA.ES

El president del Centre Cultural Català de Perpinyà, Josep Serra, i la seva dona, Dolors Serra, van ser emmanillats i encanònats durant una hora i mitja ahir a la frontera de la Jonquera en ser confosos per terroristes després que els atuessin en un control de la Policia Nacional perquè duen el CAT a la matrícula del cotxe. La parella, originària de Barcelona, va denunciar els fets al jutjat de guàrdia de Figueres i assegura que els van retenir injustificadament per una vella ordre de recerca i captura relacionada amb la seva militància en la lluita antifranquista. Finalment, la parella va poder marxar amb el CAT enganxat sobre l'F de les plaques de matrícula franceses. La Policia Nacional no va donar ahir la seva versió dels fets.

Els fets van ocórrer cap a dos quarts de 12 del migdia d'ahir, quan Josep i Dolors Serra de 50 i 48 anys es van trobar amb un control fronterer a l'A-7 mentre anaven de la població on viuen, Baó prop de Perpinyà, a Figueres.

Segons la seva denúncia, van ser aturats en un control de la Policia Nacional i un agent els va dir que «no és legal» dur el CAT a la matrícula i que si volien continuar la marxa l'havien de treure. La parella es va negar a treure l'adhesiu i va dir a l'agent que a l'Estat francès no han tingut mai cap problema, cosa a la qual aquest va respondre que si no el treien avisaria els Mossos i els posarien una multa de 30.000 pessetes, assegura Josep Serra. Davant la seva negativa, l'agent va demanar-los la documentació i poc després va tornar «contentíssim» amb dos policies

més armats, els van emmanillar i els van comunicar que estaven detinguts per col·laboració amb banda armada.

Una hora i mitja

Durant una hora i mitja, la parella assegura que va estar emmanillada amb les mans a l'esquena i amb un agent armat apuntant-los. També els van regirar tot el cotxe, mentre els deien: «Segur que portes alguna cosa, digues-nos-ho.» Al final, cap a la una del migdia, un dels agents els va comunicar que podien marxar i els va dir «que ho sentia molt, però que com podien comprendre ho havien de comprovar tot».

Tot i que asseguren que en cap moment van rebre cap explicació per part de la Policia Nacional, Josep Serra i Dolors Serra que és funcionària de l'Ajuntament de Perpinyà

, tenen la sospita que la policia els va confondre per terroristes perquè quan el 1974 van decidir marxar cap a la Catalunya Nord tenien diverses diligències obertes per la seva militància antifranquista. «Vam refugiar a casa alguns amics bascos», asseguren. De fet, Dolors Serra ja va ser detinguda durant un mes el 1978 per aquests fets en tornar a Catalunya. «El que no entenc és que et puguin criminalitzar a partir de portar el CAT», assegura Serra, la qual opina que els agents es van deixar portar per una informació antiga i que actualment no té cap validesa. «No s'adonen que si fóssim terroristes intentaríem passar desapercebuts i no aniríem amb el CAT a la matrícula perquè ens atuessin?», remarca enutjada. La parella nord-catalana va poder continuar el seu viatge sense multa i amb el CAT a la matrícula. **Ω**

Joel Català va escriure:

<Així, segons tu, una Catalunya independent i oficialment laica no és possible?>

Ja he dit més d'una vegada que jo crec que oficialitzar qualsevol creença (religiosa o antireligiosa) com a la creença "que deu promoure l'Estat" sols pot generar monstres i barbaritats.

Perquè la consciència humana és inviolable, pensi com pensi, per més que l'erri i les creences no deuen mai ser imposades coercitivament.

Jo dic que la força ve de la fe, però l'Estat hauria de ser totalment imparcial, laic. No pas antireligiós: un Estat ha d'arribar a acords amb tota mena d'institucions i sectors socials, confessions religioses incloses. Ha de saber dialogar i negociar, per a la qual cosa cal que hi hagi gent d'Estat sense prejudicis, amb lògica social.

Tot just el fet que als Estats Units tornàs a haver-hi (cap a 1760), per primera vegada a Occident des de l'emperador Teodosi (cap a 380), una real separació Estat-Església, féu que les esglésies i denominacions nord-americanes tinguin una estructura bàsicament empresarial. És també per això que el calvinisme -promogut quasi sempre des de fora de les esglésies tradicionals majoritàries, fins i tot als països reformats- és bressol del capitalisme modern (a Holanda, a Suïssa, a Gran Bretanya, a França, als Estats Units... a partir del s. XVI): ho fomenta també la mateixa estructura de tot el sistema eclesiàstic i religiós, muntat com a distintes empreses de lliure iniciativa, sense intervenció estatal (ben distint de l'Església Catòlica, sobretot de l'espanyola, on regna un mastodòntic i feudal proteccionisme polsegós).

És a dir: els catalans haurien de tenir molta més fe que la poca que ara tenim, per tenir les energies suficients per a independitzar-nos i ser sobirans, però l'Estat Català no hauria de mesclar-se en temes de consciència ni afavorir ni sufragar cap religió ni tampoc cap menyspreu contra cap religió.

El problema és que, quan una religió -o un ateisme- (quasi sempre a causa de la represió estatal) és pro-majoritària, com que no hi ha societat civil diversificada, no hi ha prou pressió com per atènyer una real separació Estat-confessió majoritària (això és el que s'esdevé a quasi tots els països musulmans i també a l'actual Regne borbònic, on la aconfessionalitat religiosa és sols teòrica, sobre el paper constitucional). Justament els Estats Units feren una Constitució amb separació Estat-església a causa de tenir una diversificació religiosa major que no pas la dels Estats europeus... Quan els Estats Units s'independitzaren hi havia nord-americans d'origen majoritari anglès (congregacionalistes), però també d'origen holandès (calvinistes), alemany i suec (luterans), escocès (presbiterians)...

Francesc Macià fou un exemple en el tema religiós. Va mantenir (1931-33) la imparcialitat, va ser dialogant sense afavorir cap confessió i mantingué unes excel·lents relacions amb la petita comunitat protestant catalana.

Una dada curiosa: Tant ell com en Pompeu Fabra, els dos catalans clau del s.XX, van morir la diada de Nadal (podeu comprovar-ho en qualsevol enciclopèdia o llibre d'Història catalana). Potser és com la Providència vol donar a entendre als independentistes descreguts que, allà on acaba l'home amb la mort, comença l'obra de Déu amb l'Encarnació, i hi hem de dipositar la nostra esperança i la nostra fe. Déu té el seu humor i les seves indirectes, si les vols entendre. Les casualitats, en aquesta vida, no existeixen, sols anomenem així als fets poc investigats, generalment per indolència. La ciència és experiència i investigar amb independència de criteri, és pensament fort.

Ricard

La independència dels Estats Units d'Amèrica

...La històrica parròquia episcopaliana The Falls Church, a l'Estat de Virgínia és un bonic edifici bastit amb maons color mangrà d'obra vista, envoltat per espaioses finestres. Però un rètol prop de l'entrada principal em cridà l'atenció, diu: "George Washington fou elegit membre del Consell parroquial, el 3 d'octubre del 1763". Pel que el reverend John Heindeugren em va dir i per un breu resum històric imprès que em va donar, vaig saber que Agustine Washington, pare de George, també n'havia estat conseller; des de 1735; que els administradors de la parròquia encarregaren contractar la construcció del temple actual -l'antic era de fusta en aquell temps era una ruïna- a George Washington i a George William Fairfax, i que el temple esdevingué un centre de reclutament durant la Guerra de la Independència.

Una tradició recorda que la Declaració de la Independència fou llegida als veïns del turó Parish des de les escaletes que hi ha a les portes del sud. Avui, el temple és obert al culte, i al costat hi ha estat bastit un gran temple, el qual acull una nombrosa feligresia.

Durant la Guerra de la Independència, les al·lusions mosaïques legitimaren la causa americana i afermaren la significació moral de la funció de Washington com a dirigent polític militar.

Talment, alguns esperits piadosos, que es tenien per hereus d'una terra promesa, van veure en la Declaració de la Independència un símil d'acompliment de l'antiga aliança, i compararen el seu màxim dirigent a Moisès. Ambdós eren de la mateixa edat quan sentiren, per primera vegada, la crida per alliberar el seu poble, conduïren més o menys el mateix nombre de gent cap a l'emancipació i tingueren igualment detractors entres els seus seguidors.

Anglaterra i el seu monarca eren comparats amb Egipte i el seu poderós faraó, però el rei del cel els donà un segon Moisès, el qual, inspirat pel Senyor, els salvà de la tirania britànica. L'alliberador hebreu llegà una legislació sàvia (el Deuteronomi) als israelites; el parlament de comiat pronunciat per Washington ha estat considerat pels nordamericans com un llegat de valor permanent.

Molts estaven convençuts que la nova pàtria tenia parió amb el Nou Israel. Hom trobà en les gestes del general uns precedents en les de Samsó, Saül i David i en alguns herois grecoromans. Aquesta analogia tingué una rellevància ben remarcable, sobretot en la puritana Nova Anglaterra.

Elegit per unanimitat primer president dels Estats Units, George Washington arribà a Nova York -que llavors n'era la capital- el 30 d'abril de 1789.

Jurà la magistratura posant la mà damunt la Bíblia, i des de la balconada del Federal Hall parlà a una multitud enfervorida.

En remarcar algunes qüestions sobre el conceptes de l'autoritat legítima, digué: "Seria particularment impropri en aquest acte oficial, d'ometre la meua fervent súplica a l'Altíssim, que regeix l'univers, que presideix el concili de les nacions i que pel seu ajut providencial podem suplir les nostres mancances humanes. Que la seva benedicció pugui consagrar les llibertats i la felicitat dels Estats Units! (...) Que cada pas que es doni sembli haver estat dirigit per alguna providència divina (...) Nosaltres (...) hauríem estat convençuts que un país que menystingui les regles eternes d'ordre i justícia, les quals el Cel mateix ha instituït, mai no podrà esperar els benignes favors del Cel".

Des d'aquest parlament inaugural fins al parlament de comiat, George Washington va venerar públicament el Nom sagrat. Amb un home com ell, orientat per la fe, el poder civil podia ésser exercit eficaçment. La sensibilitat a la veu de Déu el féu sensible a la veu i a les necessitats de la gent, i construí un país.

"El Senyor t'obrirà...el cel, per donar pluja a la terra en la seva saó...Et posarà per cap i no a la cua, seràs sempre damunt i no mai a sota, si creus els manaments de Déu..." **Ω** (Deuteronomi 28: 9-14).

Joan González i Pastor.

(Extret de la revista en català Presència Evangèlica)

GOB informa: cupos Calvià-recurs

3 de setembre de 2001

El GOB presenta recurs d'alçada contra l'acord de la Comissió Insular d'Urbanisme que denegà el sistema de "cupos" de llicències del Pla General de Calvià. A principis del mes de juliol la Comissió Insular d'Urbanisme va denegar na modificació puntual del Pla General de Calvià que establia un sistema de "cupos" per a l'aprovació de llicències a aquest municipi.

El GOB al seu moment va considerar que aquest sistema no només era convenient per aconseguir regular el creixement urbanístic sinó també que estava fonamentat legalment. Per això el GOB, al mitjan mes d'agost va presentar un recurs d'alçada davant el Ple del Consell contra l'acord de la CIU de denegar aquesta modificació del PGOU.

Que són les quotes de Calvià?

El sistema de quotes consisteix bàsicament en fixar un nombre màxim de llicències que l'Ajuntament donarà cada any independentment de les peticions que se tramitin.

Aquest sistema té per objecte controlar el ritme de creixement de l'edificació en moments com aquests d'especial intensitat. Se tracta també d'acompassar l'edificació amb la disponibilitat de recursos naturals (aigua, energia) de les infraestructures (depuradores, transport...)

A Calvià s'ha fixat una quota d'un 1 % anual de places en relació les existents. Si Calvià té construït edificis amb capacitat per a 180.000 persones, cada any només se pot edificar construccions amb capacitat per a 1.800 persones.

Quin efectes tendria la no aprovació de quotes

Aquest sistema suposa un fre a la construcció de Calvià. Cal recordar que el creixement d'aquest municipi ha estat absolutament espectacular i en aquest sentit basta veure la realitat d'un municipi desbordat per les grues i les noves construccions.

En 30 anys Calvià ha multiplicat la seva població de dret (de 3.700 habitants l'any 1970 a 40.000 l'any 2000). De la mateixa manera la població estiuenca ha passat en aquest període de 15.000 a 180.000 habitants. Entre 1996 i 1998 aquest municipi va créixer un 15 %, passant de 153.875 places residencials i turístiques a 175.000. Algun any va superar les 8.000 places en un any.

Eliminar el sistema de quotes (1.800 places any) i passar a un sistema lliure podria provocar un allau de construcció salvatge.

Dictàmens i sentències que avalen els "cupos"

El GOB recorda al recurs els dos dictàmens favorables al sistema de "cupos" de distints Catedràtics de Dret Urbanístic, així com dues sentències

dels Tribunals de Justícia, avalant aquesta mesura. De fet i tal com s'assenyala a un dels dictàmens que aportà l'Ajuntament de Calvià, l'establiment de quotes de llicències no només se fonamenta en una qüestió de disciplina urbanística, sinó sobretot en la capacitat del planejament urbanístic en regular el ritme de creixement i de la construcció (de la mateixa manera que regula on se pot edificar i on no, les altures permeses, les cessions etc.)

L'avantprojecte de decret

Però, a més a més, si l'única raó per denegar la possibilitat de programar l'execució de les llicències d'obres és la manca de cobertura legal de la mesura proposada, segons l'informe emès pel Consell Consultiu que varen fer seu els membres de la Comissió Insular d'urbanisme que votaren en contra de la modificació, es té coneixement que el Govern Balear, en sessió de 3 d'agost de 2001, aprovà un avantprojecte de Decret referit a la programació de l'atorgament de llicències d'edificació, actualment en tràmit d'informes davant diferents organismes, que contempla expressament, a la seva disposició transitòria, la possibilitat de programar les llicències a través del planejament municipal; avantprojecte que requerirà l'informe previ del Consell Consultiu i que, en el supòsit que s'emetés en sentit favorable i fos aprovat pel Govern, conduiria que l'únic impediment, això és, la manca de cobertura legal de la mesura, que motivà la no aprovació de la modificació del PGO presentada per l'ajuntament de Calvià, quedaria sense cap efecte i, conseqüentment, no existiria cap raó que no permetés l'estimació del present recurs d'alçada i l'aprovació de la tan repetida modificació.

El GOB demana al CIM que reconsideri la decisió de la CIU

Davant aquesta situació, tant a la llum de la normativa vigent abans relacionada i sentències dictades pels jutjats contenciosos administratius, com la nova i específica cobertura legal que tindrà la proposta de Calvià, s'entén que s'ha d'adoptar un acord nou en el qual, un cop estimat el recurs interposat, es permeti la programació temporal de l'execució de les llicències d'edificació a Calvià, amb la finalitat de facilitar un desenvolupament sostenible del municipi davant la pressió urbanística existent al terme, donant compliment al principi constitucional recollit a l'article 45.2 CE, segons el qual els poders públics vetllaran per la utilització racional de tots els recursos naturals, amb la finalitat de protegir i millorar la qualitat de la vida i defensar i respectar el medi ambient, de conformitat amb la indispensable solidaritat col·lectiva. <http://www.gob-mallorca.com> Ω

Homenatge al bisbe Deig provoca les ires del senadors del PP valencians

Dissabte 17 de juny de 2001 tingué lloc a Solsona (el Solsonès) un dinar de germanor i l'acte de comiat i homenatge al Bisbe Antoni Deig amb motiu de la seva jubilació. L'acte, de caràcter laic amb el suport de força entitats de la societat civil i institucions públiques dels Països Catalans, s'organitzà amb el criteri que Antoni Deig ha estat una figura clau en la defensa de les institucions i la cultura catalanes durant el temps que ha estat exercint com a Bisbe de Solsona. Aquest acte ha provocat les ires dels senadors del PP del País Valencià, que han obtingut una contundent resposta per part de la diputada d'Esquerra Unida del País Valencià, Dolors Pérez.

Deig va néixer a Navàs el 1926, bisbe de Solsona, estudià al Seminari de Solsona i a la Universitat de Salamanca (Espanya). Ordenat de prevere l'any 1949, exercí com a secretari del doctor Josep Pont i Gol, que va ser successivament bisbe de Sogorb (1951), de Sogorb-Castelló (1960) i arquebisbe de Tarragona (1970).

Nomenat bisbe de Menorca (1977), i després de Solsona (1990), és actualment president del Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes (SIC), i també vocal de la Comissió Episcopal de Migració de la Conferència Episcopal Espanyola. I, des de 1991, l'impulsor d'una campanya per l'autonomia completa de la Conferència Episcopal Catalana.

Una de les seves facetes menys conegudes és la de poeta. Ha publicat "D'unes i altres" (1976), "La paraula i el ritme" (1980), "O Menorca" (1982).

Aquest acte, "Catalunya homenatja Antoni Deig" és una acció de justícia a un home que, més enllà de la seva condició de bisbe, estima Catalunya i sobre aquesta afirmació volem fer recaure el pes del nostre reconeixement.

Antoni Deig, en una de les seves cites, ens diu: "només allò que s'estima se salva" i aquesta frase tan senzilla explica el compromís amb el seu poble.

Acceptar i estimar una Catalunya plural, on tothom pugui sentir-se acceptat, i a la vegada conservar la llengua, la cultura i la voluntat de ser. Aquest és el missatge que recollim d'una persona que, des del cor del Solsonès, esdevé universal. Volem remarcar que en parlar de Catalunya ho féu dins el context de nació catalana, on el País Valencià, la Catalunya Nord i les Illes puguin sentir com a propi aquest homenatge.

Antoni Deig reconeix "el valor d'un símbol com allò que els membres d'una comunitat es retroben, que expressa el seu ideal col·lectiu i que toca les seves fibres més íntimes". Nosaltres, la Comissió de Treball de la Campanya "Un País, Una Bandera", estem al seu costat i és un honor fer-nos portaveus de la gran majoria d'ajuntaments de Catalunya per retre-li homenatge en el moment de la seva jubilació.

RESPOSTA INSULTANT PER PART DEL PP

La convocatòria per a participar en el merescut homentage va ser repartida a tots els grups polítics, organitzacions, col·lectius del País Valencià, per part de l'alcalde de Solsona. La resposta del "Grupo Territorial Popular de Senadores de la Comunidad Valenciana" ha sigut insultant: com en la invitació apareixen referències a "Països Catalans" o el text que ells mateixos copien "volem remarcar que en parlar de Catalunya ho féu dins del context de nació catalana, on el País Valen-

cià, la Catalunya Nord i les Illes puguin sentir com a propi aquest homenatge".

Segons el PP, en la seva resposta, en exquisit castellà, clar que sí, diuen "Tales afirmaciones, contrarias al espíritu y letra de la Constitución e irrespetuosas con el contenido del Estatuto de Autonomía de la Comunidad Valenciana, resultan, al contar con el aval del dignísimo ayuntamiento que V.I. preside y del apoyo de otras corporaciones locales, una intolerable intromisión a la par que una injustificable desconsideración hacia los sentimientos i la identidad del pueblo valenciano". "Resulta de todo punto lamentable que tales actitudes entorpezcan las relaciones entre catalanes y valencianos, enturbiando el marco de fluidez, amistad y buena vecindad que deberían presidirlas en todo momento". Signen aquesta resposta els 12 senadors del PP del País Valencià.

Des del propi País Valencià la diputada d'EUPV, Dolors Pérez, lamenta profundament la ceguesa política del PP, i discrepa frontalment de la visió de l'Estat Espanyol. El PP no es recorda que eixa "Constitución" parla de diferents nacionalitats a l'Estat. Caldria reescriure la història per negar l'existència dels Països Catalans. Acceptar aquesta evidència, que no és contrària a cap llei, i intentar enfortir els vincles culturals i polítics de les comunitats autònomes amb cultura d'arrel catalana sí que farien millorar les nostres relacions d'amistat i veïnatge. Eixa constitució que el PP veu com a text sagrat, amb els tics fonamentalistes per a criminalitzar tota visió política que democràticament demana un altre tipus de societat, organització, visió...etc diferent a la del recalcitrant nacionalisme espanyol del PP. La "Constitució" no és quelcom immutable, és producte d'un temps concret i una situació, i totes aquestes variables van canviant.

A hores d'ara, en ple segle XXI, no podem continuar negant el dret d'autodeterminació dels pobles (article 2), garantir la unitat de l'estat espanyol per la força de les armes (article 8), o negar la federació de

comunitats autònomes (article 145). Negar un homenatge a una personalitat que ha lluitat per la nostra cultura, no des de "posiciones colonialistas" o "intolerables intromisiones", sinó des de ben propet de ca nostra (recordem que va exercir com a secretari del doctor Josep Pont i Gol, que va ser successivament bisbe de Sogorb (1951), de Sogorb-Castelló (1960) i arquebisbe de Tarragona (1970)).

La desfasada catalanofòbia del PP és el preu que està pagant aquest partit per haver absorbit la part més recalcitrant i antidemocràtica d'Unió València, en el seu intent d'acaparar tot l'espai de la drete al País

Valencià, al preu que fóra. El PP continua apostant per la desvalencianització de la nostra terra, i mostra d'això és que ni es dignen a contestar a l'alcalde de Solsona en valencià, tal i com ell es va adreçar.

Són mostres, només de la política retrograda del més ranci nacionalisme espanyol negador de pobles i nacionalitats. No obstant això, la diputada d'EU, Dolors Pérez participarà activament en els actes d'homenatge a Antoni Deig i Clotet, i fa un a crida a col·lectius i associacions perquè donin suport a aquesta campanya (coll714@pla.tinet.org) Dolors Pérez, Diputada autonòmica d'EU. Ω

L'euró, la immigració i els salaris

JOSEP Mª LOSTE I ROMERO

Amb la posada en marxa de l'Euro, d'aquí quatre mesos, es poden plantejar nous problemes socials i alhora agreujar-se'n d'altres que en aquests moments tenen una incidència molt negativa en l'opinió pública.

Així, tot i que la consolidació d'una àmplia zona europea amb una moneda única és quelcom molt positiu, aquest fet històric farà que es visualitzin amb molta més claredat les diferències salarials i d'altres aspectes bàsics de l'estat del benestar, entre nosaltres i els ciutadans de més enllà dels Pirineus. D'aquesta manera, l'Estat Espanyol, molt aviat pot tenir un problema greu de fuga de mà d'obra qualificada cap el Nord i Centre d'Europa. Ja que no pot ser que actualment el Salari Mínim espanyol només sigui de 72.094 ptes.; és a dir, que no arribi ni al 40% del salari mitjà europeu.

D'altra banda, la viduosa qüestió de l'immigració pobra del tercer món, que ja a hores d'ara provoca tants maldecaps, pot fer-se cada dia més insuportable. Així, per exemple, (i després es parla molt demagògicament de la manca de mà d'obra) és paradoxal observar com els temporers africans dels camps de El Ejido, Huelva o el Segrià (en unes condicions lamentables i provocant serioses friccions amb llurs poblacions autòctones) reben un salari mitjà diari d'unes 4.600 ptes, i, al mateix temps, hi ha 15.000 ciutadans de l'Estat Espanyol (originaris de zones agrícoles i que podrien fer perfectament la feina que fan els africans), que prefereixen, (encara a l'any 2001), anar 4 setmanes a la verema a l'Estat Francès, perquè, és clar, -i aquí és on rau la clau de la qüestió- gaudeixen d'unes condicions dignes com qualsevol ciutadà europeu i sobretot, cobren durant aquest mes un salari mitjà diari de 9.000 ptes.

En definitiva, que a partir de l'any 2002 caldria replantejar-se gran part de la política socio/laboral de l'Estat Espanyol, procurant modernitzar estructures, posar al dia els salaris, la competitivitat i els reciclatges, i sobretot -amb tot el consens possible i amb grans dosis de sentit comú- canviar radicalment l'actual política immigratòria que mena tan erròniament el PP, la qual només provoca caos, crispació, frustració i perillous brots de racisme que podrien augmentar espectacularment. **Ω**

P.P.: Partit de l'Avarícia i la Corrupció hipòcrita

Votants del P.P.: cecs guiats per bojos avariciosos.

"L'amor fa l'home novell; tal com l'avarícia l'envelleix, l'amor el rejoveneix.

No diu l'ocellet: Donaré de menjar als meus cadellots i quan seré vell ells em nodriran. No res, d'això: ama ben bé de bades, i nodreix sense demanar cap torna.

No fan els bons costums, sinó les bones amors.

Cadascú és segons l'amor que té.

Per a caminar i avançar i pujar impulsa l'amor, per a caure la supèrbia".

(Aureli-Agustí d'Hipona, 354-430, Pare de l'Església, filòsof i teòleg, nascut a Numídia).

"Què penseu vosaltres que aixafeu el meu poble i bufetegeu les cares dels pobres?, diu el Senyor"

(Isaïes, 3:5).

"Ai dels qui ajunten casa i una altra casa, i heretatge i més heretatges, fins a ocupar-ho tot!" (5:8). **Ω**

Autodeterminació?

PER JOSEP SERRA.

Acostumats ja a conceptes (gairé sempre creats per l'esquerra i que sovint acaben girant-se en contra de la voluntat inicial dels seus mateixos impulsors) tan ambigus i potencialment perillosos com sostenibilitat, integració o solidaritat, ara, per reblar el clau, el PSM ha iniciat el procés de desmarcatge del PSOE del president Antich apel·lant al dret d'autodeterminació.

En el seu "viatge a Brussel·les -subvencionat parcialment pel Parlament Europeu", amb la imprescindible "degustació de cerveses i formatges belgues" han reivindicat una cosa de sentit comú, el dret de cada poble a decidir el seu propi destí, que d'entrada xoca amb el principi que el sentit comú és el menys comú dels sentits, almenys en els àmbits del poder.

Les reaccions d'altres forces polítiques no s'han fet esperar: des del PSOE es considera que la Constitució permet satisfer les revindicacions del Partit Socialista de Mallorca (amb la qual cosa estariem davant un projecte que només exigeix majors competències regionals); l'EU considera que això de l'autodeterminació està bé (són prou coherents com per entendre que no pot ser bo només per al Sàhara o per a Palestina) però que no s'ha de confondre amb la independència; el PP s'apunta als postulats oficials del PSOE de Madrid (que és on manen de veritat) i posa en evidència que ambdós són més espanyolistes que la Cíbele, com ho prova el seu acord per evitar que el senat espanyol esdevengui una cambra territorial; UM no s'hi fica perquè sap que d'aquests embolics només en surten maldecaps i pocs vots; EV naveguen per altres mars (són ciutadans del món que es mouen per aquest mateix món global amb carnet espanyol) i ERC no té l'estil kumbaià de sortir cada dos per tres amb les mateixes escenificacions confusionàries de sempre (el referèndum d'autodeterminació s'ha de fer quan calgui per declarar la independència i sense que calgui demanar per-

mís a Madrid si la consulta presenta garanties d'èxit amb el suport majoritari del poble català).

Ja tenim, per tant, un altre concepte que pot esdevenir tan generalitzador que qui més qui manco el podrà aprofitar positivament per al seu propi apostolat, des dels neoregionalistes espanyols fins als separatistes més convençuts (no oblidem que Jesús Gil també veu l'autodeterminació com la via idònea per fer de Marbella una altra Montecarlo).

Ens trobam, així, davant un concepte dotat de gran significació política però progressivament buidat de sentit pràctic, perquè:

a) A qui se li pot ocórrer fer un referèndum d'autodeterminació que no sigui per aconseguir la independència? Els quebequesos o els saharauis no han aspirat mai a votar per decidir a favor d'una federació política que els primers ja tenen i els segons saben que és absolutament impossible.

b) Qui pretén fer un referèndum quan hi ha el suport de la població pràcticament en bloc a un país independent amb les corresponents quotes de sobirania nacional? Es pot declarar la independència i després fer un referèndum de cara a la galeria internacional o bé es pot fer (o no fer-se) un referèndum de tràmit quan ja s'està actuant independentment: Estònia, Letònia, Lituània, Txèquia, Eslovènia, Ucraïna, Montenegro...

Autodeterminació? Sí, per ser un altre poble que participi directament de la Federació Europea sense cap altra fidelitat política, ni a Espanya ni a França en el cas del País Català. Amb reconeixement constitucional espanyol? Bé, això els permetria aconseguir l'etiqueta de demòcrates. Sense reconeixement constitucional espanyol? També, amb observadors internacionals i de forma absolutament pacífica per part nostra. **Ω**

Jutjats

Castelló de la Plana.- El jutjat d'instrucció número quatre de Castelló ha fet públic la sentència contra dos coneguts neo-nazi de Castelló per unes agressions a joves d'aquesta localitat.

Santiago Bojados i Francisco J. Rodas, han sigut condemnats com a autors responsables d'una falta de lesions i una falta d'injúries lleus, a la pena, a cada un d'ells, d'arrestament de sis caps de setmana per la falta de lesions, i a la pena, a cada un d'ells, de multa de vint dies a raó de 1000 pesetes diàries per la falta d'injúries lleus. Quedant subjectes, en cas d'impagament, a una responsabilitat personal subsidiària d'un dia de privació de llibertat per cada dos quotes diàries no satisfetes. I que indemnitzen conjunta i solidàriament, en concepte de responsabilitat civil als agredits, en la suma de 27.000 i 25.000 pessetes a cada un d'ells, pels dies que van tardar en curar les lesions. Així com al pagament de costes processal, per meitat i a parts iguals.

La jutgessa reconeix en la sentència que els motius de l'agressió van ser per la ideologia neonazi de S. Bojados i F. J. Rodas, tal i com va quedar provat en el judici.

Els col·lectius antifeixistes de Castelló pensen que es queda curta amb la sentència, i calen mesures més contundents per a tallar d'arrel aquest greu problema. **CAP AGRESSIÓ SENSE RESPOSTA. Ω**

LA POESIA CATALANA CONTEMPORANEA

La poesia mallorquina: publicació del poemari Perifèries

PER LLUÍS ALPERA (1)

L'escriptor Miquel López Crespí (Sa Pobla, Mallorca 1946), guanyador del darrer premi de poesia "Paco Mollà", és un dels poetes més guardonats de la lírica catalana. El fet d'haver guanyat el nostre premi en tres ocasions -1985, 1994 i 2000- ja resulta ben simptomàtic. Però a més ho refrenda el fet d'haver guanyat més de 200 premis arreu els Països Catalans (talment com anomenaven les nostres terres els enyorats Joan Fuster i Josep Maria Llompart, entre d'altres). Entre aqueixos premis, podríem esmentar-ne alguns com ara el Joanot Martorell, el de les Lletres de Mallorca, el Ciutat de València, el Marià Manent, el del Principat d'Andorra, el Miquel Àngel Riera, el Ciutat de Palma...

Miquel López Crespí és, en definitiva, un veritable home de lletres que ha participat activament en la vida cultural de les Illes. És un d'aqueixos escriptors que, com altres insignes intel·lectuals mallorquins -Mossèn Alcover, Francesc de B. Moll, Bartomeu Rosselló-Pòrcel, Gabriel Alomar o Josep Maria Llompart-, es troba a tota hora disposat a oferir el millor de si mateix dins la lluita de la identitat com a poble, enfront de la fagocitació que pateixen les llengües autòctones. Val dir que López Crespí ha lliurat i continua lliurant moltes batalles cultural pel redreçament del català a les Illes, en primer lloc, i a la resta del domini lingüístic des de fa molts d'anys.

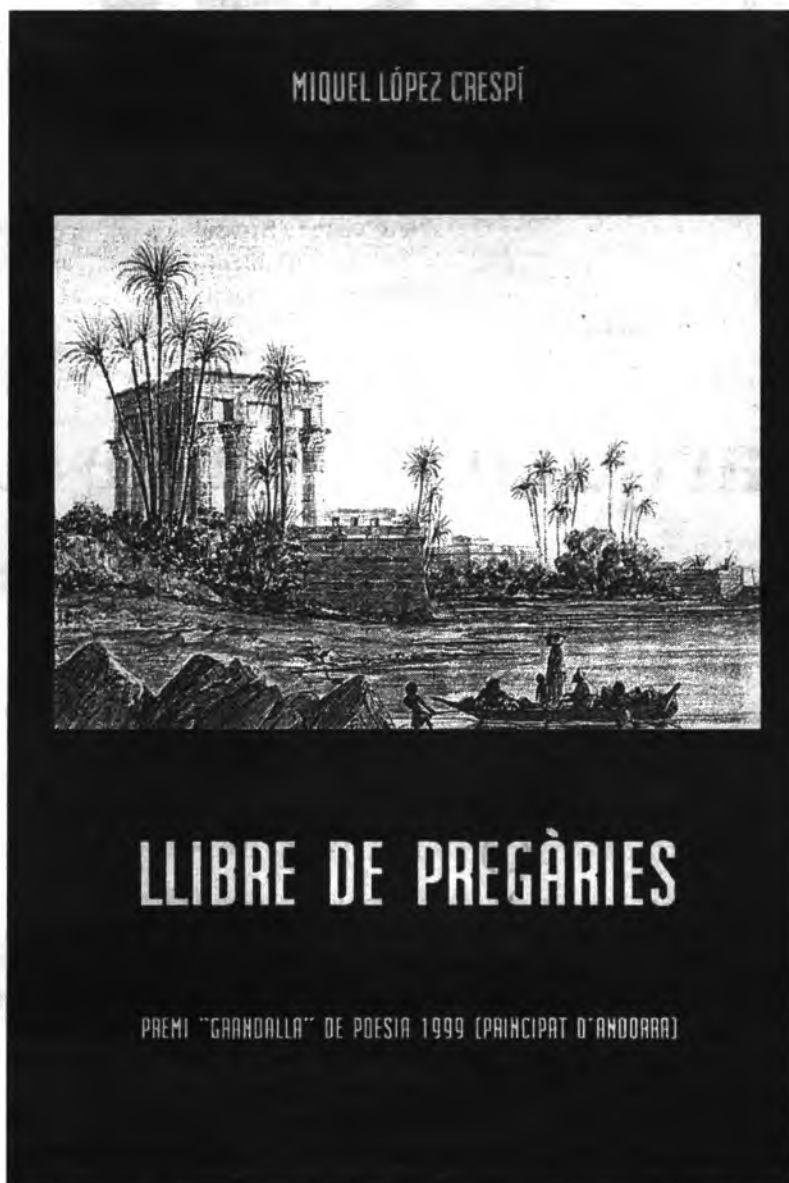
Antoni Vidal Ferrando, l'admirat poeta i novel·lista de Santanyí ha escrit, parlant del nostre autor: "Me'n record de la primera vegada que vaig conèixer personalment Miquel López Crespí. Era pel gener del vuitanta-sis, durant la proclamació dels premis Ciutat de Palma. Gràcies a la benevolència del jurat, del qual ell havia estat membre; jo havia guanyat el de poesia.

Abans que qualsevol me'l presentàs, aquella nit, ingènuament, m'imaginava que en Miquel devia ser un d'aquests personatges de moda que no es poden treure de sobre els admiradors. No endebades podia ostentar la doble condició d'escriptor i de líder de la resistència contra la bèstia negra de la dictadura. En certa manera, jo el veia com el paradigma de tot el que a mi, m'hagués agradat ser. No sé com, el seu mite es mantenia incòmode en algun dels últims reductes de la meua innocència, quan el nou ordre ja havia deixat ben clar que no posava missions per l'altruisme ni per l'intel·lecte, sinó per la hipocresia i la mediocritat.

'Vàrem congeniar ràpidament com el que érem: dos fills d'un temps, i dos fills del poble. Crec que ens vàrem fer amics per això. Jo també podria ser l'autor d'aquells versos d'Els poemes de l'horabaixa en què López Crespí intenta 'escriure amb la ràbia dels pares / que van perdre la guerra / l'aroma salabros del vent'. En canvi, no crec que ho pogués ser d'una nòmina de llibres com la que ha anat publicant. Quan aixec els ulls, i veig els seus títols arreglats en els prestatges de la biblioteca, sent el vertigen de l'altura literària i humana d'un dels escriptors més autèntics que he conegut. Si aquí hi ha cap secret, deu ser la força que dona la fidelitat amb un mateix. Després de guanyar tants premis, i d'haver cultivat tots els gèneres literaris, Miquel López Crespí pot afirmar, amb Leonardo Sciascia, que sempre ha escrit el mateix llibre: aquell que ja escrivia quan feia seva la història dels derrotats i dels heterodoxos de tots els temps, segons paraules de Mateu Morro.

'Precisament, és el que torna succeir a Revolta, el seu últim poemari. Feia estona que no havia llegit versos tan contundents. Amb una economia de recursos admirable, amb un llenguatge tan transparent com el vi bo o com el solo d'una gota de pluja, sense altre adorn que el de la sinceritat i el de l'ambició literària, López Crespí ens ha ofert un dels textos més químicament purs i més colpidors de la poesia catalana actual".

No cal dir que fem nostres aquestes sentides paraules del gran poeta de Santanyí. La veritat és que López Crespí manté un punt ben dolç el factor de la sorpresa. Ell com ben pocs pot sorprendre un jurat pels continus viratges del seu alè poètic. El poeta mallorquí, com a bon professional i excel·lent orfebre, treballa amb rigor i mètode la seua poesia encalçant resultats que no t'imagines, cosa que et fa oblidar

expressions poètiques anteriors. D'aquí que llurs manuscrits lliurats a concursos presenten elements i sentors ben innovadors que ens fan perdre el rastre de l'autor. I això demostra que López Crespí coneix ben bé l'ofici.

Però parlem de Perifèries, el poemari que guanyà recentment el premi de poesia a Petrer. En aquesta ocasió Miquel López Crespí presenta un nou poemari on conjuga magistralment el món de la realitat d'un passat personal immers dins una història col·lectiva amb un món simbòlic d'"enlluernadors miratges", mirant de retrobar "els soldadets de plom" o les "faules que la mare pintava a mà". Sota una subtil dialèctica amorosa -"estimada criatura d'identitat confusa"-, el poeta confronta una altra amb llampecs i denúncies d'un assat de "trens sense tornada" i de "ciutats en derrota", d'una part, i "abstractes fotografies de llums i ombres i espais secrets de la mirada", d'altra.

Perifèries és un veritable caleidoscopi on trobem signes i auguris de tota mena. En aquest poemari el poeta ens presenta sovint una dialèctica amorosa a flor de pell:

'és possible que l'única certitud
sigui ara el pes de la teva boca en la meua'.

Al costat de l'amor, hi ha un altre tema present al llarg de la lírica de López Crespí: el pas del temps i la memòria del passat amb què connecta algunes de les imatges poètiques més punyents del llibre:

'sent un violí enllà del crepuscle malva
que cau com una oberta memòria de claror'.

Cal remarcar que Perifèries conté algunes de les més importants preocupacions temàtiques de l'autor: la lluita per un món lliure d'in-

justícies, la poesia com a forma superior de revolta en una societat banalitzada per la propaganda dels poderosos, l'amor, la lenta però segura vinguda de la mort, el pas del temps, la futilitat de les promeses dels homes, dels juraments amorosos, la cendra de les hores que tot ho engoleix... Preocupacions temàtiques i ètiques que han formalitzat així mateix en un altre excel·lent poemari Revolta que el poeta acaba de publicar a Ciutat de Mallorca, preludiat ja des del darrer poema que apareix dins Perifèries.

Crec sincerament que si Miquel López Crespí ens sorprèn i ens meravella encara amb nous poemaris és perquè més enllà del món riquíssim de vivències i de lectures que ens mostra, és sobretot perquè, a mida que transcorre el temps augmenten els seus recursos expressius i la seua capacitat per formular-los, principalment mitjançant el subtil procés de l'anàlisi/síntesi a l'hora de l'elaboració poètica. En aquest sentit, la trajectòria lírica de López Crespí ens recorda força la del poeta alcoià Joan Valls i Jordà per llur eficàcia a desenvolupar el gran doll imatgístic de què tots dos disposen:

'el poeta / talment un assassí que regresa sempre / a l'indret del crim / descriu
dificultosamente els seus records / en la tebiesa de l'aigua / heus aquí la penúltima
fam xisclant / amb les seves ungles interminables / els ecos de vigílies
llarguíssimes / cataclismes piulant respostes / els atzars esborrats per l'escuma de
la platja / obscures aventures en ascensors solitaris / flors de sal / deserts
inacabables'.

Res més, amics lectors. Ara cal preparar-se espiritualment per assaborir un dels poemaris més captivadors que hem llegit en aquests darrers temps.

(1) Lluís Alpera és un dels escriptors més importants dels Països Catalans. Ha guanyat (entre molts d'altres) els premis Joan Salvat-Papasseit (1963); València de Literatura (1964); Joanot Martorell de narrativa de Gandia (1969); Crítica del País Valencià (1987); Ciutat de Tarragona (1991); Ausiàs March de poesia de Gandia (1994); Crítica dels Escriptors Valencians de poesia (1995); Crítica de l'Institut Interuniversitari de Filologia Valenciana (1999). Ω

A N D R A T X

Que opinau de la construcció d'un aparcament subterrani a la Plaça d'Endratx?

Matrimoni Alemany-Terrades

Hi estam totalment en contra. Hi ha el perill que aquestes cases antigues s'esbuquin. Tel. 971 136 130

Gaspar Moner- Bar cas Pobil.

Per res del món vull que facin aquest aparcament que no és necessari. Aquí només ha embussos els dimecres matí que és dia de mercat. Tel. 971 136 778

Senyor de la Casa Ensenyat

Una inversió innecessària i una exageració. Les obres destrorarien aquesta plaça tan verda, que no ho seria mai més. Tel. 971 136 106

Antoni Ensenyat i Neus Coll de la Papereria Ensenyat.

Totalment en contra. Noltros distribuim aquest paper que ho diu tot damunt aquest assumpte.

Notes pedagògiques

L'escola arqueològica de Lluís Pericot

MIQUEL FERRÀ I MARTORELL, ESCRIPTOR

Vaig conèixer el doctor Pericot l'any 1963. Jo havia anat a Barcelona per tal de fer les proves d'accés a l'Escola de Periodisme però les places eren comptades i, encara que aprovat, no vaig estar en aquella avinentesa en el nombre dels elegits. Però vaig córrer la capital catalana una partida de dies i uns amics em feren coincidir en la tertúlia del famós arqueòleg. Participava de tals reunions un bon amic meu, també arqueòleg, al Cel sia, en Bartomeu Ensenyat. El doctor Pericot, senzill de caràcter, ens donà tota una lliçó de com havia d'ésser d'exi-

llides a camp obert i que són vestigis de Fenícia, Roma, la dominació àrab o l'Edat Mitjana, fragments de ceràmica en general i quelcom de numismàtica. Però tornem al personatge.

El prehistoriador català Lluís Pericot (Girona, 1899-Barcelona, 1978), especialitzat en investigacions a jaciments paleolítics de la regió del Llevant i Balears publicava el 1942 un estudi sobre la Cova del Parpalló, investigació que va tenir interès en l'arqueologia universal. Aquesta cova, situada prop de Gandia, València, va ésser ocupada des del primer aurinyaci fins al darrer magdalenien. Allà hi descobriren un nou tipus de punta

qual es compleix enguany el centenari del seu naixement, va ésser una gran autoritat en l'art rupestre, la cultura dolmànica dels Pirineus i també, alguns camps i temes de l'arqueologia americana. Autor de "La civilització megalítica catalana i la cultura pirenaica" (1925), "L'Espanya primitiva i romana" (1934) i "L'Espanya primitiva" (1950), entre d'altres publicacions i monografies.

Pericot fou doncs un arqueòleg de cap a peus, d'aquells que com diu Unamuno "estudien sobre la dolça nuesa de la plana, amb calma, les capes geològiques, l'embriologia de la terra, ambdues coses senegles fonts de la ment poètica, cre-

adora; i de nit, sota el cel estelat, cavil·lar sobre la força infinitesimal i integral del Sant Esperit i la teometria pura, mística, que ha de vèncer el que és immens, terrenal, incommensurable i temporal..."

Es el somni de l'arqueòleg. Entrar en el passat, jugar amb els segles i els mil·lenis, descobrir l'altra cara del mirall. Com vivien aquells remotíssims avantpassats nostres, aquells cavernícoles que lluitaven a cops de pedra per a la supervivència...

"Si la ciència tradicional ha pogut, d'una manera relativa, transposar els segles, ha estat perquè reposava sobre bases segures i perquè els seus resultats eren bons -

afirma l'historiador Louis Charpentier, quan analitza els indrets megalítics... Si les seves bases haguessin estat falses, res hauria sobreviscut de la tradició. Actualment es transmeten lleis de mestre a alumne, ja que l'univers, tot l'univers, obeeix a unes lleis, que cercam a través de la mesura, la qual cosa, sens dubte, és un excel·lent sistema, encara que no pertoca més que al fenomen al qual aplicam la mesuració... Això fa que els coneixements dels homes de la prehistòria sobre la natura de la terra no resulten ja tan estranys des d'aquesta perspectiva..."

Lluís Pericot bé mereix, doncs, un bon record. **□**

gent amb la seva tasca un científic i fins a quin punt havia de saber transmetre els seus descobriments, mitjançant conferències, mitjançant articles a la premsa, en un esforç de canvi de llenguatge, que tothom pugui entendre. Jo havia sentit des de l'adolescència aquell esperit de recerca i n's testimoni tota una col·lecció de pedres antigues reco-

de fletxa de la civilització solutrensisca i nombroses llosetes de pedra pintades o gravades amb figures d'animals d'estil marcadament naturalista. Aquelles excavacions, per altra banda, demostraren l'absència de lligams entre la prehistòria de la península i el capsiensic del nord d'Àfrica, com es suposava abans. Lluís Pericot, del

Consell d'Eivissa i Formentera

La
Consellera
de Cultura
Fanny Tur
felicita
Miquel
López
Crespí

Sr. Miquel López Crespí
c. d'Antoni Marqués Marqués, 20 4t, 1a
07003. PALMA

Benvolgut Miquel,

T'agraesc la tramesa de l'article que publicares a L'Estel de l'1 d'agost d'enguany. Els records de l'Eivissa que tant t'agradava d'anys enrere (que tant ens agradava a tots) en la qual els turistes encara no es notaven gaire, però hi eren ben vistos i servien per augmentar els migrats ingressos de la població d'Eivissa i Formentera... Quants de desastres ecològics i urbanístics irrecuperables des de llavors ençà!

Et felicito per la teva obra literària -i social- que tant de bo està fent en aquesta societat que està majoritàriament tan mancada de rumb. Tenc un bon record de la presentació de *Rituals* i de la posterior vetllada, de conversa compromesa, aquell vespre de poc abans del darrer dia de Sant Jordi.

Ben cordialment,

LA CONSELLERA DE CULTURA,

Fanny Tur

Fanny Tur Riera,
Eivissa, 9 d'agost de 2001

av. d'Espanya, 49
07800 • Eivissa
tel. 971 19 99 00
cde@eivissa.es

M E D I C I N A N A T U R A L

Diabetis

Trastorn metabòlic consistent en l'excés de sucre en la sang o orina. Existeixen dos tipus: Diabetis insípida, produïda per la manca d'hormona vasopresina. Diabetis mellitus, produïda per alteracions en el metabolisme del sucre. Es una malaltia que afecta al 1% de la població encara que més de la meitat no són conscients que la pateixen. Dins d'aquesta tenim dos varietats: Diabetis mellitus insulino-dependent, que és una malaltia juvenil i infantil d'evolució molt ràpida, caracteritzada per la deficiència d'insulina en la sang, causada per una alteració en el pàncreas que produeix poca insulina. Diabetis mellitus no-insulino dependent, que apareix gairebé sempre a partir dels 40 anys. Es caracteritza per una incapacitat de les cèl·lules d'absorbir la insulina de la sang, encara que la producció del pàncreas pugui ser normal. La seva evolució és molt més lenta que la de la diabetis infantil.

SÍMPTOMES: Necessitat d'estar orinant contínuament. Sensació excessiva de gana. Pèrdua de pes corporal. Picor en tot el cos. Problema en la cicatrització de les ferides.

CAUSES: Insuficiència d'insulina. Mal aprofitament de la insulina. Dieta inadequada (Massa hidrats de carboni i sucres poden a ser desencadenants de la malaltia.) Falta d'exercici, (aquesta causa combinada amb una alimentació inadequada contribueix a augmentar els riscos de la malaltia.)

CONSEQUÈNCIES: És una malaltia greu de conseqüències molt negatives per l'organisme humà. Entre altres les principals són les següents: Alteracions vasculars greus que poden afectar a les cames, arribant a produir necrosi amb l'obligació d'amputació del membre afectat. També hi ha un gran perill de lesions cerebrals. Malalties renals. Malalties cardíques.

FITOTERÀPIA: Ús Intern. En el cas de la diabetis insípida, l'administració de l'hormona vasopresina, causant per defecte de la malaltia, contribueix a normalitzar la situació. Amb referència a la diabetis mellitus, la normal evolució de la malaltia comporta normalment el tractament amb insulina. Una fitoteràpia continuada i adequada, juntament amb uns hàbits alimentaris i vitals correctes, poden ajudar a que la malaltia no progressi o, en tot cas, a que la necessitat de remeis químics sigui menor.

Barba de cabra: (Tragopodon porrifolius L.) (Arrel crua en amanides. ¡No menjar els fruits que són tòxics! Bracera: (Centaurea aspera L.) (cocció de 30 gr. de la planta seca per litre d'aigua. Prendre 3 tasses al dia. Molt amarga! Carxofera: (Cynara scolymus L.) (Menjar les carxofes crues o cuinades a la brasa.) Card: (Cynara Cardunculus L.) (Menjar les penques bullides, amb el brou inclòs.) Cua de cavall: (Equisetum arvense L.) (cocció durant 30 minuts de 100 gr. de la planta seca per litre d'aigua. Una cullerada petita per got d'aigua 3 vegades al dia.) Dent de lleó: (Taraxacum officinale L.) (Infusió de les fulles seques. Prendre 3 tasses al dia. La mateixa infusió també es pot realitzar amb la barreja de fulles més arrels.) Escorçonera: (Escorzonera hispanica L.) (Menjar l'arrel de les varietats cultivades.)

Eucaliptus: (Eucalyptus globulus Labillardiere.) (cocció de 25 gr. de fulles seques durant un quart d'hora. Prendre de 2 a 3 cullerades petites per dia.) Nadiu: (Vaccinium myrtillus L.) (Cocció durant 30 minuts de 20 gr. de fulles seques per litre d'aigua. Beure 2 tasses al dia.) Noguera: (Juglans regia) (Infusió de 30 gr. de fulles seques per litre d'aigua. 3 tasses al dia.) Ortiga: (Urtica dioica L.) (cocció de la planta seca barrejada amb espinacs. Prendre 3 tasses al dia del brou resultant.) Olivera: (Infusió d'uns 60 gr. de fulles seques per litre d'aigua. Prendre 3 tasses al dia.) Repunxó: (Campanula Rapunculus L.) (Ensalada de l'arrel tendra.) Sàlvia: (Salvia officinalis L.) (Un got diari amb la preparació realitzada amb 70 gr. de vi de Xerès, macerat durant 9 dies.) Foixarda (Globularia alypum L.) (cocció de 50 gr. de fulles seques per litre d'aigua. 1 tassa al dia.)

Miniatura del segle XV que correspon al llibre dels Simples Medicinals de Mateo Plateari de l'escola de Salern. El conreu de les plantes medicinals feia possible abastar de remeis vegetals les antigues oficines de farmàcia.

Obesitat

Trastorn metabòlic consistent en un pes corporal excessiu, per acumulació de teixit greixós. (Com saber quin és el nostre pes ideal?)

SÍMPTOMES: Pes corporal massa elevat, suor excessiva, cansament amb poc esforç, sensació excessiva de set, etc.

CAUSES: Alimentació inadequada: Massa rica en calories per les necessitats energètiques de l'individu.

Manca d'exercici, amb la qual cosa suposa "cremar" molt poques calories i, per tant, contribueix a augmentar l'obesitat. Ansietat, stress i depressió que produeixen una necessitat convulsiva d'ingesta d'aliments. Molt per damunt de les necessitats calòriques de l'individu. Herència: Certes persones tenen una tendència a engreixar per causes genètiques. Trastorns de les glàndules endocrines: Certes malalties endocrines, com les alteracions de la tiroides, per exemple, poden desencadenar o afavorir la obesitat.

CONSEQUÈNCIES: La obesitat predisposa l'aparició de moltes malalties físiques que fan que l'individu obès tingui unes esperances de vida inferiors en 10 anys o més respecte a l'individu no obès. Les malalties més comunes associades amb l'obesitat són les següents: Diabetes. Hipertensió. Càncer de còlon i pàncreas. Malalties renals. Gota. Pròstata. Varices. Problemes cardiovasculars

FITOTERÀPIA: Ús Intern. Molts són els factors que poden ajudar a combatre l'obesitat: El canvi d'hàbits alimentaris (substitució d'aliments molt calòrics per altres més baixos en calories); l'estudi dietètic adequat; la pràctica habitual d'algun tipus d'exercici físic, etc. Bedoll: (Betula Alba L.) (cocció durant 5 minuts de 50 gr. d'escorça per litre d'aigua. 6 cullerades petites per dia. Ginesta: (Spartium Junceum L.) (Infusió de mitja cullerada petita de flors seques per tassa d'aigua al dia. No sobrepassar la dosi perquè, en dosis superiors és tòxica!!!) Panical: (Eryngium campestre) (cocció de 50 gr. d'arrels seques per litre d'aigua. Prendre 3 tasses al dia. Ceba: (Allium coepa) (Menjar la ceba crua en amanides o cuita amb el seu brou) (Matxucar 150 gr. de ceba i barrejar-la amb el doble de vi blanc. Afegir 75 gr. de mel. Prendre 4 cullerades petites al dia.) Cirerer: (Prunus Avium L.) (Menjar els fruits madurs entre els àpats) (cocció durant 1/4 d'hora de 50 gr. de peduncles secs per litre d'aigua.

3 tasses al dia.) Cua de cavall: (Equisetum arvense L.) (cocció durant 30 minuts de 100 gr. de la planta seca per litre d'aigua. Posar una cullerada petita per got d'aigua tres vegades al dia.) Fava (Vicia Faba L.) (cocció de 10 gr. de flors seques en 1/4 de litre d'aigua. Beure la quantitat que es desitgi) o els llegums tendres (En doble proporció de la planta tendra vista anteriorment. Prendre la quantitat que es desitgi.) Pixallits, dent de lleó: (Taraxacum officinale) (cocció durant 1/4 d'hora d'un manat de fulles seques en litre i mig d'aigua. Prendre una tassa abans de cada àpat) (amanida de fulles fresques.) Maduixa (Fragaria vesca L.) (Infusió durant 45 minuts de dos cullerades petites de rizoma i fulles seques per tassa d'aigua. Prendre 4 tasses al dia.)

Fonoll: (Foeniculum officinale var. Dulcis) (cocció durant un quart d'hora de 25 gr. d'arrels seques per litre d'aigua. 3 tasses al dia.) Ortiga: (Urtica dioica L.) (Infusió d'una cullerada de planta seca per tassa d'aigua. 4 tasses al dia.) Gòdua: (Cytisus Scoparius Link) (cocció durant 5 minuts d'una cullerada petita de flors seques per tassa d'aigua. Refredar i prendre una tassa al dia. Perillós!!! Saüc: (Sambucus nigra L.) (cocció durant 10 minuts de 100 gr. d'escorça seca per litre d'aigua. 4 cullerades petites al dia.) Sàlvia: (Salvia officinalis L.) (Infusió d'una cullerada de la planta seca per tassa d'aigua. 4 tasses al dia) Cardó (Dipsacus fullonum L.) (Tres tasses al dia amb la infusió de 30 gr. d'arrel per litre d'aigua. Vessar l'aigua sobre l'arrel i deixar-la reposar durant 15 minuts.) Ω

OPTICA
SANTA PONSÀ

REVISIONES
OPTOMÉTRICAS
ADAPTACIÓN
LENTE DE CONTACTO

RÍO SIL, 10
07180 SANTA PONSÀ - CALVIÀ
TEL./FAX: 971 692 335

PERRUQUERIA UNISEX
Juan Oliver

Concertau Hora al Tel. 971 231 305

Carrer del Mussol, 6 Primer, Local 7 & ON FERRER (Devora el SYP)

TALLER M. RIERA S.L.
Reparació d'automòbils
Mecànica • Xapa • Pintura

C/ Girfale, 3 • Urb Son Ferrer

Tel. 971 23 03 15 • Fax: 971 23 02 06
07181 CALVIÀ • MALLORCA

Tallers
Ca'n Llinàs

Tomeu Llinàs i Fills, S.L.

Venda i reparació de:
Maquinària Agrícola, Forestal i Jardineria
Bicicletes, Ciclomotors, Motocicletes

Restauració i Recanvis de Motos Antiques

Plaça Pou Vell, 5/a • Tel/Fax: 971 55 90 24 • Sant Llorenç des Cardassar

Viajes Aliaga S.A.
BAL-345

Viatjes Organitzats Barco i Aviò

Plaça del Migdia • Tel. 971 232 022 • Fax: 971 230 206
E-mail: paliaga@lander.es • 07182 El Toro • Mallorca

PETITS ANUNCIS

BORSA IMMOBILIÀRIA

Traspàs saló de bellesa-perruqueria al carrer Antic a la zona dels molins de Santa Catalina, completament equipada. Tel. 971 739 940-609 783 949

SERVEIS PROFESSIONALS

Leo Casanova. Tarot, massatges curatius, medicina natural. Marqués de la Font Santa, 6-2. Cita prèvia. 670 067 314

Duet de cançons en català s'ofereix per tocar arreu dels PPCC, Bústia Postal 223 de Torredembarra. El Tarragonès, 43830 jhttp://paisoscatalans.org// tres.

PERSONALS

Som na Tànya i na Verònica, dues al·lotes molt sensuales. Tenim 19 i 21 anys i moltes ganes de parlar amb tu. Crida al 906 299 416... per a una xerrada molt calenta i sensual! Anima't i petonets on més t'agradi. Tànya

Als Països Catalans es fa molt bona música, però, en especial la que surt de Mallorca a càrrec d'en Tomeu Penya. Independentistes: si sommeu en una nació lliure, plena de música catalana i vibracions nostres, escriviu-me: Francesc Bujet. Passeig del Migdia, 32-2-3-17200 Palafrugell.

Cercam gent entre els 18 i els 45 anys per excursions, sortides etc. Abstenir-se els qui vagin de mala

fe. Bústia postal 1792-07080 Ciutat.

Capritxós, especial, diferent i atractiu jove de 30 anys, cerca dona intel·ligent que vulgui companyia, carícies, massatges i sexe durant les seves estades al Principat. Tel. 907 843 901

Naturalesa, el mar, la muntanya, un cafè... si ets dona atractiva i divertida t'he de conèixer urgentment. Bústia postal 1174-07080 Ciutat de Mallorca.

Noi de 24 anys, independentista i romàntic, coneixeria noia de similar edat, soltera de Girona per sortir a cinema i platja. Carles Lloveres. Rocacorba, 15 Vilablareix 17180

Cerc femella per festejar fins al 40 anys. Òscar Pujol. Blanqueria, 58 07010 Ciutat de Mallorca.

COMUNICATS

El Consell Nacional Català ofereix diversos llibres a tot aquell que els demani, al voltant dels drets i història de la comuna pàtria catalana. Bústia postal 15.071 de Barcelona 080080

Si voleu rebre informació sobre les Joventuts d'Esquerra Republicana, i rebre els nostres butlletins, escriviu a: JERC, Santiago Russinyol, 1. Àtic 07012 Ciutat de Mallorca.

Acció Cultural del país Valencià és a Internet. ACPV@servicom.es

Subscripció gratis a còmics en català per a nins de 6 a 10 anys. El llaut de Xàbia. Bústia postal 53

Xàbia 03730. Patrocinat per l'Ajuntament de Xàbia.

Cursos gratuïts de llengua andalus. Llengua (Ensenniansa a distància de la Yenwa Andalus) P. Pedro Romana, 1-4-2 -14007 Còrdova.

Lluita, la revista de l'independentisme valencià és a Internet. http://www.estelnet.com/lluita

Si voleu afiliar-vos a sindicats nacionals catalans: C.S.C * 934 411 188

Si vols rebre l'Euskararen Berri-papera (en foraster) gratuïtament escriviu a: Hitzkunta Politikaroko. Wellingtono Dukea, 2-01020 Victoria Gasteiz.

A tots els valencians que vulguin contribuir a la reconstrucció nacional del País valencià, l'associació cívica Tirant lo Blanc us espera. Són els nacionalistes valencians. 963 879 408

El Call, la revista dels jueus dels Països catalans és a Internet. http://www.fortunecity.com/victorian/coldwater/252.

Escaiola, figures de tota classe: naixements, angelets... Som artesà, preus sense competència, ofertes periòdiques. Em trobareu a les principals fires de Mallorca tota, i al tel. 971 294 444.

BORSA DEL MOTOR

Si vol un cotxe nou de la nostra gamma, vengui i en parlem. Agència oficial Renault. 971 413 867 Son Ferriol.

Missatge en defensa del rei i la monarquia

PERE MATEU I PALMER
<GATANEGRONA2000@YAHOO.ES>

Ja sabem que el criticareu
doncs sapigueu
PER A MALLORCA I EL SEU REI,
que tant vos fa fallons
per descendir dels Borbons,
A TOTS MALLORQUINS, VALENCIANS I CATALANS
SALUT I PAU PER TOTES AQUESTES BONES RAONS

Duen que un mallorquí,
si és nacionalista,
i per tant té excel·lent vista
i a més parla clar i català
per aquelles estimacions,
ha d'ésser republicà
Un, i altre, pic
vos vull posar messions
que els que són autèntics
ells són de cor monàrquic.
per això no me cal cap oculista
Així que amigues i amics:
JUREM TOTS PLEGATS

Davant Déu Invisible que tot ho veu i tot ho sap, i sobre els
Sants Evangelis, que ens mantindrem fidels a la fe i a als costums
i tradicions de la nostra terra; les quals ens foren trameses pels
nostres pares i els nostres avis o padrins vells.

Jurem que guardarem fidelitat i respecte a la Nostra Pàtria, a
les seves Institucions i Símbols i que davant nosaltres no con-
sentirem es parli malament ni es faci befa de Sa Majestat Catò-
lica Joan Carles I en tant que Rei de Mallorca i Sobirà legítim
del Casal de Barcelona i de la Corona d'Aragó. Ni d'ell ni tam-
poc de cap descendent o ascendent seu.

Mallorquins, Valencians i Catalans!
Dempeus Germans
Què no vos espantin
els republicans.
Dient-vos que mai assolireu la independència
amb tanta prudència.
Visca el Rei i la Monarquia!
I què per molts anys els tenguem
MALLORCA I REI
ENDAVANT AMICS !!!
L'AUTOR SERVIDOR I SENYOR Ω

ANUNCIAU-VOS DE FRANC A L'ESTEL

Nom DNI
Cognoms Tel.

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:
L'ESTEL. Apartat de Correus 124. 07600 S'Arenal de Mallorca

RECORDA
Quan hagi llegit
aquest periòdic, si
no en fas la
col·lecció, regala'l a
un amic, veí o
parent
**EL PAÍS HO
NECESSITA**

GIRONA:
ARRIBADA DEL CORRELENGUA
Dia: Dissabte 22 de setembre de 2001
Hora: 6 de la tarda
Lloc: Plaça del Vi

**Si voleu una Mallorca lliure
i independent d'Espanya,
veniu al
LOBBY PER LA
INDEPENDÈNCIA
Apt. de Correus 531**

MARIA ALBERDINA
CENTRE D'ASSISTÈNCIA A PERSONES MAJORS O
INCAPACITADES
Carrer dels Trencadors, 1-bis
Tel. 971 445 101 s'Arenal de Mallorca

Escoltar el cant dels ocells

"Els més desesperats són els cànctics més bells. N'hi ha d'immortals que són només sanglots". (Musset).

El Cant dels Ocells

*En veure despuntar
el major lluminar
en la nit més ditxosa,
els ocellets cantant
a festejar-lo van
amb la veu melindrosa.
Pels aires tot volant,
diu l'àliga cantant
amb clara melodia:
-El bon Jesús és nat
per treure'ns del pecat
i dar-nos alegria.
Cantava el passarell:
-Oh, que és formós i bell
l'Infant que té Maria!
I diu l'alegre tord:
-Vençuda és la mort,
ja neix la vida mia.*

"El Cant dels Ocells, inspirada melodia popular catalana, va simbolitzar durant dècades, el cant a Catalunya, l'homenatge que Casals, exiliat, dedicava al seu país."

Cantaven el ocells l'alba, i es despertà l'Amic, qui és l'alba, i els ocells finiren llur cant, i l'Amic morí per l'Amat a l'alba.

Cantava l'ocell en el verger de l'Amat. Vingué l'Amic, el qual digué a l'ocell:

-Si no ens entenem pel llenguatge, entenem-nos per l'amor, car en el teu cant es representa als meus ulls el meu Amat.

Amor és bulliment d'audàcia i de temor per fer-vor; i amor és voluntat total de desitjar el seu Amat. I amor és aquella cosa que matà l'Amic quan oí cantar sobre les bel·leses del seu Amat. I amor és allò en què rau la meua mort i en què està tots els jorns la meua voluntat. (Ramon Llull)

"La Natura té grans èpoques de solemnitat, per a les quals convoca els músics de les diferents regions del globus. Veiem aleshores acudir de pressa i en colla eminents artistes que executen balades amb tornades, i pelegrins que repeteixen mil vegades les estrofes de llurs llargues cançons. L'oriol xiula,

l'oronella refila, i el tudó gemega; el primer, reposant damunt la branca més alta d'un om, desafia la nostra merla, que de cap manera cedeix davant la cantadora estrangera; la segona fa oir sota un sostre hospitaler el seu càntic confús, com en els dies d'Evandre; i el tercer, amagat entre el fullam d'una alzina, perllonga

els seus manyacs semblants als onejants sons d'una trompa als boscs; finalment, el pit roig repeteix el seu modest cantiroleig a la porta de l'alqueria on ha col·locat el seu voluminós niu de molsa. Però el rossinyol no es digna de malbaratar la seva veu enmig d'aquella simfonia, ans espera l'hora del recolliment i d'ajocar-se, i s'encarrega de la part de

l'orquestra que ha de ser executada durant la nit.

Quan el primer silenci d'aquesta i els darrers murmuris del dia lluiten encara a les carenes, a les vores dels rius, als boscatges i a les valls; quan les forests emmudeixen gradualment, i no hi sospira ni una fulla, ni una molsa; quan la lluna domina al cel, i l'home vigila amb l'oïda, el primer cantor de la Creació entona els seus himnes a l'Etern. Comença tot fent repetir a l'eco els magnífics tons de plaer; regna el desordre en les seves refilades; passa dels sons greus als aguts, i dels suaus als forts; fa pauses; adés és lent, adés

vivaç; és un cor ebrí de plaer, un cor que batega sota el pes de l'amor. Sobtadament la veu expira, i l'ocell emmudeix. Però torna al seu cant: què en són de distints els seus acords! quines tendres melodies! Adés s'esllanguixen, tanmateix són variades, modulacions; adés uns aires un tant monòtons, senzills i

malencònics, com les antigues cançons. El càntic és ben a sovint la mostra, tant de la tristesa com de la joia: l'ocell que ha perdut els seus fillets no interromp la seva refilada, repeteix els aires de temps més feliços, perquè no en coneix d'altres, però, gràcies a un recurs artístic, el músic n'ha canviat la clau, i

les àries del delitós sojorn s'han trastocat en planys de dolor.

Els qui pretenen desheretar l'home, en arrancar-lo de l'imperi de la Natura, es complaurien molt a demostrar que res no ha estat fet per a nosaltres. Però el cant de les aus té fins a tal punt per fita la nostra oïda, que debades persegueixen els hostes dels boscos, els arrabassen els nius, els cacen, els fereixen o els cacen; l'home pot aclaparar-los de dolor, però no reduir-los al silenci. Els és precis d'embadalir-nos al nostre pesar, i acomplir els designis de la Providència. Esclaus a nostres cases, multipliquen llurs melodiosos accents; hi ha amagada, sens dubte, una certa harmonia en la desgràcia, car tots els desvalguts són inclinats al cant. Finalment, encara que els ocellaires arranquen, per un refinament de barbàrie, els ulls a un rossinyol, la veu no en perd gens d'harmonia. Aquest Homer dels ocells guanya sa vida tot cantant i compon els seus més bells aires després de perdre la vista. "Demodoc -diu el poeta de Quio-, en presentar-se sota les faccions del cantaire dels feacis, era el favorit de la musa, però aquesta havia mesclat per a ell el bé amb el mal, perquè li havia privat de la vista en concedir-li la dolçor dels seus càntics".

L'ocell pareix el veritable emblema del cristià a la terra, perquè prefereix, com ell, la solitud al món, el cel a la terra, i la seva veu beneeix sens aturall el Creador".

("El Geni del cristianisme", Llibre 5è-cap. V, de François René, bescomte de

Chateaubriand, 1768-1848, escriptor, torsimany i polític francès. Ω

Carta oberta a Miquel Payeres

Benvolgut amic Miquel:

The d'agrair, sincerament, que m'hagis volgut citar al teu article d'avui titulat "Balears demanarà perdó?". I que ho hagis fet en uns termes que valor força elogiosos. Pentura massa.

No crec que sia jo l'únic diputat disposat a fer la proposta que suggereixes, relativa al reconeixement públic d'injustícies comeses en aquestes illes nostres envers determinats col·lectius humans. Podria assenyalar-te moltes d'altres persones amb un grau de sensibilitat solidària molt més alt.

A tots els grups parlamentaris que conformen i han conformat la cambra balear pots trobar persones disposades a "expressar una solidaritat, costosa, amb els descendents d'aquells als quals ajudàrem a matar, esclavitzar i espolar". N'estic ben segur.

Una altra cosa és que ho vulguem fer, i que considerem oportú fer ara això que proposes. Se'n podrà parlar.

Però moltes vegades els silencis esdevenen més eloqüents que les mateixes paraules dels discursos parlamentaris. Pens que la millor manera de reparar el mal causat a qualsevol col·lectiu humà, més que de paraula, és posar-se a tractar-lo d'una altra manera, molt més atenta i respectuosa.

En una cambra parlamentària com la nostra no es tracta tant d'anar demanant perdó a ningú - un hàbit tan estès com socialment ineficaç, tot i que des de fa segles es va reproduint diàriament a l'interior dels temples -; sinó, sobretot, de contribuir en la pràctica diària a enfortir cada cop més els lligams d'una convivència democràtica als nostres territoris.

Una declaració com la que tu assenyaless no hi seria de més, al Parlament, crec jo; però a hores d'ara pentura tampoc no hi fa cap falta.

Allò que sí s'hi fa ben precis és contribuir d'una manera molt més eficient a desterrar per a sempre més d'entre nosaltres el manteniment de reductes humans - i el de Son Banya només n'és un -. A erradicar la discriminació racial - i la feta contra els xuets només n'és una -. A sepultar baix terra qualsevol signe de menyspreu cap a l'immigrant - i el dirigit al foraster només n'és un -. A fer avortar qualsevol casta de maltractament físic o moral - i l'infligit per l'home a la dona només n'és un -. A foragitar fitxatges i controls del personal treballador - i el del Parlament només n'és un -...

Així podríem seguir, Miquel, amb tot un enfilall de situacions concretes, la lluita contra les quals no pot quedar reduïda, crec jo, a una mera i formal declaració institucional.

Ens cal anar més lluny, i llaurar la nostra terra moltíssim més a fons.

Cordialment,

Cecili Buele i Ramis.

Restaurant Hípica son Pardo

Menús a 900 ptes.

Diumenges a 2000

Tel. 971 201 017

PATRICIA

PERRUQUERIA UNISEX EUROPEA AFRO-AMERICANA

TOT TIPUS DE TRUNYELLES, EXTENSIONS, PÈL COSIT, TENYIT FIXOS I TEMPORALS, PERMANENTS, TALLATS, EMMOTLLATS, POSTISSOS, CUES, PERRUQUES, MAQUILLATGE, MANICURA, PEDICURA... PRODUCTES AFROAMERICANS

CARRER DE JERONI POU, 4

CIUTAT DE MALLORCA

TEL. 971 465 094

Princeseta d'Aragó

VICENÇ DE SON RAPINYA

A l'Aragó vaig anar
Colcant en ocell d'argent,
a conèixer a una gent
de la Terra la més maca.
Son cabell és tot fil d'or
son esguard és de maragdes,
blanques perles té per dents
nas i orelles fi alabastre.

A l'Aragó hi vaig anar
muntat en ocell de plata,
a conèixer a unes persones
de la terra, les més maques.
Vaig estar-m'hi quatre jorns
nit i dia acompanyat,
d'uns éssers meravellosos
que en tenen el cor encisat.

Al Planeta ben segur
d'altre no n'hi trobaria,
tan garrida i bona al·lota
com Na Sonieta mia. Ω

CORRANDES D'EXILI

Una nit de lluna plena
tramuntàrem la carena,
lentament, sense dir res...
Si la lluna feia el ple
també el féu la nostra plena.

L'estimada m'acompanya
de pell bruna i aire greu
(com una Mare de Déu
que han trobat a la muntanya).

Perquè ens perdoni la guerra,
que l'ensagna, que l'esguerra.
Abans de passar la ratlla,
m'ajec i beso la terra
i l'acarona amb l'espallla.

A Catalunya deixí
el dia de ma partida
mitja vida condormida;
l'altra meitat vingué amb mi
per no deixar-me sense vida.

Avui en terres de França
i demà més lluny potser,
no em moriré d'enyorança
ans d'enyorança viuré.

En ma terra del Vallès
tres turons fan una serra,
quatre pins un bosc espès,
cinc quarteres massa terra.
«Com el Vallés no hi ha res.»

Que els pins ceneixin la cala,
l'ermita dalt del pujol;
i a la plana un tenderol
que batega com una ala.

Una esperança desfeta,
una recança infinita,
i una pàtria tan petita
que la somio completa. Ω

Lletra: Joan Oliver (Pere Quart)
Música: Lluís Llach

El màrtir Manuel Carrasco i Formiguera

Joaquim Monclús. AVUI. 07/04/2001

El proper 7 de novembre Unió Democràtica de Catalunya complirà 70 anys de vida des de la seva fundació. Per aquest motiu, des del partit s'han planificat una sèrie d'actes que van començar el passat mes de desembre coincidint amb el desè aniversari de la mort d'en Miquel Coll i Alentorn i s'estendran fins al novembre d'aquest any, en què se celebrarà el 70è aniversari.

Amb motiu d'aquest aniversari, s'està dedicant cada un dels mesos de l'any a un dels molts personatges que Unió ha destacat per la seva gran aportació al partit i a Catalunya. El mes d'abril està dedicat a Manuel Carrasco i Formiguera, ja que el dia 9 d'aquest mes es compleixen 63 anys de la seva mort.

El passat dia 11 de març a Roma, el papa Joan Pau II beatificava 234 catalans i valencians assassinats "per odi a la fe" durant la passada Guerra Civil. Com ja ens té acostumats ni una paraula en català.

Una vegada més l'Església catòlica perdia l'oportunitat de fer justícia -beatificant la figura del polític Manuel Carrasco i Formiguera- i al mateix temps demostrar als ciutadans espanyols i catalans que està per sobre dels interessos partidistes. Fins ara tots els beats que ha fet són del bàndol dels guanyadors, però també hi va haver capellans, principalment bascos, que van morir per ésser conseqüents amb les seves idees, i en el cas de Carrasco i Formiguera per defensar l'Església catòlica, malgrat que els assassins fossin els franquistes.

Carrasco i Formiguera va ésser un gran català i un gran catòlic. Elegit diputat a les Corts de Madrid en les primeres eleccions republicanes sense cap temor sempre es va declarar catòlic i va defensar l'Església catòlica en tot moment i moltes vegades defensant-ne aspectes i interessos molt difícils de defensar, precisament per l'actuació i per la posició de la mateixa Església. Per aquesta raó va mantenir fortes discrepàncies amb el seu cap de files Lluís Companys i en part això li valgué ser expulsat del grup de la Minoria Catalana a les Corts de Madrid.

A l'esclatar la Guerra Civil, Carrasco i Formiguera, per la seva actitud de fermesa en defensa de l'Església catòlica, va ésser perseguit pels anarquistes i va haver de fugir de Catalunya. En els primers dies del mes de març de 1937, acompanyat per la seva família, embarcà a França en el vaixell mercant Galdames, que es dirigia a Bilbao. Capturat pel creuer Canarias, fou fet presoner i traslladat al penal de Burgos. Sotmès a un consell de guerra, va ésser condemnat a mort el 28 d'agost pel suposat delictes de rebel·lió militar, pena que li fou imposada precisament per aquells que s'havien rebel·lat. Les gestions realitzades a favor seu, sigui per portar a terme un intercanvi, sigui per obtenir un indult o commutació de pena, van ésser innumerables. Ambaixadors, representants del Vaticà, el cardenal de París, congregacions religioses, especialment els jesuïtes, el president de la Federació Internacional de Periodistes Catòlics, Joseph Ageorges, i molts d'altres van interposar-hi llur influència. No va servir de res, després del enterado del general Franco, Carrasco i Formiguera era executat el 9 d'abril de 1938.

Malgrat ésser executat pels franquistes, la principal causa per la qual fugia de Catalunya era per haver defensat aferrissadament l'Església catòlica. Curiosament fins el dia d'avui aquesta no li ha fet justícia. Tot fa semblar que Carrasco, a l'ésser un nacionalista català i a més ésser assassinat pel bàndol guanyador, el bàndol, fins el dia d'avui, de l'Església catòlica espanyola, no és considerat com un d'ells.

La beatificació és la declaració solemne amb què el papa afirma que una determinada persona, morta amb fama de santedat, és digna d'ésser venerada públicament. Constitueix el penúltim estadi del procés de canonització, en què aquesta persona és declarada santa i per tant digna de culte públic. Actualment, amb diverses tongades, ha beatificat més d'un miler de màrtirs de la passada Guerra Civil. Per ésser declarat beat s'ha de demostrar o pressuposar que aquesta persona va morir en gràcia de Déu.

Carrasco i Formiguera, això sí sempre als ulls dels homes, doncs als ulls de Déu només ho sap ell, compleix totes les condicions. A més de portar una vida conseqüent i exemplar, en els darrers moments de la seva vida va ésser assistit pel jesuïta Ignasi Romanyà, i després de confessar-se i combregar i d'haver parlat durant les llargues hores d'aquella nit del cel i de Déu, va morir cridant: "Visca Catalunya lliure!", "Jesús, Jesús".

D'aquí a pocs dies Carrasco i Formiguera serà notícia perquè les seves despulles seran traslladades des del cementiri de Sant Genís dels Agudells a una tomba nova, amb tots els honors que es mereix, al cementiri de Montjuïc. Seria

bo que l'Església catòlica, i en aquest cas la catalana, se sumés a aquesta iniciativa i demanés a Roma que li faci justícia i el proclami beat. D'aquesta manera esborraria la imatge que el poble de Catalunya comença a tenir de la seva pròpia Església. Notícies com les publicades recentment a la revista Catalunya Cristiana criminalitzant el president Companys, i d'altres que és millor no esmentar, diuen molt poc a favor de la reconciliació dels dos bàndols enfrontats en la passada Guerra Civil. L'Església hauria de ser la primera interessada perquè aquesta reconciliació, d'una vegada per totes, sigui una realitat.

Joaquim Monclús i Esteban. Historiador.

Carrasco i Formiguera en el record

Albert Mateu. Diari El Segre. 22/04/2001

El 9 d'abril de 1938 morí afusellat per les tropes franquistes al penal de Burgos, Manuel Carrasco i Formiguera. La seva mort, precedida d'un Consell de Guerra matusser i maldestre, que no comptava amb cap garantia, va acabar amb un home que va dedicar la vida a la defensa dels seus ideals humanistes i a la defensa de Catalunya.

Carrasco, llicenciat en dret i filosofia i lletres, ja havia estat empresonat anys enrera a Burgos, a conseqüència d'unes caricatures que ell mateix havia publicat al setmanari "L'Esteve", les quals van ser considerades injurioses contra l'exèrcit. Anys més tard, fou un dels signataris del Pacte de Sant Sebastià, i ja proclamada la República i restaurada la Generalitat de Catalunya, el president Macià el designà Conseller de Comunicació, i més tard de Beneficència. Esclatada la Guerra Civil, acceptà el càrrec que Companys li oferí de representant de la Generalitat al País Basc. En el seu segon viatge a Bilbao, fou capturat pels nacionals i conduït al penal de Burgos. Al març de 1938, les tropes franquistes entraren al territori de la Generalitat. Franco aboleix per decret l'Estatut d'Autonomia el 5 d'abril, i tres dies després signa l'enterado, condemnant a mort Carrasco. Un consell de guerra que va ser una farsa. No es jutjava una persona, es jutjava la gosadia del poble català per haver defensat les seves institucions d'autogovern. El 9 d'abril, a primera hora del matí, era afusellat davant el penal de Burgos. Hilari Ràguer, escriví amb admiració un dels seus darrers moments: "Un home que es nega a retractar-se del seu nacionalisme ni que li costi la vida; que davant del consell de guerra diu paraules tan valentes que el president l'ha d'interrompre amb un cop de puny a la taula; que enmig del dolor de deixar la dona i els fills se sent orgullós de donar la vida per la pàtria i mor amb el nom de Jesús als llavis i cridant "Visca Catalunya lliure"; aquest home havia de tenir una trajectòria excepcional".

Des de la Unió de Joves, creiem fermament que com a joves no hem d'oblidar aquell esperit inconformista. Els seus posicionaments responien a un pensament coherent que va ser capaç de dur fins a les últimes conseqüències. I aquest esperit ens ha de servir per a fer efectiu un objectiu, un repte formidable i urgent, amb dues facetes indissociables, complementàries: Fer de Catalunya una nació normal i construir una societat justa. Ho hem de fer amb compromís, sense renúncies i de forma radical. Radicalisme entès en tant que no hem de defugir la neta afirmació de la realitat nacional de Catalunya, i per tant, del seu dret d'autodeterminació i autogovern sobirà. Hem de ser realistes, i hem d'actuar amb autoexigència i sense renúncies als ideals. No de forma irreflexiva, sinó responnent a un pensament profund i coherent.

El mateix Ràguer va dir: "El nacionalisme de Carrasco i Formiguera era integral, però no utòpic: tenia el sentit concret de la política, que vol dir la convicció d'uns principis i la visió d'uns objectius a llarg termini, ni que semblin llunyans, però que cal sembrar i, alhora una consciència de les possibilitats i dels mitjans d'acció efectiva immediata".

Carrasco i Formiguera, en una de les seves intervencions va dir: "Som catalans, no som res més que catalans. Cal que nosaltres ens n'assebem que ho som. Quan sapiguem tots que som catalans, sabrem que Catalunya és una Nació que ha d'aspirar a la llibertat que per dret li pertoca, i quan els catalans, en la seva majoria, vulguin de debò la llibertat de Catalunya, Catalunya serà lliure, perquè si no li donem la llibertat estarà en situació de conquerir-la". És per això, i perquè, des de la Unió de Joves considerem que el seu sacrifici no va ser en va, que seguirem Segant Cadenes, amb la tossudesia i l'entestament en que ho va fer Carrasco i Formiguera, però amb la responsabilitat i la irrenunciabilitat que esmentava abans. I tal i com va dir ell: Amunt, avant i Visca Catalunya lliure!

Les Illes han canviat

PER CLIMENT GARAU DE LLUCMAJOR

Mallorca, nostra Mallorca
Que tanta riquesa tens,
Disposes d'uns elements,
Que tota la gent conhorta.
Vares ésser cosa morta,
Durant el llarg temps passat,
Pel clero i pel ric manat,
Com ou nial de sa posta.

Sa gent pobra controlada,
Seguia lo seu camí,
L'ensenyà el seu padrí,
A llaurar i munyir sa cabra.
Així sa vida enfocava,
Fins al servici arribar,
Per pa ell poder menjar,
Per porqueret se llogava.

Aquest ritme se seguí,
Una guarda de cents d'anys,
Acurçant els nous tamanyis,
Si de gent pobre sortí,
Preferència va tenir,
El fill del noble senyor,
Li donaven sa llicó,
Pel mando poder complir.

Un pare espiritual,
Tengué tota classe rica,
Respecte se li tenia,
Era el màxim puntal.
Era com un general,
Que mana un regiment,
Tenia sa rica gent,

Com ca fermat amb dogal.

Com que sa religió,
És una família gran,
I ells tots plegats van,
A ca seva engrandir-lo,
No tenen compassió,
D'aquell pobre que sofreix,
Diuen; -mes ell se'n mereix,
No li tenen compassió.

En lo que hi ha que guanyar,
Allà s'hi han a ficats,
En sentits dissimulats,
És el seu mode d'obrar,
Se volen aprofitar,
Treient grossos beneficis,
No tenen mai perjudicis,
S'ou dos vermells los tendrà.

Aquest ritme en molts d'anys,
Que ha estat llarga sa durada,
I en sa guerra passada,
Brillaren ells quaranta anys,
D'en Franco eren companys,
Tengueren lo que volgueren,
Tota ensenyança tengueren,
Ensenyant petits i grans.

Quan en Franco va morir,
Perderen se messions,
No brillaven sos pendons,
Se prengué altre camí,
Sa gent pobre va partir,

A sa lluita social,
S'encengué un gros fanal,
Per ses coses aclarir.

Cap bisbe al Congrés va,
Tampoc no l'han de mester,
El molt diputat ell ve,
De pare que molt penà,
A la vida la passà,
Trescant darrera s'arada,
A sa llenya trossejava,
Pel foc poder-la cremar.

Aquell pare bondadós,
Que al seu fill molt estimava,
A l'escola l'enviava,
A fi de il·lustrar-los.
Se sentia molt gojós,
que el seu fill tengués carrera,
era forma i manera,
de canviar els colors.

Els colors s'han canviats,
Amb una lluita extremada,
Sa gent pobre ha pujada,
Als pilars més elevats.
Homes de capacitats,
Que han pujat de sa pobrea,
Amb un esperit d'esquerra,
Han estat els més votats.

Francesc Antich és primer,
Des digne poble algaidí,
Dins Veneçuela florí,

Ses flors de tan bell roser,
A Mallorca se'n vingué,
Amb son pare i sa mare,
Amb una llestesa clara,
Com la flor del claveller.

Dins el Partit Socialista,
Sa idea el va cridar,
A ell se'l va assenyalar
Per ser primer de sa llista.
Per resoldre tot conflicte,
El veien capacitat,
A ses Balears ha estat,
El general de revista.

El senyor Sampol també,
És vengut de sa pobrea,
A la drete i a l'esquerra,
En menjà de pa figué,
És cap molt clar ell tingué,
Se posar a estudiar,
El mestre l'assenyalà,
D'estudiant vertader.

Dins sa política es tirà,
Perquè en tenia idea,
En l'esperit de l'esquerra,
El seu cor li palpità.
El Peseeme l'assenyalà,
De persona distingida,
Ell ha arribat a una mida,
Que molt ha de cavil·lar.

De dins Costitx va brostar,
Una flor molt distingida,
Que tothom la miraria,
Pel brillo que ensenyà,
Dins sa política es tirà,
Per tenir condicions,
Ha pujat alts escalons,
Senyora Antònia Munar. Ω

CAP AL TARD La Balanguera (himne de Mallorca)

Joan Alcover
(Mallorca 1854-1926)

La Balanguera misteriosa
com una aranya d'art subtil,
buida que buida sa filosa,
de nostra vida treu lo fil.
Com una parca bé cavil·la
teixint la tela per demà.

La Balanguera fila, fila,
la Balanguera filarà.

Girant l'ullada cap enrera
guaïta les ombres de l'avior,
i de la nova primavera
sap on s'amaga la llavor.
Sap que la soca més s'enfila
com més endins pot arrelar.

La Balanguera fila, fila,
la Balanguera filarà.

De tradicions i d'esperances
teix la senyera pel jovent
com qui fa un vel de
noviances
amb cabelleres d'or i argent
de la infantesa que s'enfila,
de la vellura que se'n va.

La Balanguera fila, fila,
la Balanguera filarà. Ω

Notícies de la Coordinadora dels Pobles

Divendres dia 9 / Març / 2001

Judici per les agressions en la carretera Cabanes-Marina d'Or

El proper dilluns dia 12, en el jutjat nº 1 de Castelló de la Plana, a les 10.40, tindrà lloc el judici per les lesions a dos membres de la coordinadora dels Pobles el passat 20 de Juliol quan es manifestaven pacíficament contra la carretera Cabanes-Marina d'Or.

En el judici estarà com a acusat un treballador de l'empresa sub contractada, el qual va enganyar als denunciants a pujar-se a un graó de la retroscavadora per a conversar amb ells, i un cop damunt, va ficar en marxa la màquina, impedit que aquest baixaren.

Portant-los per bancals plens de clots, camins en molt mal estat, per la N-340 des del km 998 fins a l'entrada d'Orpesa.

Un cop allí, va intentar apresar als denunciants entre la part davantera de la màquina i la pala retroscavadora, ocasionant cremades de tercer grau en un dels manifestants.

Tot i això, valorem que el màxim responsable no és el treballador, i encara que no volem justificar cap comportament indefensable, cal apuntar la irresponsabilitat, prepotència i males formes de la Conselleria d'Obres Públiques com a principal causant d'aquest desafortunats incidents.

No volem fer-li cap mal a un treballador, ni creiem que el sistema judicial actual siga la solució a tots els problemes, però cal que hi hagen mesures per a evitar aquests mals o de pitjors que s'hagueren pogut ocasionar.

I tornem a demanar que es desestime la construcció d'aquesta carretera, NO ES POT DEFENSAR DES DE CAP COSTAT + info 666.689.703

Equip de Premsa i Comunicació de la Coordinadora dels Pobles POCoordinadora dels Pobles. Apartat de correus 764.

12180 Cabanes (Plana Alta) alternoticies@yahoo.es <[mail-to:alternoticies@yahoo.es](mailto:alternoticies@yahoo.es)>

LA NOSTRA CUINA

Albergínies moussaka

Cinc albergínies, una ceba, mig quilo de carn de vaca picada, una tassetta de puré de tomaca, una tassetta de brou, oli mantega de vaca, un got de llet, un ou, oli, sal i farina.

Sofregirem la ceba picada en una paella i, en estar daurada, afegirem la carn picada, que barrejarem amb la ceba; i tot seguit, abocarem el puré de tomaca i el brou, posarem sal i pebre al gust i ho deixarem coure tot ben tapat i a foc suau cosa de mitja hora fins que s'haurà eixugat el brou. Tallades a rodanxes les albergínies, les posarem en aigua salada durant mitja hora i les eixugarem després amb un drap blanc, per fregir-les arrebossades amb farina i col·locar-les després en una plàtera refractària pintada amb mantega. De primer, posarem una tongada d'albergínies i damunt una de carn, i així una altra d'albergínies, fins que quede al damunt la tongada d'albergínia, que recobrirem amb una beixamel, a la qual afegirem l'ou batut. Llavors ho ficarem al forn per gratinar-ho.

Albergínia al forn, amb pernil o magre, o tonyina

Tallades per la part inferior, partides pel mig longitudinalment i sense pelar, poden cuinar-se senceres o buidant-ne part de la molla amb una cullera i deixant-les en forma de barqueta. Si les cuinem amb tota la molla, cal creuar-les d'incisions i sofregir-les amb un poc de sal i molt lleugerament enfarinades, polsejades de polsims de pebre-negre i ficar-les al forn fort, en una plàtera refractària, cobertes d'una beixamel feta amb llet, mantega de vaca, un poc de farina i mesclada amb un picolat de cuixot cuit o serrà.

Si es fa en barquetes, també cal sofregir aquestes oli, o mescla d'oli i mantega de vaca; la polpa que es lleve, ben picolada, se sofregirà també amb un poc magre picat, ceba tallada i pinyons; afegirem finalment unes cullerades de puré de tomaca. Amb tot això s'ompliran les barquetes i es ficaran al forn amb boletes menudes de mantega de vaca i pa ratllat. El sofregit el podem fer també posant tonyina de pot o una altra conserva semblant en compte de magre, i afegint (optatiu) menudissims trossets d'anxova juntament amb les boletes de mantega.

ENTREVISTA A RAMÓN PONS

En Ramon Pons és el coordinador d'EU Els Verds al Terme Municipal d'Andratx. El trobam al Bar de cas Pobil a la Plaça del Poble on ens concedeix aquesta entrevista.

-Que opines de fer una aparcament subterrani a la Plaça?

-Això és el capritx de n'Hidalgo, el primer tinent batle pel PP d'Andratx. El PP ha votat a favor d'aquesta proposta de n'Hidalgo a canvi que aquest no obri la boca sobre altres assumptes de corrupció que hi ha al terme. Un capritx que pagaren tots. Aquesta inversió no serà rentable ja que una reforma circulatòria és suficient perquè tothom pugui aparcar. Als carrers i a les voreres del poble hi ha lloc suficient per aparcar gratis.

-Quins són aquests assumptes corruptes que denuncies?

-Golf de Camp de Mar, Vivendes que diuen de protecció oficial que en realitat són vivendes socials a son Jofre, promogudes per n'Hidalgo, xalet de la seva propietat entre Andratx i el Port, tres vegades més gran de lo permès, etc. El PP no necessita n'Hidalgo per mantenir la batlia perquè cap partit de la oposició voldria pactar amb ell.

-Quines queixes te Andratx del Govern Municipal del PP?

-La joventut no se sent identificada amb aquest govern. No tenim biblioteca municipal a cap dels nuclis de població del terme. Els parcs infantils de sa Teulera i de son Mas estan abandonats. No se fa res per millorar els comerços. No se cuiden dels vells, discriminen als grups ecologistes i no tenen en compte les propostes dels grups de la oposició. Només tenen contents als seus. M'agradaria saber quins empresaris andritxols els pagarien els sous que cobren de l'Ajuntament.

-I que cobren?

-N'Hidalgo cobra prop del mig milió de pessetes al mes, cobra més que sa batlesa.

El segon batle d'Andratx Eugenio Hidalgo, un guàrdia civil que va venir a Mallorca amb una ma davant i l'altra darrera ha aprofitat informació privilegiada i s'ha convertit en un gran promotor. La darrera operació d'aquest senyor ha estat la compra del Teatre d'Andratx on pensa fer un edifici de pisos.

Grup d'andritxols a Bañanámó a Cuba 1925.

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça

C.P.

Població

C.I.F. Tel.

M'interessa una subscripció

ANUAL 5.000 PTS (30,05 euróns)

Rebut domiciliat a un banc o caixa

Banc/Caixa

Adreça

Núm. entitat Núm. sucursal

Compte núm.

Firma

**Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Apartat de Correus 124
07600 s'Arenal de Mallorca**

Per primera vegada en la història la presidenta del Consell de Mallorca fou convidada a la prosessó de les festes del Carme del Port d'Andratx. Aquí amb el president del PP Pere Rotger i la batlesa Senyora Moner.

ASSESSORIA PONENT, S.L.

**ASSESSORIA
FISCAL - LABORAL
EMPRESARIAL
I DE INVERSIONS**

Biscaia, 27 - Local 4
ES - 07150 ANDRATX
Tel.: (34) 971 235 902
Fax: (34) 971 137 534
aponent@mugenat.es

SLICK CAR

Tuning

C/ Sa Rescló S/N
Tel./Fax: 971 587 436
CALA MILLOR 07560